

ЧАК ПОЛАНІК

ЧАРІВНА ТИ

18+ Чоловіки скоро
стануть зайвими

КЛУБ
СІМЕЛНОГО
УДОЗВІЛЛЯ

Chuck Palahniuk

Beautiful You

A novel

Чак Поланік
Чарівна ти

Роман

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
П49

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Palahniuk Ch. Beautiful You : A Novel / Chuck Palahniuk. —
New York : Doubleday, 2014. — 240 p.

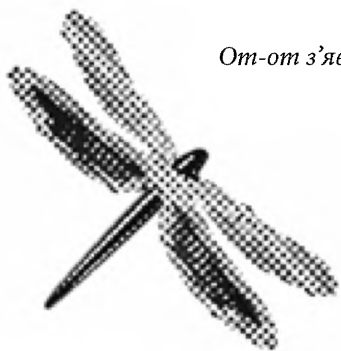
Переклад з англійської *Інни Паненко*

Дизайнер обкладинки *Олександр Ландін*

ISBN 978-966-14-9421-2 (PDF)

© Chuck Palahniuk, 2014
© Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2015

*Ця книга є вимислом. Імена, герої, назви організацій,
міста, події — плід авторської уяви. Будь-яка
схожість з людьми (досі живими або померлими),
подіями, місцями — суцільна випадковість.*

От-от з'явиться заміна мільярду чоловіків

Навіть коли стався цей напад, суддя щиро кліпав очима. Присяжні відсахнулися з жахом та огидою. Журналісти щулилися від страху на гальорці. Ніхто в залі засідань не поворухнувся, щоб їй допомогти. Пальці секретаря суду і далі сумлінно порхали по клавішах, нотуючи слова Пенні:

— Люди! Він робить мені боляче! Будь ласка, зупиніть його!

І ці пальці-метелики відбивали її крик:

— Ні!..

Стенографіст занотував довгий стогін, плач, зойки. А далі були благання Пенні.

Його пальці вистукували:

— Допоможіть!

Вони додавали:

— Досить!

Усе, певно, склалося б інакше, якби в залі суду перебували інші жінки, але тут не було жодної. За останні кілька місяців усі жінки кудись зникли. Уся громадська сфера позбулася жінок. Ті, хто зараз витріщався на Пенні — суддя, присяжні, глядачі, — усі до одного були чоловіками. Цей світ належав чоловікам.

Секретар суду надрукував:

— Будь ласка!

А потім:

— Будь ласка, ні! Тільки не тут!

Крім Пенні, ніхто не рухався. Її широкі штани зібралися біля щиколоток. Зірвана білизна оголила її перед усіма, хто насмілювався підвести погляд. Жінка пручалася, викручувалася, намагаючись вирватися. Художники в перших рядах похапцем робили замальовки її боротьби з нападником, схоплювали найдрібніші деталі подертого на клапті вбрання, сплутаного волосся, яке шмагало повітря. Руки з мобільними телефонами подекуди здіймалися, щоб зробити кілька знімків або зняти пару секунд на відео. Здавалося, що її благання змусили всіх присутніх завмерти, лише її різкий голос лунав у мовчазній залі суду. І це вже не нагадувало крик однієї-єдиної згвалтованої жінки — вібруючі, мерехтливі спалахи звуків свідчили про те, що десь іще десятки жінок потерпають від насилля. Сотні. Цілий світ волає.

Вона боролася на місці свідка. Намагалася звести ноги, відштовхнути біль. Відвела голову, силячись упіймати бодай чийсь погляд — байдуже, чий саме. Якийсь чоловік обхопив долонями голову, затиснув вуха, міцно заплющив очі, почервонів, як наляканий хлопчисько. Пенні подивилася на суддю — він співчутливо зітхнув, але його суддівський молоток так і не закликав до порядку. Судовий пристав втягнув голову в плечі та щось пробубонів у причеплений на груди мікрофон. Він ніяково тупцяв і здригався від її криків, тримаючи пістолет у кобурі.

Дехто крадькома поглядав на годинник або на повідомлення, ніби стримуючись задля самої Пенні. Ніби, перш ніж волати та привселюдно спливати кров'ю, треба було ліпше подумати. Ніби і в цьому нападі, і в своїх стражданнях вона була сама винна.

Здавалося, що адвокати зіщулилися в своїх дорогих костюмах в тонку смужку. Вони енергійно тасували свої папірці. Навіть її власний хлопець сидів, роззявивши рота від цілковитої неймовірності того, що на неї так брутально напали. Певно, хтось таки викликав «швидку», і невдовзі центральним проходом квапливо пересувалися лікарі.

Схлипуючи та дряпаючись нігтями задля захисту, Пенні силкувалася зберігати тяму. Якщо вдасться підвестися, якщо вдасться видертися з місця свідків, вона могла би втекти. Врятуватися. У залі суду було не проштовхнутися, наче в міському автобусі в годину пік, але ніхто не схопив того, хто напав на неї, ніхто не спромігся його відтягнути. Ті, хто стояв, зробили пару кроків назад. Усі спостерігачі відскочили, наскільки дозволяли стіни, залишаючи Пенні з гвалтівником у спорожній залі.

Крізь натовп пробилися двоє лікарів. Коли перший дістався Пенні, дівчина кинулася на нього, продовжуючи задихатися й боротися, але її заспокоїли, вмовили припинити спротив. Запевняли, що вона в безпеці. Що найгірше вже позаду. Пенні бив озноб, уся вона промокла від поту і тремтіла від жаху. Куди не кинь оком — усюди стіна з облич людей, які намагаються приховати погляд, щоб не стикатися з такими ж сором'язливими поглядами інших присутніх.

Лікарі поклали її на носі, один навіть підіткнув ковдру навколо її тремтячого тіла, поки інший застібав ремінці, щоб вона міцно трималася на ношах. Нарешті суддя постукав молотком, оголошуючи перерву.

Лікар, що застібав ремінці, спитав:

— Чи можете ви сказати, який зараз рік?

У Пенні від крику було запалене горло. Голос схрип, але вона правильно вказала рік.

— Чи можете ви назвати ім'я президента? — спитав лікар.

Пенні майже вимовила «Кларісса Хінд», але зупинила себе. Президент Хінд померла. Перша і єдина жінка-президент померла.

— Чи можете назвати своє ім'я? — обидва лікарі, безумовно, були чоловіками.

— Пенні, — промовила вона. — Пенні Гарриган.

Обидва чоловіки, що схилися над нею, миттєво її впізнали. Їхні професійно спокійні обличчя осяяли радісні усмішки.

— А я й собі дивуюсь, що знайоме обличчя, — жваво запевнив один з них.

Його колега клацнув пальцями, дратуючись, що не ніяк не може пригадати слова. Він виголосив:

— Ви... ви та сама жінка, з журналу «Нешнл Інкваірер»!

Перший тикнув пальцем у сповиту та безпорадну Пенні, з якої не зводив погляду жоден присутній у залі.

— Пенні Гарриган! — вигукнув він наче звинувачення. — Ви — та сама Пенні Гарриган, Попелюшка Розумника.

Лікарі підхопили ноші, поставили їх на колеса. Натопт розступився, даючи їм проїхати.

Другий лікар теж кивнув, упізнавши дівчину.

— Той хлопець, якому ви відмовили, — він же найбагатша людина в світі?

— Максвелл, — пригадав перший. — Його ім'я Лінус Максвелл. — Він похитав головою, не в змозі збагнути.

Пенні не тільки згвалтували в залі федерального суду на очах у безлічі свідків, жоден з яких і пальцем не поворухнув, щоб зупинити нападника, а тепер і лікарі «швидкої допомоги» вважають її дурепою.

— Слід було вийти за нього заміж, — поки вони їхали до амбулансу, розмірковував перший лікар. — Пані, якщо б ви побралися з тим хлопцем, були б найбагатшою жінкою в світі...

Корнеліус Лінус Максвелл. К. Лінус Максвелл. Завдяки репутації гульвіси жовта преса нерідко називала його «Оргазмаксвелл». Найбагатший в світі мегамільярдер.

Ті ж самі таблоїди охрестили її Попелюшкою Розумника. Пенні Гарріган та Корні Максвелл. Вони познайомилися рік тому. Здавалося, що минула ціла вічність. Що було це в зовсім іншому світі.

Ліпшому світі.

Ніколи в історії людства не було кращого часу, щоб народитися жінкою. Пенні знала це.

Вона дорослішала й повторювала це, наче мантру: «Ніколи в історії людства не було кращого часу, щоб народитися жінкою».

Її світ був більш-менш ідеальний. Вона нещодавно закінчила юридичний факультет у першій третині списку випускників факультету, але двічі не спромоглася скласти адвокатський іспит. Двічі! І річ не в сумнівах у собі, а в тому, що її почала переслідувати інша думка. Пенні непокоїло те, що завдяки всім перемогам, здобутим у жорсткій боротьбі за визволення жінок, стати амбіційною, оптимістично налаштованою адвокаткою не такий уже й триумф. Більше це не вважалося досяг-

ненням. Це здавалося не більш зухвалим, ніж у 1950-х роках бути домогосподаркою. Ще два покоління тому суспільство заохочувало б її бути домогосподаркою й матусею. Зараз усі мали ставати юристами. Або лікарями. Або спеціалістами з ракетобудування. Хай там як, цей вибір був зумовлений скоріше модою та державною політикою, ніж бажанням самої Пенні.

Ще навчаючись в університеті, вона витрачала свій час на те, щоб здобути схвальні відгуки професорів відділення гендерних досліджень університету Небраски. Вона змінила мрії своїх батьків на догму викладачів, але жодна точка зору не була цілковито її власною.

Річ у тім, що Пенелопа Енн Гарриган ще й досі була гарною дочкою — слухняною, кмітливою, шанобливою, яка завжди поводитися так, як їй наказували. Вона завжди зважала на поради оточуючих, старших людей. Однак вона жадала чогось більшого, ніж схвалення від батьків і наставників. За всієї поваги до Сімони де Бовуар, Пенні не воліла бути третьосортним спеціалістом. Жодних образ Белли Абзуг, але й просто мати диплом будь-якого університету вона теж не бажала. Не хотіла копіювати досягнення Сьюзан Б. Ентоні та Гелен Герлі Браун. Вона не воліла обмежуватися вибором: або домогосподарка, або адвокат. Або Мадонна, або шльондра. Вибором, який загруз у болоті вікторіанських мрій. Пенні шалено прагнула чогось поза межами самого фемінізму!

Її ненастанно бентежила думка, що якісь глибинні мотиви перешкождали їй скласти адвокатський іспит. Якась таємна частка самої Пенні не воліла займатися

юриспруденцією, і дівчина продовжувала сподіватися на диво, що врятує її від власних обмежених, передбачуваних мрій. Її цілі відповідали меті радикальних жінок минулого століття: стати юристом, змагатися з чоловіками. Але, як і будь-яка вже використана кимось мрія, ця скоріше нагадувала тягар. Її вже здійснили десять мільйонів інших жінок. Пенні бажала, щоб у неї мрія була власна, проте дівчина не мала жодного уявлення, яка саме.

Вона не знайшла цю мрію ані в ролі слухняної дочки, ані в навчанні, ковтаючи та випльовуючи зашкарублі ідеї професорів. Її тішила думка, що кожна дівчина її покоління стикається з подібною кризою. Усі вони успадкували свободу й зобов'язані нею майбутньому, щоб викувати новий кордон для прийдешнього покоління жінок. Прокласти нові шляхи.

Доки суцільно нова, оригінальна мрія не піднесе свою голівку, Пенні має наполегливо досягати старої: спершу місце в юридичній конторі, де вона носитиме смажені пиріжки, стільці, яких зажди не вистачає, зубрити білети перед наступним адвокатським іспитом.

Навіть зараз, у свої двадцять п'ять, вона турбувалася, що вже запізно.

Пенні ніколи не довіряла природнім поривам та інстинктам. Серед її найстрашніших жахів було те, що вона ніколи не відкриє й не розвине свій глибоко прихований хист та інтуїцію. Її особливий талант. Вона змарнує життя, переслідуючи цілі, які нав'язали їй оточуючі. Натомість вона хотіла повернути собі могутність і владу — примітивну, непереборну могутність, яка б

переступала межі гендерних ролей. Вона мріяла володіти давньою магією, яка передувала самій цивілізації.

Доки Пенні набиралася сміливості, аби втретє скласти іспит, вона хвалилася тим, що отримала роботу в «Брум, Брум та Бриллштейн», найпрестижнішій фірмі в Манхеттені. Відверто кажучи, це не була робота в повному розумінні слова. Так, вона час від часу бігала у фойє до автомату «Старбакс» за лате та соєвим капучино, але навіть не щодня. В інші дні її відправляли за додатковими стільцями для великої наради. Пенні Гарріган не називали адвокатом, доки ще не можна, але й невибагливим інтерном її теж не вважали.

У «Бі-Бі-енд-Бі» працювали допізна. Але робота була цікавою. Наприклад, сьогодні вона почула громовий гуркіт між баштами нижнього Манхеттена. На дах сідав гелікоптер. Шістдесятма сімома поверхами вище на цьому гелікоптері прибув хтось надзвичайно важливий. Пенні стояла на першому поверсі, жонглюючи картонною коробкою з шістьма стаканчиками гарячого мокко. Дівчина очікувала ліфт. Роздивлялася своє відображення у відполірованих металевих дверцятах. Не красуня. Проте й не потвора. Ані низенька, ні висока. Красиве блискуче волосся спадало на плечі її звичайної блузки фірми «Брукс Бразерс».

Вона широко розплющеними карими очима відкрито дивилася на світ. Наступної миті її безтурботний вираз обличчя було стерто.

Дверцята ліфта розїхалися, з кабінки хлинув натопп кремезних чоловіків, схожих на гравців однієї футбольної команди в однакових темно-синіх костюмах. Ніби

кинувшись в атаку задля зірки-захисника, вони відгиснули нетерплячий натовп. Пенні теж була змушена відступити вбік і витягнути шию, щоб побачити, кого вони захищають. Багато хто випростував вільну руку догори й знімав відео та фото. Пенні нічого не бачила через шалену атаку синьої шерсті, залишалось тільки задерти голову і побачити на екранах численних записуючих пристроїв знайоме обличчя. Навкруги голосно клацали електронні апарати. Ефірні перешкоди та скрекіт рацій. І в усьому цьому галасі чулося приглушене ридання.

Жінка на екранчиках незліченної кількості телефонів прикладала до щічок краєчок хустинки — льон та мереживо все було заплямовано сльозами та фарбою для вій. Навіть попри сонячні окуляри на пів-обличчя її неможливо було не впізнати. Останні сумніви розвіяв сліпучий блакитний сапфір між бездоганних грудей. Якщо вірити тому, що читаєш у черзі до каси самообслуговування, — це найкрупніший та найбездоганніший сапфір в історії, його вага майже двісті каратів. Це каміння колись прикрашало шиї давньоєгипетських правительок. Римських імператриць. Російських цариць. Пенні не могла осягнути, що жінка, яка носить подібну прикрасу, взагалі може рюмсати.

Раптом усе стало на свої місця: гелікоптер доправив на дах башти якусь мегаславетну людину, а на першому поверсі поспіхом проривалася до будівлі ця невтїшна красуня. Старші партнери сьогодні обговорюватимуть свідчення. Йшлося про велетенські відступні через розірвання відносин.

Хтось із чоловіків у натовпі загорлав:

— Алюет! Алюет! Ви досі його кохаєте?

Якась жінка підхопила:

— Ви б хотіли його повернути? — І весь натовп, здавалося, затамував подих. Повисла тиша, ніби всі чекали одкровення.

Зарюмсана красуня в об'єктивах маленьких камер сотень телефонів, які знімали її з усіх ракурсів, з різних кутів, підняла підборіддя й відповіла:

— Я б не відкидала таку можливість. — Вона проковтнула ком сліз у горлі, дроблячись у сотнях екранів. — Максвелл найкращий з усіх коханців, яких я знала.

І, незважаючи на новий шквал запитань, охоронці стали прокладати шлях до вхідних дверей крізь допитливий натовп. На вулиці вже очікував кортеж із лімузинів. За мить виставу було скінчено.

Центром усього цього метушіння виявилася французька акторка Алюет Д'Амброзія. Вона шість разів отримувала «Золоту пальмову гілку». Чотири рази «Оскар».

Пенні несла було дочекатися, коли вона електронним листом розповість батькам про те, що відбулося. Це ще один із привілеїв роботи в «Бі-Бі-енд-Бі». Навіть попри те, що Пенні лише приносила каву, вона раділа, що поїхала з дому. У Небрасці кінозірок живцем ніколи не побачиш.

Кортеж поїхав. Усі продовжували витріщатися вслід, коли хтось по-дружньому покликав Пенні:

— Дівчино з Омахи!

Це її колежанка з контори, Монік, клацала пальцями та махала рукою, щоб привернути до себе увагу Пенні. Порівняно з Монік, з її досконалим порцеляновим манікюром, оздобленим сліпучими австрійськими кристалами, з її довгим хвилястим волоссям, прикрашеним

бісером і плюмажем, Пенні завжди відчувала себе сором'язливим, незграбним, сірим горобчиком.

— Ти бачила її? — захлиналася Пенні. — Сама Алует Д'Амброзія!

Монік наблизилася зі словами:

— Дівчино з Омахи, ти повинна бути на шістдесят четвертому поверсі. — Вона схопила Пенні за лікоть і потягнула до ліфту, що чекав на них. Стаканчики з гарячою кавою затремтіли, кава ось-ось мала розхлюпатися. — У старого Бриллштейна вже всі зібралися, а стільців не вистачає.

Пенні припускала правильно. Мали давати свідчення. Розірвання відносин між Д'Амброзією та Максвеллом. Усі знали, що це був фіктивний позов. Рекламний трюк. Найбагатший чоловік у світі 136 діб зустрічався з найгарнішою жінкою. Рівно 136 діб. Пенні були відомі всі подробиці цих відносин завдяки чергам у продовольчій крамниці. Похмурі касири в Нью-Йорку працювали настільки повільно, що можна було від першої до останньої сторінки прочитати «Нешнл Інквайер», очікуючи своєї черги, щоб розрахуватися за морозиво «Бен-енд-Джеррі», яке до того ж встигало розтанути. За версією бульварних газет, мільярдер подарував красуні найбільший у світі сапфір. Вони відпочивали на Фіджі. На чарівному острові Фіджі! А потім розірвали стосунки. Якщо б ішлося про когось іншого, на тому б у справі була поставлена крапка. Але ж за цією парою спостерігав увесь світ. Задля збереження обличчя тепер покинута подружка вимагала п'ятдесят мільйонів доларів компенсації за емоційні страждання.

Коли дівчата заходили до ліфта, з протилежного кінця фойє їм весело гукнули:

— Агов, селючко! — Обидві дівчини озирнулися й побачили усміхнене свіже обличчя молодика в костюмі в тонку смужку. Він мчав до них. Лавіруючи в натовпі, він був лише за кілька кроків і заволав: — Притримайте ліфт!

Натомість Монік натиснула кнопку, двері зачинилися. Вона декілька разів натиснула на кнопку своїм великим пальцем, прикрашеним камінням, ніби відсилала азбукою Морзе сигнал біди. Пенні вже півроку мешкала у Великому Яблуці, і їй часто доводилося бачити, що кожен тисне на кнопку ліфта не менше ніж двадцять разів. Двері зачинилися за якийсь сантиметр від орлиного носа юного адвоката, залишивши його потойбіч.

Цей балагур, якого звали Тед, щоразу загравав до Пенні. Він ласкаво кликав її «селючкою», а сам Тед був тим, кого її мати називала «справжньою здобиччю». Але Пенні підозрювала, що все навпаки. У глибині душі вона відчувала, що хлопець звернув на неї увагу лише задля того, щоб почати залицятися до Монік. Будь-який чоловік здобуде прихильність красуні, якщо буде ластилися до її товстого смердючого собаки.

І річ не в тім, що Пенні смерділа. Або була товстухою.

Та й Монік було байдуже. Дівчина з таким підкресленим сучасним ставленням до життя намагалася вивудити якогось розпорядника таємними фондами або ж щойно розбагатілого російського олігарха. Непримиренна, вона всіх і кожного запевняла, що її єдина мрія — мешкати у власному особняку у Верхньому Іст-Сайді, хрумкати печивом і цілий день байдикувати в ліжку. Театрально зітхнувши з полегшенням, вона промовила:

— Дівчино з Омахи, ти маєш дозволити цьому бідоласі запустити в тебе свого цвіркуна!

Пенні взагалі не тішили його підморгування та марні домагання. Вона розуміла, що є лише потворним собакою. Лише сходинкою нагору.

У кабіні ліфта Монік оцінила робоче вбрання Пенні. Монік повела стегном і погрозила пальцем. На пальцях зі стильним манікюром не залишилося місця для жодної розкішної каблучки. Монік піджала губи, хизуючись багряним блиском для губ, що грав трьома окремими відтінками, і промовила:

— Подружко, мені подобається твоя фігура в стилі ретро! — Вона відкинула оздоблене бісером пасмо волосся. — Мені подобається, що ти взагалі не переймаєшся через свої широкі стегна.

Пенні нерішуче прийняла комплімент. Монік була її колежанкою, а це не те саме, що справжня подруга. Життя тут відрізнялося від того, яке було на Середньому Заході. У Нью-Йорку потрібно пристосовуватися.

У цьому місті виважений кожен жест. Кожна деталь у жіночому вбранні повинна демонструвати статус власниці. Пенні міцно притиснула до себе картонну коробку з теплою кавою, наче плюшевого ведмедя, від якого пахне ваніллю, й раптом засоромилася. Монік скосила очі вбік, різко відхитнулася, ніби розгледівши щось жахливе у Пенні на лиці. Судячи з виразу обличчя Монік, там гніздився не менш ніж тарантул.

— У Чайна-тауні... — почала Монік, відступаючи вбік. — Там можуть подбати про це жахливе уросле волосся, яке куциться у тебе навколо рота. — А потім

ніби пошепки, але досить голосно додала: — І недорого, навіть ти зможеш собі дозволити.

Зростаючи на фермі в містечку Шипп, штат Небраска, Пенні надивилася на те, що навіть курки в курнику досить вправно дзьобають одна одну.

Вочевидь, деякі представниці прекрасної статі ніколи не поділятимуть думку, що всі жінки — сестри.

Коли вони дісталися шістдесят четвертого поверху і двері відчинилися, в обох молодих жінок ткнулися носами чотири вівчарки. Собаки-розвідники, натреновані шукати вибухівку. Назустріч їм ступив кремезний охоронець у формі з металошукачем.

— Вище все заблоковано, — пояснила Монік. — Оскільки тобі відомо, хто знаходиться у будинку, всіх між шістдесят четвертим та дахом евакуювали. — Монік, як завжди, безцеремонно схопила Пенні за лікоть і нагадала: — Стільці, дівчино! Швидко неси!

Яке безглуздя! «Бі-Бі-енд-Бі» — найвпливовіша юридична контора в країні, але й у них ніколи не вистачає стільців. Наче у грі «стільці з музикою»: якщо запізнився на якусь важливу зустріч, змушений стовбичити. Принаймні доки якась дрібна сошка на кшталт Пенні не принесе стілець.

Поки Монік побігла на засідання відволікати присутніх, Пенні пробувала по черзі відкривати двері, але всі були замкнені. Коридор був на диво безлюдний, проте у віконцях за дверима Пенні бачила стільці, які кожний службовець благополучно залишив за своїм столом. Тут, у розрідженому повітрі виконавчих поверхів, завжди панувала тиша, але теперішня видавалася примарною. Жоден голос, жоден крок не відбивався луною від деко-

рованих панелями стін чи написаних із витонченим смаком пейзажів долини Хадсон Ривер. Відкорковані пляшки води «Евіан» були залишені поспіхом — вода досі шипіла.

Пенні чотири роки спеціалізувалася на гендерній політиці, потім два роки навчалася на юридичному факультеті, а зараз змушена приносити стільці людям, які надто ледащі та самозакохані, щоб брати на засідання стільці зі своїх кабінетів. Як принизливо! Цим Пенні навряд чи вихвалитиметься батькам у електронному листі.

У Пенні завібрував мобільний телефон. Монік надіслала повідомлення: «СЕСТРО, ДЕ ЦІ КЛЯТІ СТІЛЬЦІ?» Пенні мчала коридором. Однією рукою тримаючи картонну коробку з кавою, вона похапцем кидалася до дверей, хапалася за ручки лише для того, щоб перевірити, чи не замкнено. Ошалівши, Пенні вже втратила надію, задихаючись та шарпаючись від одного замкненого кабінету до іншого. Коли ж одна ручка таки повернулася, дівчина розгубилася. Двері піддалися, й Пенні миттєво втратила рівновагу. Розхлюпуючи гарячу каву, вона полетіла у дверний отвір і опинилася на чомусь м'якому, наче конюшина. Розтягнувшись на животі, вона просто перед носом побачила переплетені зелені, червоні та жовті прекрасні квіти. Багато квітів. Вона опинилася в саду. Поміж троянд і лілій загаїлися дивовижні птахи. Але ж носом Пенні ткнулася у блискучий чорний черевик. Чоловічий черевик, і його носок, здавалося, ось-ось вдарить її по зубах.

Сад виявився несправжнім. Птахи та квіти — лише візерунок на східному килимі. Ручна робота, зі справжнього шовку. В «Бі-Бі-енд-Бі» був лише один-єдиний такий килим, і Пенні тієї ж миті усвідомила, до чийого

кабінету потрапила. Вона побачила своє відображення у чорному сяючому черевіку: залите кавою волосся лізло в очі, щоки спалахнули, рот розкрився, коли вона, тяжко дихаючи, лежала на підлозі. Груді важко здіймалися. Від падіння спідниця задерлася, сідниці оголилися. Дякувати Богові та старомодній непрозорій бавовняній білизні. Якби Пенні вдягнула модні стрінги, померла б від сорому.

Її очі перемістилися з чорного черевика на міцну, жилу шиколотку, затуляту в шкарпетку з візерунком ромбиком. Навіть вельми жвавий зелено-золотавий візерунок на шкарпетках не міг спотворити міцні м'язи, які він обтягував. Далі йшов край штанини. Зі свого положення знизу вона простежила поглядом уздовж гострої відправованої складки сірої фланелевої штанини аж до коліна. Бездоганно скроєні та зшиті штани підкреслювали міцні стегна. Довгі ноги. На погляд Пенні, ноги справжнього гравця у великий теніс. Уздовж внутрішнього шва її погляд здійнявся до чималої випуклості, наче у м'яку гладеньку фланель загорнули велетенський кулак.

Вона відчула теплу вологість між тілом та підлогою. Дівчина борсалася на розчавлених стаканчиках. Літр соєвого лате, мокко, чаю, макіато всотувався їй в одержу, псуочи безцінній килим на підлозі кабінету.

Навіть у темному дзеркалі шкіряного черевика Пенні помітила, як краска сорому стала ще яскравішою. Вона проковтнула слину. І лише чийсь голос зруйнував чари, більше подібні до трансу.

Говорив чоловік. Рішучим, але водночас м'яким тоном, схожим на шовковий килим. Голос приємний та приголомшуючий. Він повторював:

— Ми знайомі?

Пенні підвела очі догори крізь завісу довгих тремтячих вій. Удалині майоріло обличчя. Зверху над сірим фланелевим костюмом неясно вимальовувалися риси, які вона надто часто бачила в бульварній пресі в супермаркетах. Чоловік мав блакитні очі, на чолі — білявий чубчик, наче у хлопчиська. Коли він усміхався, на чисто голених щоках з'являлися ямочки. Лагідний вираз обличчя, привітний, як у ляльки. Жодної зморшки на чолі або щоках, які би вказували на те, що він коли-небудь турбується чи глузує. З газет Пенні було відомо, що йому сорок дев'ять. І жодних гусячих лапок — доказів того, що він часто всміхається.

Продовжуючи товктися на підлозі, Пенні зітхнула.

— Це ви! — проскиглила вона. — Ви — це він! Я мала на увазі, ви — це ви! — Він не був клієнтом їхньої фірми. Навпаки, він був відповідачем у справі з виплати аліментів. Пенні могла тільки припустити, що він з'явився тут, аби дати свідчення.

Він сидів на місці для гостей — в англійському різьбленому кріслі фірми «Чіппендейл», оббитому червоною шкірою. Гостро пахло шкірою та кремом для взуття. Усі стіни кабінету заповнені дипломами в рамках та книгами з юриспруденції у шкіряних палітурках.

За його спиною був письмовий стіл червоного дерева, який блищав темно-червоним кольором після століття мацання руками та натирання воском. Біля дальнього кута столу сутулилася фігура, чия плямиста лисина червоніла майже так само, як стіл. Тонкі тремтячі губи оголювали жовті від тютюну ясна. На всіх дипломах, сертифікатах і нагородах старанно готичним краснописом було виведено: «Альберт Бриллштейн, есквайр».

Мабуть, бажаючи бути чемним, молодший за віком чоловік у відповідь на її бурмотіння здивовано запитав:

— А ви хто така?

— Ніхто, — загарчав той, що стояв за столом, старший партнер фірми. — Вона тут навіть не мала бути присутня! Вона лише така собі П'ятниця. Тричі провалила адвокатський іспит!

Ці слова жалили Пенні, наче ляпас. Стидаючись, вона відвела погляд від блакитних очей і ще раз розгледіла своє відображення в черевиках молодшого співрозмовника. Її керівник мав рацію. Вона лише дівчисько на побігеньках. Вона ніхто. Лише дурна селючка, яка переїхала до Нью-Йорка з мрією знайти... свою долю. Будь-що. Гірка правда полягала в тім, що, напевно, вона ніколи не складе цього іспиту. І до кінця життя буде перекладати папірці, носити каву, й нічого дивовижного ніколи не станеться.

Не дожидуючи, доки вона підведеться, містер Бриллштейн рявкнув:

— Геть! — Кістлявим пальцем тремтячої руки він вказував на двері й волав: — Забирайтеся!

У кишені спідниці завібрував телефон. Пенні могла навіть не дивитися на екран, бо знала, що телефонує слушно роздратована Монік.

Бриллштейн правий. Її не має тут бути. Вона мала б знаходитися у передмісті Омахи. Успішно заміжня за приємним, розважливим членом університетського братства «Сігма Чі». У них було б двійко діточок, а на третього вони б наразі чекали. Така її доля. Вона б мала бути у дитячій сліні замість дорогого подвійного еспресо.

Ось вона подивилася на своє відображення в черевіку, таке маненьке, як зображення Алует Д'Амброзії

в екранах безлічі мобільних телефонів. Пенні відчула, як на очі навертаються сльози і одна навіть стікає по щоці. Її затопила відраза до самої себе. Вона потайки змахнула сльозу, сподіваючись, що ніхто з присутніх цього не помітить. Опершись руками на килим, вона спробувала підвестися, але суміш кремового, карамельного та шоколадного сиропів міцно приклеїла її до підлоги. Навіть якщо б вона спромоглася підвестися, побоювалася, що через гарячу рідину її блузка стане прозорою.

Незважаючи на безтурботний колір, блакитні очі дивилися на Пенні, наче зосереджене вічко фотокамери, навіть не блимаючи. Вони оцінювали, протоколювали. Його, як і саму Пенні, не можна було назвати надто привабливим, але щелепи були рішуче стиснуті. Від нього віяло впевненістю.

Містер Бриллштейн почав, затинаячись:

— Містер Максвелл, не можу вам висловити, наскільки я засмучений таким зухвалим втручанням. — Він взяв телефон, набрав номер і промовив: — Запевняю, цю дівчину миттєво виведуть із будівлі. — А в трубку він гаркнув: — Охороно! — Судячи з гарячності в його голосі, Пенні загрожувало не просто звільнення. Здавалося, що він планував скинути її з даху.

— Дозвольте допомогти вам підвестися! — запропонував блондин, простягаючи руку.

На пальці засяяла печатка з величезним червоним каменем. Пізніше Пенні дізнається, що це третій за розміром рубін у світі, з тих, що будь-коли видобувалися в Шрі-Ланці. Колись він належав султанам та магараджам, а зараз поспішив їй на поміч. Пальці, що оповили її руку, були на диво холодними. І та сама дивовижна

сила підвела її на ноги, а вуста, ці вуста, що цілували кінозірок і спадкоємиць, сказали:

— Тепер, коли ввечері ви вільні... Чи ви б не погодилися зі мною повечеряти?

Продавщиця у крамниці «Бонвіт Теллер» зневажливо дивилася на Пенні.

— Чим я можу вам допомогти? — поцікавилася вона глузливо.

Усі вісім кварталів від метро до крамниці вона бігла і ще досі задихалася.

— Сукню, — затинаючись, відповіла вона. І додала більш рішуче: — Вечірне вбрання.

Продавщиця окинула її поглядом з голови до п'ят, не пропускаючи жодної деталі. Ані жахливу підробку під «Джیمмі Чу» — черевики, які вона придбала на розпродажі в Омасі. Ані сумочку на плечі зі зношеним ремінцем та плямами від горіхового пирога. Її дощовий плащ майже від «Берберрі» не міг приховати те, що її одяга заплямована холодною кавою та липкими збитими вершками. Кілька мух вабив цей солодкий запах, і вони переслідували її від самої платформи метро. Пенні намагалася відмахнутися від них невимушеним жестом.

Незнайомцям вона могла здатися божевільною. Продавщиця, здавалося, цілу вічність оцінювала Пенні, а та боролася зі спокусою крутнутися на п'ятах і крадькома зникнути з очей цієї пихатої жінки.

Зі свого боку, продавщиця скидалася на світську левицю, що мешкає у пентхаусі й потайки пробралася сюди з престижного Бікман-плейс. Уся вбрана в «Шанель». Бездоганний манікюр. Жодної набридливої мухи не

кружляло над її ідеальною французькою косою чи гладкою шкірою лоба. Після непривітних оглядин продавщиця зустрілася поглядом з Пенні. Вона байдуже спитала:

— Якась особлива подія?

Пенні почала пояснювати ситуацію, але одразу ж прикусила язика. Найбагатший в світі чоловік запросив її на вечерю. Запропонував зустрітися о восьмій у «Ші Ромейн» — найкращому ресторані в місті. А можливо, в усьому світі. Люди завчасно, за кілька років, бронюють там столи. За кілька років! Він навіть погодився зустрітися прямо в ресторані. Ні в якому разі Пенні не бажала, щоб він бачив її будинок без ліфта, однокімнатну квартиру, яку вона ділила з двома співмешканками. Звичайно ж, їй кортіло, їй було конче потрібно з кимось поділитися новиною. Гарні новини стають реальністю тільки тоді, коли ти повідомиш їх принаймні десятку друзів. Але ж ця підозріла незнайомка у відділі плаття крамниці «Бонвіт Теллер» нізащо їй не повірить. Така неймовірна історія лише слугуватиме підтвердженням першого враження, що Пенні — безпритульна божевільна, яка марнує безцінний час самої продавщиці.

Муха сіла Пенні на ніс, дівчина зігнала її. Вона прагнула заспокоїтися. Вона ж не божевільна. І тікати не збирається. Долаючи нерішучість у голосі, Пенні відповіла:

— Я б воліла побачити сукню від «Дольче і Габбана» зі складками на талії.

Ніби перевіряючи відвідувачку, продавщиця примружилася й уточнила:

— З креп-шифону?

— Атласну, — поспіхом заперечила Пенні. — З асиметричним краєм. — І знову стали у пригоді ці довгі очіку-

вання на касах продуктових магазинів. У сукні, яку Пенні мала на увазі, з'явилася Дженіфер Лопес на червоному килимі під час тогорічної церемонії вручення «Оскару».

Співрозмовниця прискіпливо ще раз оглянула фігуру й запитала:

— Розмір 48?

— 44-й, — відповіла Пенні. Дівчина відчула, як мухи сіли їй на волосся, але вона тримала голову так, ніби це були чорні перлини з Таїті.

Продавщиця пішла шукати. Пенні майже благала, щоб вона не повернулася. Якесь божевілля. Вона ніколи не витратила на сукню понад п'ятдесят доларів, а те вбрання, яке вона замовила, коштувало не менш ніж п'ять тисяч баксів. Пару натискань на кнопки телефону — й вона дізналася, що саме така сума є в неї на кредитній картці. Якщо вона придбає в кредит цю сукню, дві години посидить в ній за вечерею, а вранці поверне, їй до кінця життя буде що розповісти нащадкам. Вона не дозволяла собі мріяти про те, що станеться після сьогоднішнього вечора. Сьогодні — справжня авантюра. Ризикована справа, що має мало шансів на успіх. Корнеліус Максвелл відомий своєю галантністю. Єдине пояснення. Він став свідком її приниження на килимі на очах розгніваного керівника й таким чином намагається врятувати її гордість. Це справді вчинок лицаря.

За інформацією, яку Пенні здобула з бульварної преси, Корнеліус Максвелл славився своїми лицарськими вчинками.

І походили вони обидва з небагатих родин. Він народився в Сіетлі у матері-одиначки, яка працювала медсестрою. Він завжди мріяв стати для неї найміцнішою

опорою та підтримкою, але вона загинула в автобусній катастрофі. Трагедія сталася, коли Корнеліус навчався на останньому курсі Вашингтонського університету. Рік потому в своїй кімнаті в гуртожитку він створив компанію «ДейтаМайкроКом». А ще за рік став одним із найзаможніших багатіїв світу.

Поміж відомих жінок, з якими йому приписували зв'язок, була й Кларісса Хінд, кандидат до сенату від штату Нью-Йорк, яка мала мізерні шанси потрапити до Конгресу. Завдяки його фінансовій підтримці та політичним зв'язкам вона перемогла. Ще до того, як її перший термін при владі добігав кінця, вона замахнулася на те, щоб стати наймолодшим сенатором, якого будьколи обирали від Вашингтона, округ Колумбія. Їй не стало на заваді навіть те, що ЗМІ вважали їх ідеальною парою: статну молоду сенаторку та незалежного мільярдера, володаря високотехнологічної компанії. Завдяки його грошам та власній рішучості Кларісса Хінд перемогла з величезною перевагою голосів. Їй попрямувала вперед, аж нарешті три роки тому здійснила не тільки власну, але й мрію мільйонів американок. Її було обрано першою жінкою — президентом США.

І весь цей час Корні Максвелл невтомно агітував за Кларіссу, завжди вихваляв її, підтримував і відверто, і приховано. Але ж ці двоє так і не побралися. Казали щось про викидень. Поширювалися навіть плітки, що вона просила його балотуватися з нею в одному виборчому списку, проте відразу після виборів вони зробили спільне повідомлення для преси, в якому розповіли про розірвання стосунків. Сидячи поруч на прес-конференції, мадам-президент і її відчайдух-коханець запевнили всіх

у повазі один до одного та теплих почуттях, але твердо наголосили на тому, що їхні романтичні стосунки завершено.

Пенні знала, що подібний успіх можливий лише завдяки важкій праці та численним жертвам, але на фото папараці все виглядало гладенько та невимушено. Саме президент Хінд надихнула Пенні на те, щоб стати юристом. Невже вона наважилася мріяти? А якщо Корні Максвелл шукає собі нову протезу? Не виключено, що він помітив у ній якийсь природжений хист. Сьогодні ввечері відбудеться прослуховування, і якщо вона успішно з ним упорається, Пенні Гарриган, можливо, опиниться на місці тієї, кому належить зайняти головну роль на світових підмостках. Вона за крок до вступу в найексклюзивніше жіноче товариство.

Від мрій відволікла величезна муха, яка залетіла їй до рота. Пенні почала кашляти прямо тут, у відділі плаття «Бонвіт Теллер».

І саме вчасно. Уява занесла її надто далеко; майбутнє може розбити серце, якщо надто довго очікуєш. Лише погляньте на К. Лінуса Максвелла, якій усміхається після кожного невдалого роману. Після Кларісси в нього були стосунки з представницею британської королівської родини. З самою принцесою, і не з однією з потвор від близькоспоріднених шлюбів. Вона не була незграбою. Принцеса Гвендолін була справжньою красунею. Третьою у престолонаслідуванні, лише за два кроки від того, щоб стати королевою. Знов-таки, європейська аристократка здавалася ідеальною партією для янки — короля високих технологій. Увесь світ очікував, коли вони призначать дату весілля. Коли король загинув від кулі анархіста, саме Корні підтримував невтішну принцесу

на похороні батька. А коли внаслідок дивного нещасного випадку — падіння супутника, тільки уявіть собі! — загинув безперечний спадкоємець, брат Гвендолін, корону гарантовано отримала принцеса.

За всіма правилами, Корні Максвелл мав стати принцом, мешкати в розкішному Букінгемському палаці, але ж історія повторилася. Магнат і принцеса мирно розійшлися.

Двічі він ухилився від шлюбу з найвпливовішими жінками світу.

Якщо довіряти пліткам, його жахали жінки, статус яких конкурував із його власним. «Жовта преса» зневажала його. Але Пенні, як і більшість читачів, підозрювала, що К. Лінус Максвелл назавжди залишиться сиротою, який шукає втрачену матір, щоб виплеснути на неї свою любов і багатства.

Жодна з колишніх пристрастей Максвелла, здавалося, не пошкодувала через любовні стосунки з мільярдером. Кларісса Хінд зі сором'язливого політичного новачка стрімко здійнялася до лідера вільного світу. Гвендолін була такою собі «телицею», привабливою, але гладкою. За час їхніх стосунків вона схудла, і відтоді королівська особа стала законодавицею моди. Навіть Алует боролася з власними демонами. Бульварні газети строкатили халепами, в які вона встигала вскочити через наркотики. Максвелл відучив її. Його коханню вдалося те, чого не спромоглися досягти курси примусового лікування за постановами суду.

У Пенні саме тут, у крамниці «Бонвіт Теллер», завібував телефон. Турбувала Монік. Більше не прискіпуючись через стільці, вона надіслала повідомлення:

«ПЕРЕДЗВОНІ МЕНІ!». Напевно, всі в «Бі-Бі-енд-Бі» вже дізналися новини. З одного боку, Пенні воліла, щоб ніхто нічого не знав. Бентежить, коли оточуючі пов'язують тебе з президентом Хінд, королевою Гвендолін та Алюет Д'Амброзією. Пенні покопирсалася у пам'яті, пригадуючи проміжні романи. З поетесою, яка отримала Нобелівську премію з літератури. Потім були ще спадкоємиця японського металевого магната та баронеса, нащадок медіахолдингу. Досі жодній з них не належав кришталевий черевик. Пенні намагалася про це не думати, але все, що трапиться з нею впродовж цього вечора, визначить решту її життя.

Вона не встигла відповісти на повідомлення Монік, як повернулася продавщиця. З її руки спадав валок червоного атласу. Вона скептично вигнула дугою тонку брову й наспівом промовила:

— Тримайте-но... 44-й розмір. — Вона жестом наказала Пенні йти за нею до приміркової.

Президент Пенні Гарриган. Містер К. Лінус Максвелл. Думки плуталися. Завтра її ім'я в газеті «Пост» буде надруковано жирним шрифтом поміж імен видатних осіб на шостій сторінці. Завтра ця чванькувата жіночка дізнається, що вона не брехала. Усім у місті стане відоме її ім'я.

Хай там як, вона дуже обережно буде носити цю сукню.

Зараз третя година. Вечеря о восьмій. Ще є час на епіляцію ніг, на зачіску, на дзвінок батькам. Можливо, усе це зробить ситуацію, що склалася, більш реальною.

Метушливо поспішаючи за продавщицею, Пенні знервовано запитала:

— У вас можливо повернути річ і отримати гроші назад, я не помиляюся? — І вона схрестила пальці, щоб тільки застібка-блискавка не підвела.

Кван Ксі та Есперанса були гарними сусідками — вони мешкали разом у квартирі-студії в Джексон Хайтс, округ Квінс. Кілька місяців тому, коли мати Пенні допомагала дочці зібрати речі, щоб перебратися з іншої частини країни до Нью-Йорку, мудра жінка порадила:

— Коли станеш винаймати житло, запроси китаянку та дівчину з Латинської Америки.

Часом погляди батьків Пенелопи здавалися відсталими цькуваннями через расові забобони, але насамперед вони дбали про інтереси власної доньки. У полікультурному, різноманітному расовому середовищі, на їхній погляд, менше шансів, що дівчата стануть цупити одна в одній косметику. Усі засоби для краси коштували дорого, а якщо користуватися одним гримом, можна підхопити смертельно небезпечний стафілокок. Слушна порада. Повсюди герпес і клопи. Такою порадою мудрих старих варто скористатися.

Попри наївні погляди батьків Пенні, ці три молоді жінки, представниці різних, несхожих культур, мали більше спільного, ніж можна було очікувати. Вони відразу стали ділитися вбранням, таємницями, навіть контактними лінзами. Майже нічого не було поза дозволеним. Досі така повсякденна близькість не викликала проблем.

Есперанса була запальною дівчиною з Латинської Америки, з високими грудьми, темними злими очами. Вона завжди вдавала роздратування через найпростіші речі — наприклад, замінити лампочку або помити посуд.

Починала волати: «Карамба! Чорт забирай!» Пенні завжди реготала через такий неприхований стереотипний спалах емоцій. Вочевидь, вона не надто тривожилася, якщо глузувала з себе. Той факт, що Есперанса могла кинути на підлогу яскраво розшите сомбреро, а потім кружляти у запальному танку навколо нього, лише доводив, що дівчина надто далеко еволюціонувала в постполіткоректне майбутнє власної ідентичності.

Кван Ксі, така спокійна, така невибаглива, контрастувала з запальною сеньйоритою. Китайка беззвучно пересувалася велелюдною квартирою. Збирала пил з плінтусів... Підривнювала свій бонсай... Складала оригамі для наступного користувача туалетним папером... Взагалі завжди перетворювала хаос на порядок. Її безтурботне обличчя та виважені манери слугували Пенні бальзамом. Її густе гладеньке темне волосся — справжнє диво порівняно з кучерями Пенні, які вона найчастіше забирала ззаду в «кінський хвіст».

У передостанні години до вечері у «Ші Ромейн» Пенні благала обох дівчат скористатися всіма своїми талантами задля створення її неперевершеного вигляду. Вона воліла, щоб Есперанса так намалювала їй очі, щоб вони блищали, як захід сонця у Гавані. Кван Ксі мала зробити так, щоб волосся Пенні спадало чарівними важкими шовковими пасмами. Її сусідки наввипередки енергійно взялися за справу, наче дружки занепокоїної нареченої. Разом вони причепурили і вдягнули її.

У блискучій сукні Пенні була неперевершеною. Для завершення образу Кван Ксі знайшла десь витончений кулон. Яскраво-зелений нефрит, викарбуваний у формі дракона, замість очей — дві перлини. Справжня фамільна

річ. Есперанса віддала свої улюблені сережки — маленькі піньяти, інкрустовані гірським кришталем. Незважаючи на те, чи повірили її сусідки в історію про вечерю з найбагатшим чоловіком у світі, обидві дівчини, побачивши причепурену Пенні, ледь не розрюмсалися.

Хтось подзвонив у двері. Приїхало замовлене таксі, очікує на вулиці.

В останню мить Пенні затамувала подих і поквапилася до ванної, щоб забрати звідти давним-давно приховану невеличку сіру пластмасову коробку. Там був її ковпачок. Для запобігання вагітності. Пенні не торкалася ковпачка від зимового балу на останньому курсі університету. Обшукуючи шафку в ванній кімнаті, вона розмірковувала, чи не пошкодився протизаплідний пристрій після тривалого періоду невикористання. Чи не висох латекс, чи не став крихким, як трапляється з презервативами? А можливо, він тріснув? Або, гірше за те, вкрився пліснявою? Вона дістала сіру коробочку з безладу шафки, затамувавши подих, відкрила. Коробочка була порожньою.

Пристукуючи ногою у вдаваній люті, Пенні стикнулася з обома співмешканками на кухні. Простягнула порожню коробку як звинувачення. На ній було надруковане її ім'я — «Пенелопа Гарриган» — та ім'я й адреса родинного лікаря з Омахи. Поклавши коробку на стіл поряд з іржавим, у сирних плямах тостером, Пенні сповістила:

— Зараз я вимкну світло й порахую до десяти, домовилися? — Обличчя дівчат були цілком непроникні. Ані сорому, ані остраху вона не помітила. — І жодних запитань, — пообіцяла вона. Один натиск на вимикач — і кімната погрузла у суцільну темряву. Вона почала рахувати.

Ох, якийсь нерозбірливий звук! Смішок.

Пенні рахувала:

— Вісім, дев'ять, десять. — Світло засліпило, на столі лежала відкрита коробка зі знайомою рожевою річчю. Ковпачок блищав, свіжий і вологий, в краплинках чієїсь здорової вагінальної змазки. До нього приклеїлося єдине кучеряве лобкове волосся. Пенні наказала собі прополоскати ковпачок, якщо сьогодні ввечері стане потреба скористатися ним.

Вечір не розчарував. Таксі запізнилося до ресторану. У тунелі рух зупинився, було неможливо додзвонитися на мобільний. Навіть на краще! Водій постійно крадькома поглядав у дзеркало заднього виду й перепрошував за затримку. Нахвалював, як неперевірено вона виглядає.

Пенні розуміла, що він просто намагається бути ввічливим. Дівчина постійно нагадувала собі, що за ті гроші, які вона сьогодні витратила, їй, чорт забирай, потрібно виглядати напрочуд дивовижно. Хоч як прикро було продавщиці, але сукня сіла ідеально, обійнявши її молоде тіло. Нові черевики від «Прада» — ще один привід пустити пил у вічі, на який вона наважилася в останню мить, — виглядали надзвичайно. Але ж Пенні була доволі розсудливою й розуміла, що вона не така вже чарівна красуня.

Принаймні, тут не кружляли брудні докучливі мухи. Яке-не-яке, а покращення. Будь-що можна вважати щастям порівняно з життям у західних штатах.

Небраска ніколи не була Пенні до вподоби. Уже будучи молодою жінкою з Омахи, й навіть іще малим дівчиськом на фермі в Шиппі, Пенні завжди почувалася чужинкою. З одного боку, вона взагалі не була схожа на

своїх кремезних клишоногих батьків з грушоподібними фігурами. На відміну від їхнього густо-ластатого обличчя та волосся імбирного кольору представників ірландської діаспори, у Пенні шкіра була персиково-кремова. Бліда, як березова кора. І мати, і батько вважали божевіллям її бажання летіти до Нью-Йорку.

Кількома хвилинами раніше, щойно вона сіла в таксі, подзвонила в Омаху, щоб поділитися неабиякою новиною. Коли мама відповіла, Пенні запитала:

— Матуся, ти сидиш?

— Артур! — покликкала мами кудись вбік, тримаючи трубку. — Твоя дочка телефонує.

— У мене приголомшлива новина, — промовила Пенні, ледве стримуючись. Вона зиркнула, чи спостерігає за нею водій. Хотіла, щоб і він послухав.

— І в мене! — вигукнула її мати.

Клацання у трубці, до розмови приєднався її батько.

— Твоя матуся виростила помідор, від якого почервонів би Денні Томас!

— Я надішлю тобі фото, — пообіцяла мама. — Щось надприродне.

Втрутився батько:

— А в тебе які новини, крихітко?

Пенні витримала ефектну паузу. Коли заговорила, пересвідчилася, щоб голос лунав достатньо голосно і водій почув.

— У мене призначено побачення з К. Лінусом Максвеллом.

Її батьки мовчали. Нічого не відповідали.

Щоб не марнувати час, батько Пенні насолоджувався ранковою кавою, сидячи в туалеті. Мати мріяла, щоб

у неї з'явилося водяне ліжко. Щороку в день народження вони надсилали їй Біблію, куди клали двадцять доларів. Ось такі були в неї батьки.

Пенні спонукала їх на відповідь питанням:

— Вам відомо, хто такий містер Максвелл?

— Певна річ, сонечко, — спокійно відповіла мати. — Ми з твоїм батьком більше не мешкаємо в Шиппі!

Пенні очікувала, що вони заволають від радощів. Заохаяють недовіжливо. На будь-яку реакцію.

Нарешті батько промовив:

— Ми, Пен-Пен, любимо тебе, незважаючи ні на що. Навіщо вигадувати дикуваті історії, щоб справити на нас враження? — Він назвав її брехухою.

І тут таксі в'їхало під річку. Зв'язок обірвався. Сусідки по кімнаті теж їй не повірили, проте метушилися навколо неї, допомагали нафарбувати очі, підвести губи, ніби дружки нареченої. Завтра їй усі повірять. Зазвичай вона ніколи так не опікувалася своєю зовнішністю. Вона причепурилася не тільки тому, що її побачить Максвелл. Сьогодні ввечері на неї буде дивитися увесь світ. До ресторану Пенні з'явиться суцільним пустим місцем, а коли подадуть десерт, їй ім'я стане відомо кожній родині. Навіть її героїня, президент Хінд, дізнається, як її звать.

Поряд зі своїм таксі, у заторі, Пенні помітила двох чоловіків у чорній автівці. Наче охоронці, які супроводжували Алюет Д'Амброзію, ці двоє були у темно-синіх строгих костюмах і дзеркальних сонячних окулярах. На їхніх рішучих, викарбуваних обличчях не було жодної емоції. Вони навіть не повертали голови у бік Пенні,

але завдяки чималому досвіду вона була впевнена, що саме ця пара таємно стежить за нею.

Ще з дитинства Пенні усвідомлювала, що її переслідують якісь незнайомі чоловіки. Одні й ті самі. Інколи вони стежили за нею, повільно пересуваючись у машинах або сидючи у припаркованій автівці біля початкової школи, яку вона відвідувала. Були часи, коли вони цілеспрямовано пленталися за нею, завжди тримаючись на чималій відстані. Найчастіше по двоє, іноді по троє, усі в звичайних темних костюмах і дзеркальних сонячних окулярах. Коротке, гарно зачесане волосся. Їхні черевики-броги¹ були начищені до блиску, навіть якщо вони переслідували її, наче двоногі собаки-нишпорки, через вологі від дощу футбольні поля Корнхаскера чи піщані пляжі озера Манава.

Частенько недовгими зимовими днями, коли наставали сутінки, ці чоловіки-дуєні, наче тіні, йшли по її п'ятах через відлюдні поля, снуючи поміж посохлих, знищених вітром стеблин, коли вона пленталася зі школи додому. Хтось із них міг підняти відворот піджака й щось прошепотіти в припасований на лацкані мікрофон. Інший з цієї варти здіймав руку й, видавалося, давав сигнал гелікоптеру, який також стежив за кожним кроком Пенні. Інколи величезний дирижабль повільно плив у небі над нею, день за днем.

¹ Туфлі з перфорацією. Можуть бути як з відкритою шнурівкою, так і з закритою. Як правило, верх взуття типу «броги» складається з декількох елементів. Характерною особливістю є відрізний мисок різних конфігурацій. (*Тут і далі прим. пер.*)

Ці вартові переслідували її все життя, скільки Пенні себе пам'ятала. Вони завжди трималися десь потай. На задньому плані. Звісно, сьогодні ввечері вони з'являться серед відвідувачів «Ші Ромейн», хоча й за гіршими столиками, як завжди, пильно спостерігаючи за нею.

Вона ніколи не відчувала з їхнього боку жодної загрози. Навпаки, вона почувалася захищеною, в безпеці. З першого натяку на те, що хтось її переслідує, Пенні дійшла висновку, що ці чоловіки — агенти Національної безпеки. Вона запевнила себе, що всі американці відчують: про них також невтомно дбають. Її настільки зачарували власне ці вартові, що вона почала сприймати їх як янголів-охоронців. У всякому разі, цю роль вони виконували неперевірено.

Якогось похмурого зимового дня вона пленталася додому повз нескінченні ями з гниючим силосом. Передвечірне небо було темне, наче синець. Прохолодне повітря важко й зловісно тхнуло гниллю. За мить щось линуло з неба — й пейзаж перед її очима збився у брудну піну з родючої землі та свійських тварин, що злітали в повітря. Звідусіль на неї посипалося фермерське приладдя. Град завбільшки з кулак влучив просто в її юну голівку.

Тільки-но Пенні злякалася, якась сила підхопила її, звалила обличчям у колію, і хтось м'яко, але наполегливо накрив її своїм тілом. За мить несамовитий торнадо вщух. Той, хто лежав на ній, підвівся, і Пенні впізнала одного зі своїх анонімних переслідувачів. Його костюм у тонку смужку забруднився, чоловік піднявся й пішов геть, навіть не чекаючи подяки. Він став не просто

пасивним спостерігачем, він був героєм. Цей незнайо-
мець врятував їй життя.

Роки потому, коли Пенні вже навчалася в університе-
ті, якось один захмелілий від пива молодик із універси-
тетського братерства «Зета Дельт» потягнув її зі схо-
динок на брудну підлогу. Це трапилося під час тижня
знайомства з університетськими братствами, коли всі
перебували в піднесеному гуморі. Озираючись назад,
Пенні визнавала, що, мабуть, пообіцяла молодикові
більше, ніж волила дати. Відчайдух повалив її й сів верхи
на дівчину, що копирсалася між його колінами. Його
руки шалено рвали її яскраву квітчасту вечірню сукню.
Він намацав застібку на своїх літніх штанях та дістав
розпалений червоний настобурчений член. І хоча си-
туація складалася жахливо, Пенні знов пощастило.

«Спасибі агентам Національної безпеки», — промай-
нуло в голові у Пенні, коли незнайомец у сірому фла-
нелевому костюмі вийшов із тіні комори. Він одним
сильним ударом карате рубанув її нападака по горлу.
Й поки гвалтівник-невдаха роззявляв рота, щоб ковтну-
ти повітря, Пенні помчала у безпечне місце.

Навіть коли вона сказала «до побачення» рідному
штату, янголи-охоронці продовжували стежити за нею.
У Великому Яблуці вона теж помічала їх; неонове світло
виблискувало в їхніх сонцезахисних окулярах, коли во-
ни звіддалік спостерігали за нею. У «Бонвіт Теллер».
Навіть у приміщенні «Бі-Бі-енд-Бі» вони носили сонце-
захисні окуляри й продовжували слідкувати. Пенні при-
пускала, що агенти Національної безпеки стежать за
кожним американцем. Постійно.

Поки вона розмірковувала, рух пожвавішав, затор розсмоктувався. Її таксі навіть уже зупинялося під навісом «Ші Ромейн». Дверцята для неї відчинив швейцар. Пенні розрахувалася з водієм і глибоко вдихнула. Перевірила за телефоном, котра година. Запізнилася на п'ятнадцять хвилин.

Вкотре перевірила руки й сукню. Жодних мух.

На шпальтах «Нешнл Інкваіер» Дженіфер Лопес чи Сальма Хайек завжди крокували червоним килимом у супроводі. Пенні Гарриган вибору була позбавлена. Жодних ознак присутності Оргазмаксвелла. За оксамитовим канатом стовбичили фотографі з газет, але на неї вони не звернули жодної уваги. Жоден не зробив ані кадру. Жоден не вийшов з мікрофоном, не сказав, як гарно вона виглядає, нічого не спитав про сукню. До тротуару підїхало інше таксі, швейцар знов відчинив дверцята, й Пенні нічого не залишалось, як крокувати крізь позолочені двері ресторану наодинці.

У фойе вона чекала, що метрдотель зверне на неї увагу. Марно. Ніхто не помітив її. Гарно вбрані чоловіки та жінки очікували у фойе на свої автівки. Через гомін і дзвінкий сміх вона почувалася ще більш непримітною, якщо це взагалі було можливо. Тут її сукню ледь-ледь могли б вважати гарною. Її прикраси не притягували приголомшені погляди. Вона відчула нестримне бажання втекти звідси, таке ж, як і в «Бонвіт Теллер» поруч із пихатою продавщицею. Вона запакує цю дивовижну червону сукню в оригінальний тонкий папір і завтра віднесе до крамниці. Такі чоловіки, як Максвелл, не зустрічаються з такими дівчатами, як вона.

Однак щось тримало її. Якби ж тільки вона не вихвалялася цим побаченням! Її сусідки, батьки, навіть водій таксі вважали її брехухою. Вона мала довести, що вони помилялися. Навіть якщо її з Корні Максвеллом побачить тільки один репортер колонки світської хроніки або ж хтось із відвідувачів їх разом сфотографує, її буде реабілітовано. Ця думка підштовхувала її просуватися далі через фойє до дверей основної зали. Від дверей до зали йшло кілька вкритих килимом сходинок. Кожен, хто опиняється на них, обов'язково притягує погляди всіх відвідувачів цього величезного велелюдного місця.

Поки Пенні стовбичила на верхній сходинці, вона почувалася ніби на краю високої скелі. Попереду вабило майбутнє. Позаду скупчувалися багаті та могутні, даючи задній хід, наче автівки, що опинилися у заторі. Хтось голосно кашлянув. Зала перед нею була щільно заповнена людьми. Жодного вільного столика. У мезоніні сиділи найуважніші відвідувачі. На сходинці Пенні відчувала себе, наче на сцені, — її було видно з усіх куточків.

У центрі зали за столом сидів самотній чоловік. Світло від свічок грало на його білявому волоссі. На столі лежав розгорнутий блокнот, і він старанно щось туди занотовував сріблястою ручкою.

Подих незнайомця залоскотав вухо Пенні. Голос позаду прошепотів:

— Перепрошую, юна леді... — промовець голосно чмихнув.

Усі присутні в ресторані спостерігали за тим, як шкрябав самотній відвідувач, але робили це у стриманій нью-йоркській манері: позираючи на нього поверх меню.

Підглядаючи за його відображенням в сріблястих лезах своїх ножів для масла.

Голос поза спиною Пенні шепотів більш наполегливо:

— На сходинках не можна затримуватися. Я змушений прохати вас відійти, — промовив він.

Пенні завмерла, благаючи, щоб відвідувач-одинак підвів погляд і побачив її. Помітив, як гарно вона виглядає. Натовп позаду дівчини нетерпляче гомонів. Вона не могла поворухнутися. Швейцар, паркувальник, будь-хто мав підняти її й перенести, наче мішок з картоплею.

Нарешті чоловік, який писав щось у блокноті, підняв голову. Їхні очі зустрілися. Усі у великій залі стежили за його поглядом. Чоловік підвівся, голоси і звуки присутніх притихли. Ніби здійняли завісу в опері, повисла тиша.

Не відводячи від Пенні погляду, чоловік підійшов до сходинок і став підійматися їй назустріч. Коли між ними залишилося дві сходинки, він зупинився, простягнув руку. Колись вона була перед ним на килимі в офісі, простягаючи руку, тепер знизу був він.

Вона простягнула руку. Його пальці були такі ж холодні, як вона й запам'ятала.

Вона вже бачила шпальту «Нешнл Інкваіерер»: вона у супроводі К. Лінуса Максвелла. Так само, як він супроводжував багатьох вишуканих жінок. Униз по сходах. Крізь мовчазну залу. Він притримав для неї стілець, допоміг сісти. Сів сам, закрит блокнот. Лише тоді оточуючі загомоніли трохи голосніше.

— Дякую, що приєдналися до мене, — сказав він. — Чудово виглядаєте.

І вперше в житті Пенні справді повірила, що так воно і є.

Наступної миті він замахнувся. Наче збирався дати їй ляпас: нахилився вперед, так швидко махнув рукою, що вона й кліпнути не встигла. Пенні здригнулася.

Коли розплющила очі, відразу наштовхнулася поглядом на його величезний кулак — кісточки пальців мало не торкалися кінчика її носа.

— Перепрошую, що злякав, — виправдовувався він, — але, здається, я її схопив. — Корні Максвелл розтиснув кулак і продемонстрував дівчині розчавлену чорну муху.

Наступного ранку Пенні очікувала перед замкненими дверима «Бонвіт Теллер» за півгодини до відкриття. Вона не могла дозволити собі заплатити бодай відсоток за один день користування кредитом на таку коштовну вечірню сукню. Навіть якщо вона запізниться на роботу, все одно має відразу повернути сукню.

У казках ніколи не розповідають, як Попелюшка на світанку повертала сукню та черевички, побоюючись, що обачна продавщиця помітить якийсь недолік і відмовиться повертати повну вартість вбрання.

Незважаючи на надзвичайну їжу та вино, вечерея не була надто чарівною. На них постійно витріщалися. Неможливо розслабитися й насолоджуватися вечерею, коли знаходишся в акваріумі. Максвелл був бездоганим. Уважним, можливо, надто уважним, чіплявся за кожне її слово. Кілька разів він відкривав блокнот та поспіхом стенографував, наче писав диктант або виплітав павутиння. Їхня зустріч більше скидалася на приємну співбесіду, ніж на романтичне побачення. Про себе він не повідав майже нічого, нічого такого, про що вона не знала з газетних шпальт. Нервуючи, Пенні говорила безупинно.

Відчайдушно намагаючись заповнити мочання, вона розповіла йому про своїх батьків, Мірил та Артура, про їхнє життя в передмісті. Згадала довгі години навчання на юридичному факультеті. Пригадала про любов усього її життя, скотч-тер'єра Дімплз, який помер минулого року.

Протягом всього монологу Максвелл мовчки всміхався. Дякувати Богові, час від часу підходили офіціанти, надаючи їй змогу помовчати й перевести подих.

— Якщо мадам дозволить... — почав офіціант, махнувши рукою в білій рукавичці. — Суші кобашіра, фірмова страва нашого закладу.

Пенні переможно всміхнулася.

— Звучить смачно.

Максвелл допитливо подивився на неї.

— Вам відомо, що ці суші з сирого гребінця, чи не так?

Вона цього не знала. Відверто кажучи, Максвелл, можливо, теж врятував їй життя. Звідки йому було відомо, що в неї жахлива алергія на морські продукти? Один шматочок — і вона би повалилася на підлогу, розпухла й нежива. Певно, Пенні не вдалося притаїти страх, бо Максвелл миттєво переглянув її замовлення й сказав:

— Дама скуштує курку.

Дякувати Богові, що хтось звернув увагу на це. Її язик знервовано продовжив монолог.

Вона розуміла, що голос звучить жалісно. Проте Пенні не могла зупинитися. Жодна людина ніколи не цікавилася нею, тим паче в Нью-Йорку. З маленького батьківського дива вона перетворилася на жалюгідну й непомітну дівчину. Найчастіше вечорами вона примушувала себе гуляти вулицями, доки її сусідки заспокоювалися, а вона сама виснажувалася так, що залишалося тільки

впасти в ліжку. Вона блукала навколо Верхнього Іст-Сайду, завжди на самоті, не рахуючи швейцарів, що дивилися їй вслід із-за скляних дверей вишуканих фойе кожного з будинків. Ці величні особняки та розкішні кооперативні апартаменти — мешкати тут бажали всі. Вона теж примушувала себе прагнути того ж самого. Але насправді вона цього не прагнула. Пенні лише вдавала, що воліє мати такі коштовності, як виставлені у вітрині «Картъє», або хутро від «Блумінгдейла».

Вона не бажала примарного успіху. Дівчина воліла справжньої влади. Навіть для власних вух її мрії видавалися божевільно амбітними.

Перш за все, Пенні не бажала того, про що мріяли інші жінки. Вони здавалися навіженими, коли юрмилися за тими ж самими заяжженими речами. І це непокоїло дівчину, вона відчувала, ніби їй не допускали до вулика. Оскільки вона не захоплювалася ані кінозірками, яких усі навколо обожнювали, ані ароматичними свічками, Пенні журилася, що с нею коїтьсяс щось жахливе.

Щодня вона бачила жінок-адвокаток та виконуючих обов'язки, які несамовито тиснули кнопки та гиркали у телефонні слухавки накази. Жодна, здавалося, не отримувала прогресивного просвітлення. Цей шлях більше їй не вабив. Пенні прагнула до кар'єри поза межами політики гендерної ідентичності, яку звужено до колінного рефлексу.

За десертом Пенні Гарриган зізналася, що не знає, чого бажає.

Їй не вабить мрія стати адвокатом. Ще у старших класах школи їй усі казали — батьки, вчителі, священник: людині потрібно мати в житті мету й план, як її досягнути.

Усі запевняли, що вона повинна присвятити життя якійсь цілі. Вона обрала кар'єру адвоката так само легко-важно, ніби витягла собі професію навмання, як фокусник із капелюха. Навіть незважаючи на президента Хінд, кар'єра адвоката вабила Пенні не більше, ніж шуба з соболя чи прогулянка з двома афганськими хортами в діамантових нашійниках до «Метрополітен Опера», де виконуватимуть Верді. Ні, за словами Пенні, вона відверто не знала, чого бажала, але відчувала, що невдовзі їй відкриється якась славетна доля.

Максвелл нічого не запитував, але уважно прислухався. Він дивився на неї, наче спромагався запам'ятати. Якоїсь миті, між аперитивом і салатом, він дістав невеличкий блокнот, у якому щось нотував, коли вона прибула до ресторану. Розгорнув на чистій сторінці. Зняв ковпачок зі сріблястої ручки й почав писати — вочевидь, записував її страхи. Пенні не могла стверджувати напевно через його нерозбірливий почерк, майже мікроскопічні літери. Максвелла, який без зупинки шкрябав щось у блокноті, можна було вважати або неймовірно неввічливим, або непомірно турботливим і співчутливим.

Коли її слова записували, Пенні намагалася триматися впевнено, проте стримуване занепокоєння приглушити не вдавалося. Вона нікому ніколи подібного не казала, але здавалося, що вона опинилася в безвиході. Після двадцяти п'яти років відмінних оцінок і чемної поведінки вона дісталася жахливого глухого кута. Межі можливостей. Навіть промовляючи це, Пенні усвідомлювала, що, найвірогідніше, більше ніколи не зустріне цього чоловіка. Тому вона могла сповідатися йому цілком безпечно.

Її полегшення було неприхованим. Перед його захоп- леним поглядом Пенні так і сяяла. Вона пишалася со- бою. Заохочувана його увагою, дівчина похитала голо- вою, від чого затанцювали сережки у формі піньяти. Вона торкнулася грудей, провела кінчиками пальців по звивистих лініях нефритового дракона. Обидві прикра- си нагадали Пенні, як їй пощастило з сусідками.

Здавалося, що кожен її рух чарує блакитні очі Макса. Він усміхався, але й далі мовчав. Не зводив з неї погляду, але при цьому продовжував писати.

Складалося враження, що він закохався. І це було щось більше, ніж пристрасне захоплення. Більше, ніж кохання з першого погляду. Це виглядало так, наче Макс- велла заворожує її голос. Усім тілом він жадібно пода- вався вперед, знемагаючи. Щось у виразі його обличчя підказувало, що все життя він шукав саме її.

Такої уваги Пенні жадала від усього світу. Вона хотіла, щоб усі й усюди знали її ім'я, обожнювали її. Так, вона голосно в цьому зізналася. Але вона не здатна зробити так, щоб виправдати подібне схвалення оточуючих. Їй потрібен наставник, учитель, відкривач...

Стоячи біля замкнених дверей крамниці, Пенні висо- ко тримала чохол із сукнею, щоб він не волочився тро- туаром. Вона пригадала кожну смачну страву вечері, якою вона так і не насолодилася. Вона надто боялася, що їжа впаде на коліна. Одна-єдина крихітна плямочка — й наступні п'ять років вона має відпрацьовувати власну неохайність. Коли охоронець відімкнув двері, вона по- спіхом попрямувала до відділу, де купувала вбрання.

Біля каси очікувала та сама продавщиця, яка допо- могла підібрати їй сукню менше доби тому.

Пенні простягнула пакет із сукнею та рішуче, наскільки спромоглася, промовила:

— Я би хотіла це повернути.

Продавщиця взяла пакет за вішак. Поклала на прилавок, розстібнула застібку-блискавку й оглянула червоні атласні складки.

— Коли я приїхала додому, примірила, — сказала Пенні. Махнула рукою, сподіваючись, що вийшло неважливо. — Взагалі не те, що я мала на увазі.

Продавщиця підкинула та розгладила юбку, прискіпливо вдивляючись у стрічки, кромку. Вона спитала:

— Тобто ви навіть у нього не вбиралися?

— Ні, — відповіла Пенні. Загаїла подих, побоюючись, що якась зачіпка або краплина поту викрие її брехню.

Співрозмовниця без усмішки продовжувала тиснути:

— Навіть під час нетривалої вечері?

Пенні була впевнена, що жінка знайшла пляму від вина. Слід від шоколадного мусу. Або відчула запах парфумів чи цигарок від тканини. Можливо, це тільки уява Пенні, але несподівано у крамниці заюрмилися відвідувачі, продавці, навіть з'явився охоронець — усі підслуховували їхню розмову.

— Ні, — наполягала Пенні. Вона спітніла.

— Навіть у «Ші Ромейн»?

— Ні, — пискнула Пенні.

Продавщиця змірила Пенні суворим поглядом і сказала:

— Маю вам дещо показати. — Вона сховала сукню назад до пакета й щось дістала з-під прилавку. То була сьогоднішня «Нью-Йорк пост». На першій шпальті

заголовок: «Принц-розумник витягнув з безвісності нову Попелюшку».

А поряд із цими велетенськими літерами кольорове зображення Пенні пліч-о-пліч із Максвеллом. Ніякого сумніву: на дівчині була ця сама сукня.

— Хоч як прикро, міс, — продовжувала продавщиця з осудом, — сукню повернути не можна!

Пенні крити було нічим. Вона в голові поспішно робила підрахунки. Зважаючи на ціну сукні й поточну ставку за кредитом, вона розрахується за нього десь приблизно через сорок років.

— Враховуючи, що ви така публічна особа, — докоряла жінка, — агенти «Дольче і Габбани» мають іще вам доплачувати за те, що вдягли їхнє вбрання. — Нахилившись ближче, ніби змовниця, вона додала: — «Прада». «Фенді». «Ерме». Вони б померли за такий контракт. — Вона підморгнула. — Дозвольте зв'язатися з кількома людьми від вашого імені. Якщо ви й надалі супроводжуватиме містера Максвелла, можна заробити купу грошей, просуваючи певних дизайнерів.

Із цим могла виникнути проблема. Максвелл запитав дозволу їй подзвонити, але з власного досвіду Пенні розуміла, що це лише ввічливість. Ці слова ніколи не гарантували другого побачення. Ані визначених планів. Зараз Пенні промовчала, проте вона, можливо, більше ніколи не побачить Максвелла.

Пенні оглянула відділ плаття, примітила невідомих людей, що крокували до них. Чоловіки. Жінки. Дехто у формі. Хтось у хутряних пальто. Усі стискали те саме ранкове видання «Пост». І всі приязно всміхалися Пенні.

Продавщиця, яка лише вчора була такою непривітною, зараз сяяла сором'язливою усмішкою. Одну руку вона притиснула до грудей, ніби намагаючись заспокоїти несамовите серце, й сказала:

— Будь ласка, пробачте мені непрофесійну поведінку, але...

Навіть попри товстий шар косметики Пенні побачила, як співрозмовниця почервоніла.

І, простягаючи ранкову «Пост», благала:

— Чи могли б ви залишити автограф для моєї дочки?

К. Лінус Максвелл не зателефонував. І наступного дня також. І за день. І навіть за тиждень.

Пенні прямувала на роботу й ухилялася від занепокоених допитів Монік про «Ші Ромейн».

Після роботи Пенні пішла до відділення банку «Чейс Манхеттен» у Джексон Хайтс і орендувала сейф для зберігання. Щоб його відімкнути, знадобилося два ключі. Вона спостерігала, як співробітник банку встромляє свій ключ та повертає його. Вона скористалася своїм, співробітник залишив її наодинці з металевою скринєю у невеличкому приміщенні. Тільки-но він пішов, Пенні дістала щось маленьке і рожеве з сумочки та поклала до скрині. Попспіхом зачинила її, поклікала співробітника. Її сусідки більше не матимуть шансу скористатися її ковпачком.

Повернувшись до квартири, вона віддала сережки та кулон. Щоразу, коли дзвонив її телефон чи надходило повідомлення, вона перехоплювала сповнені очікування погляди Кван Ксі та Есперанси. Але кожного разу то було повідомлення від мами або тата. Або телефонувала продавщиця з «Бонвіт Теллер», повідомляючи, що вже

замовила для неї приголомшливу сукню від Александра Макквіна та пару черевичків на підборах від Стелли Маккартні для наступного виходу Пенні в світ у якості Попелюшки.

Поки вона стояла у крамниці в черзі, щоб оплатити морозиво, намагалася не звертати уваги на заголовки жовтої преси, що впадали в око: «Попелюшку відправлено у відставку!» На наступній шпальті надруковане величезне фото, де вона купляє морозиво, під заголовком: «Покинута Попелюшка запихається їжею!» Щось сюрреалістичне. І ось вона знов купує вершкове морозиво з крихтою, дивлячись на своє фото, зроблене за день до цього, на якому купляє морозиво. Щоб іще погіршити ситуацію, на найсвіжіших фото вона вже виглядає гладкішою! Усі в крамниці впізнавали її, були готові поплескати по плечу, втішити. Касирка махнула їй, щоб не платила, зі словами:

— Безкоштовно, люба. — Стати об'єктом жалю в Нью-Йорку — місті, що не знає жалю, — ось так низько вона впала.

Ще кілька днів потому вона насилу застігнула штани. Забагато заспокійливої їжі. Тому вона була заскочена зненацька, коли Тед запросив її на обід у російську чайну. Там, сидючи в захищеній кабінці в кутку, у розкішному інтер'єрі, він змусив її сміятися з його відчайдушних історій про студентські вилазки за дівочою білизною. Тед процитував своє резюме цілком, вочевидь, сумніваючись, як виглядає порівняно з її нещодавнім залицяльником-мільярдером. Тед вихвалявся тим, що був у Йелі капітаном команди гребців. На доказ він вдягнув яскраву зелену фірмову футболку. Хоч яким він був нудним, Пенні

досі була йому вдячна. Тедове гучномовство та балачки відволікали Пенні від нинішнього публічного приниження й відчаю, що майже розчавлювали її. Тед був досить привабним — набагато гарнішим, ніж білявий холостяк Макс, та ще існувала можливість, що якийсь приبلудний фотожурналіст із «Пост» зробить їхній із Тедом знімок і надрукує його під заголовком: «Попелюшка завдає удар у відповідь!»

На свій подив, Пенні піймала себе на тому, що тримає Теда за руку, яка покоїться на білій полотняній скатертині. Вона лише воліла, щоб у спостерігачів склалося враження, що вони з Тедом милуються, але відбувалося щось дивовижне. Віброфони. Чари. Амулет. Їхні пальці міцно переплелися. Вона розмірковувала, чи встигне до банку, щоб дістатися свого депозитного сейфа до того, як відділення зачиниться.

Пенні не була святенницею. Не була манірницею, шкільною вчителькою-квочкою. Інтимну близькість поза шлюбом вона не вважала гріхом. Пенні просто ніколи не бачила потреби у повсякденному сексі. Під час курсового проекту з гендерних досліджень вона дізналася, що приблизно 30 відсотків жінок не можуть відчувати оргазм, — схоже, вона з тих самих 30 відсотків. На щастя, у житті є інші задоволення. Сальса, наприклад. Морозиво. Фільми Тома Беренгера. У гонитві за недосяжним сексуальним задоволенням вона не бажала обзавестися герпесом, венеричними бородавками, вірусним гепатитом, ВІЛом та небажаною вагітністю.

Менше з тим, пальці Теда так приємно пахли. Вона помилялася щодо нього. Дуже помилялася. Цей амбітний молодий адвокат хотів її, а не Монік. Очі його казали

набагато більше. Можливо, вона помилялася і щодо сексу. З належним хлопцем вона, мабуть, відчує це виверження, від якого прискорюється пульс.

— Пенні, — затинаючись, промовив він.

— Так, — вона ковтнула. Щоб заспокоїтися, вона удавано сором'язливо зупинила погляд на кошику з сирними паличками. Коли вона відважилася знов подивитися на хлопця, повторила: — Так, Теде.

Він стиснув пальці. «Пуголовок». Їхній звичайний обід перетворився на те, чим так і не стала казкова вечеря у «Ші Ромейн». На щось пристрасне... пекуче... обтяжене еротичними натяками.

Десь у глибині сумки Пенні задзвонив телефон. Звук захопив її зненацька.

— Пенні, — продовжував Тед, — я завжди...

Телефон знову задзвонив. Пенні намагалася ігнорувати дзвінок. Вона напружилася всім тілом.

Тед збирався з мужністю.

— Якщо ти більше не зустрічаєшся з... — Його губи викривилися, він нахилився ближче. Ще ближче. Вона відчувала в його подиху запах смачного м'яса по-французьки.

Пенні ухилилася від поцілунку. Неможливо було проігнорувати вхідний дзвінок.

— Пробач, — усміхнулася вона, дістаючи телефон.

Судячи з рінгтону, телефонував Макс.

Нечесно. Коли Пенні намагалася розповісти людям, що К. Лінус Максвелл більше ніж інтернет-вундеркінд. Набагато більше! Він керував міжнародною групою корпорацій, які очолювали світові комп'ютерні мережі, супутникові комунікації та банківську сферу. Вона серйозно

описувала Монік, як на підприємствах Максвелла працює мільйон людей, а обслуговують вони ще сотні мільйонів. Кожного року лише його благодійні фонди вклали мільярди доларів у кожну з десятка видатних справ: боротьбу з голодом, лікування хвороб, захист прав жінок. Як засвідчила президент Хінд, гендерна рівність — мрія, близька серцю Максвелла. Він заснував школи в Пакистані та Афганістані, щоб юні дівчата спромоглися боротися за ліпше майбутнє. Він фінансував політичні кампанії, які просували лідерів-жінок на найвищі посади в кожній країні.

А це, за словами Пенні, доводило, що, попри всю пихатість та альтруїзм, Максвелл не просто розумник-багатій.

Вона запевняла себе, що їй подобається бути з ним.

Але нав'язати цю думку було важко. Особливо собі.

У конторі Монік спитала:

— Дівчино з Омахи, а ти ковпачок вдягаєш? — Вона рвучко обернулася, прикрашені намистом коси затріскотіли. Не чекаючи відповіді, вона продовжувала: — Бо на твоєму місці я б витягнула його! Спалила! Спустила свій протизаплідний засіб в унітаз і дозволила цьому чоловіку зробити тобі дитину!

Це жодним чином не стосувалося Монік, але після місяця побачень Пенні у відносинах із Максвеллом так і не дійшла до ліжка. Пізно ввечері телефонували її батьки. Пенні підозрювала, що вони сподіваються спіймати її на гарячому з Максвеллом. Вона відповідала напівсонна:

— Котра година?

У слухавці на великій відстані її мати кричала:

— Як можливо його не кохати? Він такий багатий!

А батько додав:

— Удавай, що кохаєш його!

— Ми з татом не знайомі з Максвеллом, — продовжувала мати, — але вже вважаємо його членом родини.

Пенні кинула слухавку. Вимкнула телефон і знову лягла спати. Вона не бажала, щоб на неї тиснули. Вона надто багато разів бачила, як сестри з жіночого товариства йшли до вітваря. І надто часто їхній шлюб перетворювався в зловісні обов'язкові «побачення». Наче довічне ув'язнення, де подружні візити — рідкісне явище. Багач він чи бідняк, вони з Максвеллом — дві людини, яким потрібна взаємна пристрась, щоб прожити разом до кінця життя.

Їй не давав спокою той факт, що жоден із його відомих романів не тривав довше 136 днів. Це не могла бути випадковість. Вони всі тривали точнісінько 136 днів.

І сам Максвелл не примушував її до сексу. Він був таким відокремленим, таким чемним, але таким відстороненим, що Пенні дивувалася: невже Алует Д'Амброзія обманювала, коли казала, що він найвидатніший коханець, якого вона зустрічала? Французька краля, напевно, знала кращих чоловіків, більш пристрасних. Максвелл не був наполегливим. Він не спромігся ні на що більше, ніж спостерігати, слухати та нотувати в своєму маленькому блокноті. На вечірках на яхті жінки, з якими вона взагалі не була знайома, пильно до неї придивлялися. Худорляві, ніби олівчики, супермоделі глузували зі звичайних стегон Пенні. Недовірливо похитували головами з високими вилицями. Чоловіки скоса поглядали на неї. Вважали, що вона володіє якимось особливим еротичним хистом, щоб причарувати Максвелла. Їхні розпусні погляди видавали сцени, які вони собі уявляли: неприборканого содому

та професійної феляції. Вони би померли від сміху, коли б Пенні зізналася, що найбагатший чоловік у світі возив її кататися на ковзанах до Берну та на кориду до Мадриду, але ніколи не вкладав у своє ліжко.

Пенні не була незайманою, коли познайомилася з Максвеллом. Вона займалася сексом з хлопцями в університеті. Кілька разів. Але лише з одним одночасно. І лише з хлопцями. І ніколи у задній прохід! Вона не була ані збоченкою, ані повією. Її приятелями були хлопці з братерства «Сігма Чі», які вдавали з себе джентльменів, відчиняючи для неї дверцята. Вони купували бутоньєрку з крижаних орхідей та тремтячими пальцями чіпляли їх на її сукню. З власного досвіду вона знала, що кожен вважав себе природженим танцівником і що він неперевершений у ліжку. Правда була в тім, що насправді більшість чоловіків знала лише одне танцювальне па — зазвичай пого, — а у ліжку вони нагадували мавпу з фільму про дику природу, яка пхає гілку у мурашник.

У неї були відносини, але оргазму — жодного разу. Жодного оргазму-оргазму, жодного оргазму, що обертає земну кулю, від якого стискаєш зуби, того оргазму, про який вона читала у «Космополітен».

Ні, коли Пенні закінчувала юридичний, вона не була незайманою, але й не поспішала вийти заміж.

* * *

У Парижі під час однієї з вечірок на верхівці Ейфелевої вежі Пенні випала нагода познайомитися з Алюет Д'Амброзією особисто. У їхньому постійному розпорядженні був надзвуковий літак, тому Париж, здавалося,

знаходився не далі від центру Манхеттена. Максвелл міг кулею доставити її будь-куди в світі задля спокійної вечері, а потім повернути до опівночі в злиденну квартиру в Джексон Хайтс. Коли щовечора бачиш ті самі ображені хтиві обличчя міжнародної еліти на вечірках та кінопрем'єрах, світ здається ще меншим. Навіть на даху Ейфелевої вежі, коли під ногами мерехтить Париж, Пенні потягувала з келиха шампанське, соромлячись звертатися до інших відвідувачів та гостей.

Вечір був теплим, але Пенні відчувала прохолоду, оскільки сукня від Віри Вонг оголювала її спину. Хтось кудись покликав завжди уважного Максвелла, і Пенні ловила на собі неприязні погляди. Озирнулася — так, вона не помилилася. Ніби два лазери-близнюки, ці очі блищали з протилежного боку відкритої тераси. Вони належали кінозірці, володарці чотирьох «Оскарів». Цього року її знов номінували на нагороду Кіноакадемії, й за кілька тижнів вона мала всі шанси отримати п'ятий «Оскар». Саме цю жінку Пенні бачила на крихітних екранах безлічі телефонів. Зараз вона була самотня й вимальовувалася вдалині величезною вежею.

Зіткнення ставало неминучим. Кожен з присутніх радісно спостерігав, як наближається Алюет. Рухаючись по колу, вона вочевидь підходила до своєї здобичі. Кінозірка рухалася мов пантера в чорному шкіряному комбінезоні, який обіймав кожен вигин її тіла. Красиві ніздрі кінозірки тремтіли. Вишкірившись, вона вся кипіла.

Продавщиця з «Бонвіт Теллер» дотрималася обіцянки й познайомила Пенні з дизайнерами високої моди, які надавали їй дивовижне вбрання. Але порівняно з цією хижачкою-людожеркою, яка наближалася, вона

почувалася голодранкою. Як завжди, їй кортіло втекти з поля бою. Якби ж тільки Максвелл повернувся! Монік вигадала б, як дати відсіч цій несамовитій амазонці. Дженніфер Лопес чи Пенелопа Крус уже набили б їй французьку пику. Усе, що спромоглася вигадати Пенні, — відвернутися та підготуватися до майбутнього удару.

— Сіре мишеня, — промовив голос. З сильним французьким акцентом, відомим із безлічі фільмів.

Гострі довгі нігті вп'ялися у плечі Пенні, повільно розвернули дівчину обличчям до співрозмовниці. Ці випещені риси обличчя зараз спотворювала ненависть.

— Жахаєшся, мишеня? — Алюет Д'Амброзія кивнула підборіддям. — Правильно, що жахаєшся. Ти у великій небезпеці.

Пенні лише міцніше стиснула келих з шампанським. Якщо далі буде поштовх, вона хлюпне солодким ігристим вином просто акторці у вічі. А потім кинеться геть як навіжена.

— Хай там як... — продовжувала погрожувати Алюет, розмахуючи наманікюремим пальчиком перед обличчям Пенні. — Не смій спати з Максом. Не можна займатися з Максвеллом сексом.

Наговп був явно розчарований, коли кінозірка повернулася й пішла геть. Люди розступалися перед нею. Усі продовжували мовчати, аж доки вона зайшла до ліфту й зникла.

Пенні зрозуміла, що Алюет несамовито ревнує. Ця французька діва продовжує кохати Максвелла. Пенні посміялася про себе. Вона, звичайна Пенні Гарриган, викликає заздрощі у найспокусливішого секс-символу світу. Мить потому поряд із нею вже стояв Максвелл.

Як завжди, він щось нотував у свій блокнот. Такий собі льотчик-лихач.

Пенні мовчала, тому він спитав:

— Усе гаразд?

Вона описала йому сцену, свідком якої він не став. Як до неї підійшла Алюет. Як акторка їй погрожувала.

На ввічливому обличчі Максвелла з'явився дивний вираз. Раніше Пенні ніколи такого не спостерігала: злість, поєднана з іншим відчуттям. Можливо, коханням. Теплий вітерець тріпав його біляве волосся.

Хай там як, вона не здатна протистояти. Чи то через фізичну привабливість, чи через бажання роздратувати Алюет, але Пенні не могла більше опиратися бажанню переспати з Максом. Вона взяла його за руку.

— Давай-но сьогодні не будемо повертатися. — Вона піднесла прохолодну долоню до своїх губ та поцілувала. Потім додала: — Давай залишимося тут на ніч, а до Нью-Йорку повернемося завтра вранці.

У ліжку Максвелл торкався її вправно, мов лікар. Він використовував пальці, наче кронциркуль, — лише для вимірювання. Як лікар або вчений, він торкався її кінчиками пальців, немов вимірював її кров'яний тиск. Нерідко він зупиняв пестоці, нахилився до столика біля ліжка й щось нотував своїми таємничими, схожими на павутиння стенографічними позначками.

Того першого вечора в Парижі Пенні трохи напилася й опинилася оголеною в його ліжку, а він стояв навколішках між її розсунутими ногами.

На приліжковому столі поєднувалися дивні речі. Грановані кришталеві пляшечки, на кшталт парфумів,

у кожній рідині яскравого кольору. Вони скидалися на масивні рубіни, топази, смарагди. Вони нагадали Пенні про величезний сапфір, який вона бачила на шиї в Алюет Д'Амбросії. Поміж цих барвистих пляшок були звичайні скляні мензурки та лабораторні склянки, які у Пенні завжди асоціювалися з уроками хімії у старших класах. Стояла на столі й невеличка картонна коробка, на кшталт коробки з паперовими серветками для обличчя. Виявилося, що в ній лежать латексні рукавички, одна саме стирчала з коробки наготові. В одній із колб знаходився асортимент презервативів в обгортках. Поміж усіма цими речами ховався й блокнот. Певна річ! Цей блокнот був майже додатком до Максвелла. Останнє, що впізнала Пенні, — невеличкий цифровий записуючий пристрій — прилад, на який надто зайнятий виконавець міг би записувати свої думки. Поряд із ліжком стояла пляшка шампанського.

Максвелл уже був збуджений, але здавалося, що він майже не помічає цього. Він тягнувся з ліжка до столика лише за кілька сантиметрів від оголеної плоти Пенні. Перш за все він відкоркував пляшку шампанського й плеснув трохи у мензурку. Шампанське зашипіло рожевою піною. Рожеве шампанське. Він простягнув мензурку Пенні. Сам здійняв пляшку й промовив тост:

— За інновації та прогрес! — Кожен із них випив ігристого зі своїх імпровізованих «келихів».

— Не глитай усе, люба. — Максвелл клацнув пальцями, показуючи, що він воліє, щоб вона повернула мензурку. Налив іще краплю й відставив пляшку вбік. Надто неквапливо Макс вибирав поміж кришталевих флаконів. З деяких він крапав у рожеве вино насичений

кольоровий сироп. Перегортав туди-сюди сторінки блокнота, ніби звіряючись із закованим рецептом.

Щось рішуче змішуючи, Максвелл розмірковував:

— Людей ввели в оману. Вони присвячують себе виченню будь-чого, крім найважливішого. — Його губи розтягнулися в криву посмішку. — Я вивчив нескінченні тонкощі сексуальності. Учився в лікарів та анатомів. Розчленив багато трупів як чоловіків, так і жінок, щоб зрозуміти механізм задоволення.

Похлюпавши сумішшю у мензурці, щоб ретельно змішати компоненти, Максвелл суворо поглянув на неї та спитав:

— Ти коли-небудь насолоджувалася оргазмом?

— Звичайно ж! — поспіхом відповіла Пенні. Надто поспіхом. Це була брехня, й пролунало це як брехня.

Максвелл самовдоволено всміхнувся. Він продовжував:

— Я був учнем найдосвідченіших експертів у галузі сексу. — У його словах зовсім не було пихатості, лише непохитна рішучість. — Я навчався у тантричних шаманів з Марокко. Опанував енергію кундаліні. Щоб зрозуміти коефіцієнт тертя між різними типами шкіри, я консультувався з найвидатнішими світовими спеціалістами з органічної хімії.

Пенні пройшлася очима по його оголеному тілу. Завдяки «Нешнл Інквайрер» вона знала, що йому сорок дев'ять. За віком він міг би бути її батьком, але через свою худорляву статуру нагадував стрибунця. Усі його кінцівки були добре окресленими та пропорційними, як у мурахи або шершня. Бліда шкіра без волосся не мала жодної зморшки, ніде не провисала, як і бездоганно підігнаний костюм. Вона уважно розглянула плечі та руки —

жодного ластовиння чи родимки. Виходячи з його зізнань про сексуальні пошуки, вона очікувала побачити пірсинг у сосках. Усе тіло в татуажі або рубцях через узгоджені садо-мазо ігри. Але жодних доказів. У нього була чиста шкіра, яка обтягувала мускулясте чоловіче тіло.

— Мій власний таємний рецепт, — сказав він, просягаючи Пенні мензурку, щоб понюхати. Вино, змішане з таємничою рідиною.

Воно вже пузирилося менше, але досі нагадувало рожеве шампанське. Аромат був просто солодко-дивовижний. Наче полуниці. Пенні з сумнівом вгледілася в повну мензурку й спитала:

— Ти очікуєш, що я це буду пити?

— Не зовсім, — відповів Максвелл. З висувного ящика стола він дістав якусь річ, яка нагадувала іграшку, що пищить. Яйцеподібна річ із м'якої червоної гуми, приблизно розміром з грейпфрут. З одного боку в цього яйця був якийсь довгий білий патрубок. — Вагінальна спринцівка, — пояснив Максвелл, здіймаючи пристрій вище, щоб вона роздивилася. Він продемонстрував, як патрубок викручується з гумового яйця, відкриваючи отвір у гумі. У цей отвір він налив суміш із рожевим шампанським. Коли він вкрутив патрубок на місце, Пенні зрозуміла, що він мав на увазі.

— Це промивання? — знервовано спитала вона.

Макс кивнув.

Пенні зніяковіло посунулася.

— Ти вважаєш, що я забруднилася?

Максвелл натягнув на руки латексні рукавички зі словами:

— Ти не бажаєш, щоб ця суміш потрапила на твою шкіру?

Її не сподобалися його слова. Невже він воліє, щоб ця рожева субстанція опинилася у неї всередині?

— Не хвилюйся, — лагідно всміхнувся він. — Це лише дуже м'який нервовий стимулятор та ейфорія. Тобі сподобається. — Він потер тонким патрубком Пенні між ніг.

Патрубок спринцівки зісковзнув глибоко в неї.

— Насолоджуйся, — промовив він і натиснув на гумове яйце. На спринцівку.

Пенні відчула, як ізсередини її наповнює прохолодне ігристе шампанське.

Вільною рукою Максвелл тримав її на місці, пестив живіт повільними круговими рухами. Усе його тіло було прохолодним і твердим, як його пальці.

Коли спринцівка спорожніла, Максвелл витягнув її. М'яким чистим рушником протер рожеву шипучку, яка виплеснулася з неї.

— Гарна дівчинка, — похвалив він її. — Затримай там її на хвилинку. — Він зубами відкрив презерватив та натягнув на ерегований член. — У тебе добре виходить.

Пенні намагалася не уявляти, як поважна президент Хінд також піддалася цьому магічному очищенню шампанським.

Продовжуючи стояти навколішках між її розведених ніг, він сказав:

— Я люблю тебе, тому що ти — сама посередність. Якщо це був комплімент, Пенні чула й ліпші.

— Будь ласка, не ображайся, — м'яко заспокоював він. — Поглянь на себе. У тебе хрестоматійна піхва.

Твої великі статеві губи точно симетричні. Твоя проміжність просто чудова. А вуздечка клітора та вульва... — Здавалося, що йому забракло слів, він притиснув руку до грудей і глибоко зітхнув. — З біологічної погляду, чоловіки цінують таку одноманітність. Пропорції твоїх статевих органів ідеальні.

Під його поглядом Пенні відчула себе не жінкою, а об'єктом наукового експерименту. Морською свинкою або лабораторним щуром.

І навіть не допомогли слова Максвелла:

— Жінки твоєї соціальної групи та економічного стану — цільові споживачі більшості товарів, що виробляються в світі.

Чомусь, напевно через спринцювання, Пенні відчула, як у роті в неї розчиняються зуби. Кістки в ногах тануть.

— Це посилить задоволення. — Своїми колінами він ще більше розсунув їй ноги. Його збуджений пеніс здіймався над нею, вже затягнутий у презерватив. Максвелл натягнув на перший ще один, про щось патякаючи.

Промовляючи, він роздивлявся вишикувані на століку блискучі флакони. Вибрав один, капнув кілька прозорих капель собі на долоню. Потім додав ще кілька крапель з іншого флакону, потім із третього.

— У твоєї шкіри трохи підвищена лужність. Я саме виготовляю необхідний лубрикант, щоб змастити тебе задля еротичних утіх.

Він повільно протер змащеними руками її вульву, уважно стежачи за тим, щоб не надто глибоко занурюватися в піхву. Наостанок він змастив свій збуджений член.

Пенні захихотіла, розм'якла, наче лялька з ганчір'я.

Він узяв якусь річ зі столу. Виявилось, то був мініатюрний цифровий диктофон. Натиснувши кнопку, він промовив:

— Якщо ти не заперечуєш, я би волів записувати наше заняття задля мого дослідження. — На пристрої замерехтіло крихітне червоне світло. Максвелл почав диктувати: — Виходячи з дещо грайливої поведінки об'єкта, можна беззаперечно сказати, що спринцювання піхви подіяло повною мірою.

А тепер він увійшов у неї, долаючи опір рідини у піхві. Він проштовхував рідину все глибше. Розбовтуючи й сколочуючи суміш.

Пенні задихалася. Вона крикнула водночас від незручності й задоволення. Відчула, як волога витікає з неї та вбирається постільною білизною. Відчула, як рідина розтікається всередині. Пенні марно намагалася ухилитися від відчуття. Коли задоволення зростало, підкоряючи собі дівчину, Пені зрозуміла, чому Алюет була такою розлюченою. Хай би з чого складалася рожева рідина, сідниці Максвелла та його пеніс, немов насос, здавалося, втискають її у кров. Насамкінець її ноги так розм'якли, аж дівчині почало здаватися, що вони літають. Відчуття поширилося й на руки. Розум силився усвідомити те щастя, про існування якого вона навіть не підозрювала.

Вона майже не помічала присутності Максвелла. Доки його стегна повільно ходили туди-сюди, він не зводив ввічливого погляду з її обличчя, спостерігаючи за реакцією. Він лизнув свої пальці та ніжно щипнув її соски, зосереджено слідкуючи за її обличчям, мов грабіжник-ведмежатник за хитромудрим замком. Не зупиняючись, він узяв ручку й зробив нотатку в блокноті.

Він пестив внутрішню поверхню її стегон, клітор. Він безліч разів крутив стегнами, міняв кут та швидкість поштовхів. Відповідно до її реакції він відточував глибину кожного поштовху. На диктофон він коментував:

— Тазове дно об'єкта нарешті розслабилося. — Однією рукою, затягнутою в латексну рукавичку, він потягнувся до її попереку, помацав хребет, доки знайшов те, що шукав. У цій точці його пальці посилили масаж.

— Щоб ти розуміла, що відбувається, — пояснив Максвелл. — Я двома пальцями намагаюся стиснути передню коронарну артерію Гібберта. Це проста тантрична техніка, якої мене люб'язно навчив один його зі Шрі-Ланки. — Він говорив, наче екскурсовод: язикарий та трохи поблажливий. — Задля того щоб обмежити приплив венозної крові у пах, я зумовляю оніміння твого клітору. — Хай там що він робив, очі для цього йому були не потрібні. Пальці знали свою справу. Він не відводив погляду від Пенні.

— Для цього процесу надто важлива твоя реакція, — продовжував Максвелл. Голос його лунав нечітко, але Пенні намагалася сконцентруватися. — Розумієш? — допитувався він. — Похитай головою, якщо розумієш.

Пенні кивнула.

— Ти повинна бути готовою. Не бійся, — заспокоював він. — Не бійся кричати. Ти повинна дозволити задоволенню хлинути крізь себе. — Він дивився на неї без натяку на усмішку. — Якщо перешкоджати плину задоволення, воно може вбити.

Пенні похитала головою. Вона ледь була присутня у цьому світі. Коли вона занурилася у задоволення, не залишилося ані минулого, ані майбутнього. Нічого

не існувало поза межами цієї миті найвищої насолоди. Існувала лише ця енергія, що охопила все її тіло, — більше нічого.

— Тієї миті, коли я послаблю тиск, кров плине до твоїх статевих органів і ти відчуєш насолоду, про яку навіть не мріяла. — Після такого попередження Пенні відчула, як він забрав пальці зі спини. Її поглинуло щось яскраве та грандіозне.

— Волай! — наказав Максвелл. — Не стримуй свій екстаз. Не вдавай з себе дурнувагу святенницю, Пенні. Кричи!

Але Пенні не могла. Довгий безсоромний крик народжувався в горлянці, але вона зціпила зуби. Її кінцівки мимоволі билися та смикалися. Хвиля богохульних криків та казна-які вигуки таки вирвалися з її рота, а диктофон писав.

Вона захлиналася стогоном. Прохолодна рука торкнулася її шиї та завмерла там.

Максвелл промовив:

— Констатую: пульс об'єкта прискорений та нерівний. — Він наговорював на диктофон. — Дихання поверхневе, усі ознаки того, що вона входить у вимушену еротичну кому.

Пенні відчула, що помирає. Образ Максвелла наче вкрився інеєм, а на краях потемнішав.

Максвелл простягнув руку за чимось на столі. Великим пальцем руки, затягнутої у латексну рукавичку, він відтягнув їй повіку та спрямував у райдужну оболонку яскравий ліхтарик.

— Зіниці реагують мляво, — диктував він. Незважаючи на все це важке випробування, він продовжував

нагнітати стегнами, без зупинок засаджуючи та витягуючи свій сталевий пеніс.

— А чого з сексом має бути інакше? — поважно мовив Макс. — Усі фільми, музика, живопис розраховані на те, щоб маніпулювати та спонукати нас. — Він лизнув два пальці та наче ножицями на мить став торкатися її розпухлих статевих органів. Такі маленькі хитрощі сповнили Пенні задоволенням, геть позбавивши розуму. Хай би про що вона зараз міркувала — вмить забула. — Ліки розроблені для того, щоб допомагати найбільш ефективно, — продовжував він. — Чом би нам не присвятити стільки ж уваги сексу?

Пенні здригалася, наче злочинець на електричному стільці. Кінцівки її не слухалися, а плоть тремтіла, наче у збудженої ляльки. Язик вивалився з рота та сьорбав повітря.

— Не відключайся, — попередив він. — Тебе схопить удар.

Пенні відчула, як щось торкнулося її лоба.

— Температура об'єкта знижується... 36,9 °С... 36,3 °С. — То був скроневий термометр. Холодні губи притиснулися до її вуст. Це були губи Максвелла. Його тепле дихання наповнило її горло, надуло легені. — Об'єкт перестав дихати, — доповів він. Повітря з його легенів ще раз наповнило її легені. Так само, як його член заповнював її піхву. — Роблю спроби врятувати об'єкт експерименту. — Через усе, що відбувалося, Пенні тьмяно усвідомлювала, що він продовжує її трахати, рухаючись так само довго і плавно. Він слідкував за пульсом у неї на шії. — Скористайся моїм диханням, — наказував

він. — Скористайся повітрям, що я вдуваю в тебе, щоб заволати. Виплесни своє захоплення. — Рівним, безбарвним голосом він додав: — Не слід вмирати, коли тебе очікує ще стільки насолод...

Тепер Пенні розуміла, чому жовта преса називала його Оргазмаксвеллом.

То, певно, перший та останній раз, коли Пенні бачила його оголеним. Далі сексу було багато, мабуть, надто багато, але жодного разу Максвелл не користувався власним статевим органом.

Тільки-но Максвелл, вибачившись, вийшов до ванної кімнати, Пенні перемотала диктофон і спробувала віднайти свій галас. Щоб витерти його. Той бруд, що лився з її рота, принижував її гідність. Навіть для своїх власних вух вона вокала, наче одержима демоном. Наче розум втратила. І голос взагалі не нагадував її власний, а скоріше відчайдушне тваринне ревіння на молодик.

За словами Оргазмаксвелла, цей жажливий крик врятував їй життя. Цим криком вона дозволила напрузі оргазму, що погрожував забрати життя, пройти через себе, не залишаючи довгострокових нівечень. Він твердив, що мета кожної жінки не бути судном, а бути саме каналом. Задля того щоб вижити, все треба пропускати крізь себе.

У перервах між марафонськими збуджуючими утіхами, кульмінацією яких ставали нищівні оргазми, Максвелл повчав Пенні. Він вводив їй у піхву палець і, наче нічого не сталося, казав:

— Це твоя уретра. — Повертаючи палець, продовжував: — А це... це губка уретри, яку ще називають G-точка.

Від цих екскурсій, які проводили його пальці, вона здригалася всім тілом.

Він змастив руки рожевим гелем з ароматом троянди й сковзнув двома пальцями їй у середину.

— Коли я масажую задню стінку склепіння піхви...

Напевно, саме так він і робив, бо Пенні здригалася й вигиналася від безконтрольної насолоди. Хай би що там робив Максвелл, вона терлася стегнами об його руку, волюючи більшого.

— А це, — пояснював він, — губка промежини — еректильна тканина, яка пов'язує клітор зі соромітним нервом.

Пенні не потрібно було навіть дивитися, щоб дізнатися, що її клітор зміцнів. Недоторканий, він жадібно, до болю, вимагав пестоців, увесь трепетав.

Масажуючи в іншому місті, Макс стимулював на відстані її клітор.

— Ця губка промежини пояснює, чому жінки отримують оргазм, коли займаються анальним сексом. — Третій та четвертий пальці сковзнули всередину. — За його поясненнями, під час збудження піхва зсередини розширюється, розтягується, упирається в шийку матки. Тепер уже вся рука була в піхві.

Пенні поглянула вниз і помітила, як у ній зникає гладеньке бліде зап'ястя. Побачивши це, вона застогнала.

Очі Максвелла затьмарилися, дивилися кудись вдалеч, погляд ні на чому не зосереджувався. Своєю рукою він, вочевидь, досліджував таємний світ.

— А це, здається мені, шийка матки, — казав він. — Якщо я буду постійно туди тиснути...

Пенні мимоволі потягнула пальці до рота, прикусила суглоби, заскавчала. Заплющила очі, соромлячись того

нявкання, що виривалося з глибини горлянки. Вона жахалася того, що так ластилася, настільки позбувшись контролю над розумом. Було страшно, бо їй здавалося, що в неї зупиниться серце, але вона воліла, щоб це не скінчувалося.

Голосом, приглушеним від здивування та захоплення, Максвелл сказав:

— Унікальний випадок. Ти завжди так багато виплескуєш?

Пенні розплющила очі, придивилася. Мерехтливий жовтуватий струмок вивергався практично з верхівки її піхви. Стікав Максвеллу по руці, став крапати з ліктя.

— Вибач, — прошепотіла вона, миттєво засоромившись.

— За що? — здивувався Максвелл та ще глибше просунув руку.

— Я помочилася на тебе.

Він засміявся. Вільною рукою зібрав краплю рідини. Розтер між двома пальцями, підніс пальці до носа, понюхав, лизнув кінчиком язика.

— Ензими, — провістив він, — з твоїх U-точок. Саме тому рідина виходить з уретри, а не з вульви. — Він підніс вологі пальці до її губ і спитав: — Бажаєш себе спробувати?

Від збудження вона муркотіла та несамовито волала, але була не в змозі примусити себе лизнути його пальці. Та їй і не довелося.

Він заштовхнув їй пальці до рота. Викликаючи блювоту. Не даючи дихати. Її власні еротичні полюції мали металевий, солонуватий присмак. Якусь мить, що здалася вічністю, вона не могла ані дихати, ані розмовляти.

Максвелл дорікнув.

— Мені здавалося, ти казала, що вдягаєш ковпачок.

Вона не вдягнула. Її ковпачок був у Джексон Хайтс, надійно замкнений у депозитній скриньці в банківській філії в Манхеттені. Пенні не намагалася завагітніти. Просто сьогодні не планувала займатися сексом.

Він витягнув пальці з рота, дозволяючи їй перевести подих.

— Не слід вважати, міс Гарриган, що ти в змозі мене обманути. — Його пальці всередині Пенні продовжували мандрівку, досліджуючи таємничий світ. — Якщо я коли-небудь одружуся — лише через кохання. Багато років тому я зробив вазектомію.

Пенні воліла пояснити, але була надто виснажена. Натомість вона відкинулася на спину, ще глибше занурюючись у задоволення, поки він пестив її клітор і U-точки. Максвелл описав, яким чином короткий вал клітора пов'язаний з її шкірою. Ніжно натискаючи, він провів по валу до того місця, де він розділявся на дві ніжки, які він назвав «дужки». Ці ніжки, як пояснив Максвелл, огортали вагінальну порожнину.

Він і далі вів довгу вігінювату промову про подорож до країни, де Пенні ніколи ще не бувала. Урок історії про світ, який причаївся у неї всередині.

Максвелл пояснив, що ескулапів від часів Гіппократа до 1920 року вчили, як довести своїх пацієнок до «нападу». Для лікарів та повитух було звичайною практикою за допомогою своїх пальців та мастила лікувати істерику, безсоння, депресію та найголовнішу недугу, звичайну для жінок. Її називали *praefocatio matricis*. Або «задуха матки». І навіть видатний грецький лікар Гален рекомендував енергійно впливати на піхву, аж доки вона охоче випорожнить накопичену рідину.

«Вібратори, — наполягав він, — це перші побутові електричні пристрої. У 1893 році один чоловік на ім'я Мортімер Гранвілль заробив грубі гроші, коли винайшов вібратор, який працював від батарейки. Величезна кількість подібних сексуальних іграшок зазвичай продаються через національні журнали, що виходять масовими накладками, та в каталогах «Сірс», «Робак». І лише після того, як вони з'явилися в брудних порнографічних фільмах у 1920-х роках, ці вібруючі фалоімітатори почали викликати сором.

Гален. Гіппократ. Амбруаз Паре. Пенні не запам'ятовувала ані імен, ані дат. Після шістнадцятого століття вона заснула. Їй наснилося, що вона стрибає з Ейфелевої вежі. І падає тому, що її штовхнув Максвелл.

Коли вона прокинулася, той бік ліжка, де спав Максвелл, був порожнім. Двері ванної зачинені, й десь із глибини було чути, як падає вода.

Де це було? У Бетті Фріден чи у Глорії Стайнем? Пенні не пам'ятала, але хтось із цих двох написав про «перепіхон» — ідеальний секс, що приносить фізичне задоволення без жодних емоційних зобов'язань. Саме такий секс, як секс із Максвеллом, мала на увазі авторка. Після нього Пенні була знесилена, немов перехворіла на грип. Але потім відчула, що вона страшенно зголоділа. Вони їли та трахались, їли та трахались. Нескінченно. Пристрасно. Без зобов'язань.

Секс був тільки сексом. До цієї мити Пенні Гарриган ніколи не досягала оргазму. Жодних захопливих відчуттів, які Максвелл виманив із її нетерплячого тіла. Уперше всі ці описи феєрверків та здригань, про які

вона нерідко читала у «Космополітен», здавалися не перебільшенням, а недооцінкою.

Максвелл пестив її лобок зі словами:

— Мені б хотілося тебе поголити. Від цього дослідження будуть більш точними. — Вона погодилася. Подумаєш, яка цяця! Вона й раніше голилася, робила епіляцію, щоби вдягти бікіні, коли настане весна. — Цього разу, — попередив він, — волосся не відросте. — Він скористався спеціальним рецептом, який багато тисячоліть передавали узбецькі племена: лосьйон з алое вера та пюре з кедрових горішків, від якого шкіра її стала гладенькою, як у немовляти. Вона запевняла себе, що їй ніколи не подобалося бути волохатою.

Здавалося, понад усе в сексі Максвелла захоплювало бажання знайти спосіб, як примусити її отримати ще більшу насолоду. Складалося враження, що лише від цього він отримував задоволення. Коли Пенні спитала, чи не бажає він кінчити, Максвелл тільки знизав плечима і відповів:

— Можливо, наступного разу. — Крім того першого сексу, він ніколи не роздягався повністю, знімав лише сорочку. Згодом він узагалі почав одягати білий халат, щоб не забруднитися.

Таку красуню, як Алует, жінку, що звикла крутити голови чоловікам, неспроможність Максвелла кінчити, напевно, дуже дратувала. Пенні намагалася не згадувати (хоча це й було нелегко) про французьку красуню, яка погрожувала їй. Алует 136 днів упивалася близькістю з Максвеллом. Гвендолін насолоджувалася 136 днів. «Нешнл Інкваіре» ніколи не обманює. Якщо Пенні не помиляється, попереду в неї залишилося 103 дні. Якщо

так буде далі, вона сумнівалася, що взагалі проживе так довго. Однак який дивовижний спосіб померти!

Якщо би вдалося знайти записи з її криками, знайти та знищити, щастя Пенні було б цілковитим. Двері ванної кімнати були зачинені. По той бік дзюрчала вода.

Вона взяла диктофон зі столу, перемотала. Натиснула «Пуск», почувла:

— Не вдавай з себе дурнувату святенницю. — Пенні почувалася лицеміркою, але не бажала, щоб хтось почув цей безумний словоблуд, що злетів з її губ. Вона знову натиснула «Пуск». Цього разу почувла крик.

Вона сподівалася, що Максвелл завдяки шуму води цього не почув.

Хтось кричав іншою мовою. Пенні її не розуміла, але здогадалася, що це французька. Це волила Алюет під дією рожевого шампанського та таємних інгредієнтів. Вона швидко перемотала вперед і натиснула «Пуск».

— Не відключайся, Пенні, — прозвучав запис.

Поки вона слухала ніби зачарована, пристрій у її руці різко задзвонив. Це був не лише диктофон, а й телефон! Пенні так злякалася, що мало не впустила телефон; натомість кинула його назад на стіл. Телефон продовжував дзвонити. Вона поглянула на того, хто телефонує. На екрані написано: «Особистий дзвінок».

Пенні зіскочила з ліжка. Постукала в двері ванної кімнати.

— Максе, твій телефон дзвонить! — Вона спробувала покрутити ручку; двері були замкнені. Вона чула, що душ увімкнений, а сам Макс щось наспівує — що саме, вона не розібрала. Ще кілька дзвінків — і цікавість узяла гору. Вона притиснула телефон до вуха й обізвалася:

— Алло!

Тиша.

Відчинилися двері ванної кімнати, вийшов Максвелл, обгорнувшись навколо талії рушником. З волосся капала вода. Побачивши, що вона тримає його телефон, він насупився, клацнув пальцями, жестом наказуючи їй покласти апарат.

— Алло! Корні? — спитав голос. Знайомий голос. Жіночий. — Максе! — виправдовувалася співрозмовниця. — Це не моя провина. Будь ласка, не карай мене.

Пенні передала телефон Максвеллу. Вона досі чула, як голос у трубці щось голосно, збуджено промовляє. Благає. Він притиснув її до вуха, прислухався. Нарешті він опустил погляд на підлогу. Чим більше говорила співрозмовниця, тим швидше невдоволений вираз обличчя перетворювався на замислений і стривожений.

— З цим не повинно бути проблем, — відповів він. — Жоден із діючих компонентів не підпадає під федеральні списки небезпечних речовин і тих, що контролює держава. — Він прислухався, похитав головою. — Тоді призначай нового головуючого УПМ¹. Віддай цю посаду тому, хто спроможний прискорити випуск продукції.

Телефонувала хтось із тих, кого Пенні бачила по телевізору. Цей голос відразу викликав в уяві вибагливу зачіску з волосся до плечей. Синій костюм. Намисто з перлин. Жінку, яка говорить перед лісом із мікрофонів.

Продовжуючи розмовляти по телефону, але не зводячи очей з Пенні, Максвелл сказав:

¹ Управління продовольства та медикаментів.

— Зараз я саме закінчую випробування. У нас заплановано масове виробництво на літо. Наступного місяця ми вже будемо в півмільйона торговельних роздрібних точок. — Він повернувся до Пенні спиною, зробив крок у ванну. — Тобі відомо, що стоїть на карті. Не примушуй мене вдаватися до заходів, про які ти пошкодуєш. — Двері зачинилися. Можливо, щоб не було чутно бесіди, він знову увімкнув душ на повну.

Якщо Пенні не помилилася, голос жінки, що дзвонила, належав президентові США. Президентові Кларіссі Хінд.

Пенні розмірковувала, який іще новий винахід вони майже випробували.

Постійні сексуальні ігрища — такими словами можна описати їхні ночі і дні. У Макса завжди були наготові якісь іграшки, якесь зілля, якесь дивовижне мастило, з яким він волів її ознайомити.

Він доводив її до такого розпалу, що у неї вигиналася спина й ноги не слухалися, а він м'яко піддражнявав її словами:

— Ми майже закінчили. Тільки-но одне невеличке вивіряння. Тут ми повинні дотримуватися графіку...

Засунувши руку їй всередину, він прощупував, пояснюючи:

— Я шукаю твоє соромітне сплетіння. Воно має бути десь тут.

Іншим разом взагалі зненацька він вільною рукою розклав анатомічний атлас, наче дорожню карту, на ліжку біля неї. Максвелл був шульгою й продовжував тримати свої пальці всередині її піхви, ніби визначаючи там певне місце, наче в книзі. *Ось воно де.* Одна рука у неї в піхві,

іншою він розгладжував зім'ятий папір, пальцем водив якимсь маршрутом, продовжуючи бурчати собі під носа:

— Ось твої *nervi pelvici splanchnici* — тазові збуджуючі нерви — гілкуються ось тут із *nervi erigentes* — нервами зведення... — Знайшовши те, що шукав, він протиснув щось їй глибоко всередину, тріумфально вигукуючи: — Пенні! Чи відомо тобі, що твоє куприкове сплетіння видається на два сантиметри? — Помацавши наосліп, додав: — Не хвилюйся. Скидається, що це у межах припустимих параметрів.

Надто часто він діставав якийсь прилад для задоволення, що випробував. Викладав у куточку нічного столика і трохи вигинав металічний або пластмасовий пристрій. Чи користався парою щипців або плоскогубців, які тримав у шухляді біля ліжка. Найгірше, що він гахкав інструментом щосили, раз, ще раз, псуючи вишукані меблі, аж доки досягав бажаного викривлення.

Коли таке траплялося, спальня нагадувала тоновані фотографії лабораторії Томаса Едісона в Менло-Парку. Або майстерню Генрі Форда. Зі свого боку, Пенні почувалася скоріше асистенткою в лабораторії, ніж подружкою-коханкою. На кшталт доктора Ватсона у Шерлока Холмса або Ігоря, помічника доктора Франкенштейна. Чи собаки Павлова. Коли Максвелл щось вигадував задля того, щоб вона билася у конвульсіях, її охоплювало нове задоволення. Незважаючи на її настрій, зростаюче відсторонення та обурення, Пенні майже очікувала, що він заволає:

— Еврика! Винайшов!

Максвелл зосереджувався на своєму завданні, мов швейцарський годинникар або нейрохірург. Нерідко наказував камердинеру або дворецькому підкотити сто-

лик зі стерильним інструментом до ліжка, щоб не відволікатися від нагальної процедури.

— Штангенциркуль! — рявкав він, простягаючи руку, й слуга наготові вкладав інструмент йому в долоню. — Промокни скроню! — наказував Максвелл, і підлеглий миттєво складеною паперовою серветкою промокав бісеринки поту з лоба Максвелла.

Часом Максвелл ставав навколішки, взовився між її ніг, затиснувши ліхтарик у зубах, з ювелірним збільшувальним склом в одному оці. На обличчі зосередженість.

— Я вибрав тебе, — пояснив Максвелл, — бо ти ніколи не діставала оргазму. Чоловіки таке відчують. Ти залишалася сплячою красунею, допоки хтось тебе не розбудить. Ти типова представниця тих жінок, яким я намагаюся допомогти.

— Багато років, — промовляв Макс, — жінку було цілковито виключено від насолоди, яку могло дарувати їй тіло. — Він читав із роздрукованого папірця. Прес-реліз. — Я впевнений, як і багато медичних працівників, що величезний відсоток хронічних душевних та фізичних хвороб переслідує жінок, оскільки вони накопичують стрес, який можна легко та швидко виплеснути за допомогою правильних знарядь...

Навіть для наївних вух Пенні ця промова звучала, мов ряд евфемізмів. Зі слів Максвелла, таке враження і мало скластися. Адже продавався секс. Навіть ще більш полемічно: жінкам продавали засоби задля отримання ліпшого сексу, ніж вони будь-коли мали з чоловіком. Для деяких слухачів подібне оголошення пролунало б як пишномовна абракадабра, наче застаріла реклама

спрею для жіночої інтимної гігієни. Але для інших, а саме для чоловіків, що прагнуть задовольняти лише власні сексуальні потреби, така промова знаменувала кінець світу.

Вони обидва сиділи на ліжку. Останнім часом вони завжди знаходилися у ліжку. Пенні була вдягнена лише у халат, і його натягувала тільки для того, щоб прийняти вишукану страву від мажордома.

— У цьому ж річ, — продовжував Максвелл, — ми намагаємося запропонувати лінію продуктів з персонального догляду «Чарівна ти»...

К. Лінус Максвелл готувався розширити межі своєї гігантської корпорації та капітально зайняти нішу порожніх піхв. Усі ці гелі та рідина кольору коштовних камінців на столику біля ліжка. Магічне спринцювання рожевим шампанським. Рідина, що розроблена для модулювання коефіцієнта тертя. І все це він пропонує самотній жінці-покупцю.

Пакунок буде рожевим, але не огидного відтінку. Уся лінія з'явиться на ринку під загальною назвою «Чарівна ти». Максвелл натиснув на кнопки свого смартфона й показав Пенні зразок рекламного оголошення. Слова «Чарівна ти» були написані білими чудернацькими завитками. Ключовою в кожному рекламному оголошенні була фраза: «Краще, ніж кохання». Спринцювання, як пояснив Максвелл, врешті будуть продавати у твердому вигляді — у вигляді розчинної пудри у невеличкому конверті. Потім цю пудру слід розчинити у воді або шампанському. І це лише один із кількох шокуючих революційних продуктів персонального догляду. Невдовзі кожна жінка буде спроможна насолоджуватися галюциногенним оргазмом за помірну ціну.

Усі дослідження та еротичні уроки, що Максвелл брав у брахманів, знахарів і куртизанок, всі таємниці сексу давнього світу він збирався продавати сучасній жінці. Будь-яка дівчина від Омахи до Осло невдовзі смакуватиме безмежну кількість оргазмів, про які Пенні лише нещодавно дізналася. Приголомшливо, як це може змінити світ. Як уже продемонстрували колишні коханки Максвелла, якщо жінка отримує належне сексуальне задоволення, вона розквітає, скидає вагу, припиняє вживати наркотики. Здійснення особистих мрій жінки — справа кількох тижнів.

Лише за пару днів усамітнення у паризькому пентхаусі Максвелла Пенні скинула два з половиною кілограми. Вона спала наче немовля. Ніколи вона не відчувала такої легкості й спокою.

У глибині душі Пенні навіть трохи пишалася тим, що зробила свій внесок у проект. Макс продовжував удосконалювати якісь рецепти. Відшліфовував нерівності. У найближчому майбутньому такі самі дівчата, як вона, звичайні дівчата, які не мають форм, як у зірок, та гарненьких облич, отримають доступ до задоволення, від якого плавляться кістки, задоволення, яким дотепер насолоджувалися лише кінозірки.

Поки Пенні переглядала фотографії зразків сексуальних іграшок, мастил та нічних сорочок, вона запитала:

— А чому саме «Чарівна ти»?

Максвелл знизав плечима.

— Рекламні акули запевнили, що це найліпша назва. До того ж це можна перекласти іншими мовами.

Молоді або у віці. Гладкі або невеличкі на зріст. Мільярди жінок навчатимуться любити власне тіло, з яким

живуть. «Чарівна ти» стане благословенням для всього жіноцтва. Пенні усвідомлювала: якщо продукція масового виробництва хоч наполовину відповідатиме зразкам, які він їй демонстрував, К. Лінус Максвелл швидко подвоїть свої статки. Щоб піддразнити його, вона поцікавилася:

— Тобі грошей бракує?

Ось знов-таки. На губах промайнула сумна посмішка.

— Річ не у грошах, — зізнався він. — На меті я маю не прибутки.

Пенні здогадалася, що все задля його матері. Адже кожен хлопчина мріє вшанувати свою стражденну матір. Мати Максвелла працювала до знемоги, щоб дати своєму хлопчику гарний старт у житті, а потім померла, й він не встиг виказати вдячність. Щось було у цьому моторошне: здогад про те, що він вшановує пам'ять матері, закидаючи жінок небувалим сексом... Але його мотиви шляхетні та зворушливі.

Раптом їй спало на думку... І хоча це жодним чином їй не стосувалося, вона спитала:

— Ти досі сумуєш за нею? За мамою?

Він не відповів. Продовжував мовчки читати свій прес-реліз.

Імпульсивно вона перегнулася та клюнула його в щоку.

— За що? — здивувався він.

— За те, що ти такий люблячий син.

И знов-таки. Бліда прихована усмішка самотнього маленького сироти.

* * *

— Це взагалі не схоже на шпанську мушку. Годі порівнювати, — наполягав він.

Удвох вони рідко з'являлися на публіці. А зараз саме вечеряли в шикарному ресторані у передмісті Сен-Жермен у шостому окрузі. Як завжди, їхній столик, що освітлювали лише свічки, привертав загальну увагу. Навіть байдужі до всього парижани безсоромно підглядали за ними.

Легендарний афродизіак, відомий як шпанська мушка, за словами Максвелла — смарагдовий наривник *Lytta vesicatoria*. Коли дохлу комаху висушують та розтирають на порошок, його можна додавати до напоїв. Така суміш викликає серйозне запалення сечовивідних шляхів. Через цей надуманий ефект, імовірно, жінка змушена благати близькості. Насправді ефект такий самий, як від ковтання або внутрішнього введення кори отруєного дуба.

— Це, — продовжував Максвелл, валькуючи рожеву капсулу між пальців, — зовсім інша річ.

Він тільки-но дістав із кишені новий винахід. Як і всі інші його іграшки, ця рожева пігулка була з нової лінії «Чарівна ти». Розміром з яйце вільшанки, вона нагадувала цукерку. Або ж крашанку, що кладеш у кошик на Великдень. Кольору жувальної гумки.

Пенні взяла пігулку з його руки.

— Тобто я маю це проковтнути?

Максвелл засміявся з її наївного запитання. Похитав головою зі словами:

— Ні, моя люба, це вагінальна свічка, і розроблена вона для того, щоб розпалити жіноче бажання.

Він спостерігав, як Пенні вертить рожеву кульку між пальцями.

— Зверни увагу на в'язку зовнішню оболонку, — сказав він. — Це шар силікону, насиченого м'яким рослин-

ним стимулятором. Коли пеніс входить у піхву й торкається кульки, обидва партнери отримують задоволення від ефекту.

Пенні стиснула кульку пальцями. М'яка. Але на диво важка на долоні. Дівчина таємниче всміхнулася, забрала з колін серветку, витончено промокнула у куточках рота. Спитала офіціанта, що проходив повз:

— Excusez moi, де у вас toilette¹?

Після повернення з туалетної кімнати Пенні побачила свою Месницю, Алюет. Вона сиділа на лаві у неприємному куточку ресторану, щоб не привертати загальної уваги. Алюет змарніла, її щоки та очі запали.

Якимось чином тиждень ліжкових «випробувань» дещо заспокоїв Пенні, сповнив її безтурботної впевненості. Вона нахабно наблизилася до столика супротивниці. Усередині неї була рожева куля, впливаючи тими чарами, що її наділив Максвелл. Пенні подивилася на виснажену жінку і промовила:

— Алюет, чудово виглядаєш.

— Ні, кепсько, — огризнулася вона у відповідь. — Кепський вигляд, і все через Максвелла.

Пенні примружилася.

— Ти мене переслідуєш?

Алюет зітхнула. Запустила пальці однієї руки у своє довге розкішне волосся.

Пенні мимохіть помітила, що між пальців залишилося пасмо. А навколо і столик, і оббивка кабінки вже були засипані волоссям.

¹ Перепрошую, де у вас туалет? (*фр.*)

— Я намагалася врятувати тебе, мишеня, — почала Алюет. — Але я вже бачу, що йому вдалося перетворити тебе на дурнувату повію.

Пенні здригнулася через ці жорстокі слова.

— Попри мое попередження, ти дозволила Максвеллу причарувати себе... — В очах Алюет з'явилося співчуття, жодної мстивості в голосі. — Раніше ти була інша. Як швидко ти позбулася власних мрій та стала хтивою *connass*¹.

Пенні повернулася, щоб піти, але Алюет спитала:

— Зізнайся мені. Він уже давав тобі чорну кульку?

— Яку чорну кульку? — насторожено спитала Пенні.

Але акторка тільки посміхнулася.

— Було б кумедно, — глузливо додала вона.

Коли вона повернулася до свого столу, Максвелл навіть не підвівся, щоб допомогти їй сісти. Натомість жестом підзвав до себе, наказав простягнути руку. Схопив її та секунду затримав у своїй долоні. Поцілував тильну сторону, щось поклав на долоню. Пенні розкрила кулак — ось воно: чорна кулька. Вона була того самого розміру та форми, що й перша. Кульки різнилися лише кольором.

— Рожева для піхви, — пояснив Максвелл. — Чорна для твого неперевершеного анусу. Треба тільки не перемудрити: вся лінія продукції «Чарівна ти» буде використовувати таку саму кольорову систему індексації.

Пенні покірно вдруде пішла до вбиральні.

Вона навіть не встигла повернутися до столу, як кульки почали діяти. Максвелл допоміг їй сісти, зайняв своє місце навпроти. Вони стали вивчати меню.

¹ Французька лайка, іноді перекладається як «бовдурка», «телепень».

Усередині її лона почав розливатися солодкий жар. Потім чарівні судоми. Відчуття дужчали, і невдовзі Пенні здалося, ніби щось хиже з напрочуд ніжними зубками гризе її зсередини, пожирає нутрощі.

Вона голосно ахнула, привернувши увагу оточуючих. Голови з ретельно зібраним волоссям повернулися до них. Задля того, щоб врятувати репутацію, вона притиснула серветку до рота і вдала, що зайшлася кашлем. Краще нехай усі навколо вважають, що в неї туберкульоз, ніж дізнаються, що вона переживає низку оргазмів.

— Не хвилюйся, — заспокоїв Максвелл, — жодних серйозних ушкоджень. Силіконова оболонка дуже м'яка.

Щось викручувалося й боролось десь у глибині під шкірою.

— Обидві кульки — рідкоземельні магніти, — пояснив Макс. — Я не міг дати тобі обидва одночасно, бо вони надто сильно притягуються. — Він узяв ручку й приготувався робити нотатки. — Стародавні перуанські племена чичлачі називали їх «подружніми каменями», бо коли вони знаходили один одного, розділити їх було майже неможливо.

Поки він описував ці камені, чорна кулька притиснулася до передньої стінки прямої кишки. Червона кулька розмістилася біля задньої стінки її піхви. Ці камінці, навіть вкриті силіконом і розміщені у двох різних отворах її тіла, знайшли один одного. Тонка мускулиста стінка між двома її порожнинами зі всіма багатьма нервовими закінченнями не встояла перед двома сильними магнітами. Вони подразнювали найбільш чутливу точку між собою.

Смакуючи її реакцію, цей геній-зловтіха підізвав офіціанта.

— Їх розділяє лише твоя чутлива губка промежини. Ти безпорадна. Вони атакують усю твою ерогенну нервову систему.

Щоб не закричати вголос, Пенні прикусила палець із бездоганим манікюром. Її соски до краю збуджені, складалося враження, що її груди ось-ось вистрибнуть із чашечок бюстгальтера.

— Ти ще юна дівчинка, — продовжував Максвелл, прискіпливо спостерігаючи за її реакцією. — Якщо ти не в змозі приборкати весь потенціал жіночого тіла, це зрозуміло. — Він глузував із неї, змусивши витримати це випробування на очах у всіх відвідувачів. І поки поряд із ними вечеряла та воркувала якась парочка, на Пенні накочували оргазмічні хвилі сексуальної енергії.

До їхнього столика наблизився офіціант і спитав:

— Ви вже готові зробити замовлення, мадам?

Пенні відчула, ніби у тазі зіткнулися планети та закрутилися жорна. Стали здійматися велетенські хвилі, руйнуючи її розсудливість. Вона міцно схрестила ноги, марно намагаючись приборкати потужний «гейзер».

Максвелл замріяним голосом відповів офіціантові:

— Сьогодні ввечері дама залюбки поласує гарним шматком м'яса. — І, звертаючись до Пенні, додав: — Чи тобі більш до вподоби порція соковитого язика?

Навіть попри те, що Пенні усім тілом здригалася від спазмів пронизливого екстазу, вона відчула, як черевик Максвелла сковзнув поміж її ніг. Від щиколотки до коліна, аж доки його гладенький носок ткнувся в її промежину. Це нагадало їхню першу зустріч: коли вона розтягнулася на килимі й бачила відображення свого скуйовдженого обличчя у відполірованому черевіку

ручної роботи. Вона не могла розмовляти. Тремтячими руками вона торкнулася спідниці й відчула, що вона волога. Серветка на її колінах також була вогкою. Не звертаючи уваги на офіціанта, вона відштовхнула ногу Макса й спробувала підвестися. Тримаючись за сусідні стільці і турбуючи багатіїв, що їх займали, вона попленталася до вбиральні. Ноги її тремтіли, підкошуючись від спазмів задоволення. Коли Пенні вже майже дісталася двері, коліна зігнулися й вона впала. Дівчина була зовсім виснажена. Волосся впало на лице, останні кроки вона повзла, щоб сховатися у кахельному притулку. Затаївшись у кабінці, Пенні підбрала спідницю й засунула у піхву два пальці. Вона намацала рожеву кульку, але не могла її схопити. Силікон виявився надто слизьким.

Вигнувши спину, Пенні протиснула два пальці в анус, але марно намагалася знайти чорну кульку.

Голос за її спиною промовив:

— Сама ти їх не витягнеш. — Це була Алюет. Кінозірка пішла за нею до кабінки туалету. Вона стояла, спокійно оцінюючи еротичну дилему Пенні. — Минулого року, — визнала Алюет, — мене спіймали у цьому самому туалеті. Мене врятував помічник офіціанта. Сміливий хлопчик-підліток. Наче зміїну отруту, він висмоктав чорну кульку з мого анусу.

Пенні виставила лобок уперед і заблагала:

— Будь ласка, — голос більше нагадував шепіт.

Алюет оцінила оголену вульву й неголосно присвиснула:

— Ось чим ти привабила Максвелла, мишеня. Ще ніколи я не бачила такої прегарної «кицьки», як у тебе. — Вона облизала губи. — Такої чарівної.

З піхви Пенні крапало на підлогу, почали утворюватися калюжі.

— Дай собі волю, — порадила Алюет. — Лише завдяки значним потокам твоїх жіночих соків камінці-коханці можна зрушити з місця! — Алюет стала навколішки на кахельну підлогу, обхопила руками стегна Пенні. Кінозірка міцно притиснула губи до дівочої піхви, що ненастанно сочилася, та почала смоктати. Пенні нахилилася, осідлала прекрасне обличчя. Вона відчула, як пальці Алюет нишпорять у її прямій кишці.

Нарешті оргазмічна злива почала стихати. Алюет відірвала рот від промежини Пенні та сплюнула рожеву кулю в унітаз. Позбавившись партнерки, чорна кулька легко вислизнула з анусу й опинилася між пальцями акторки. Вона показала її Пенні, перш ніж жбурнути у воду. Обидві магніти зі страхаючою силою притиснулися один до одного, Алюет змила їх у каналізацію. Оглянувши зіпсований макіяж Пенні, вона промовила:

— Не дякуй мені, мишеня. Одного дня ти пошкодуєш, що не померла від задоволення. — Вона підійшла до дзеркала, почала поправляти власну змазану помаду й додала: — Для тебе все надто пізно. Невдовзі ти станеш однією з нас, його рабинею.

Коли вони не ласували смачною їжею поміж славетних людей, водій возив їх туди-сюди між пентхаусом Максвелла в Парижі та його палацом у долині Луари. Там вона блукала гучними палацовими залами, роздивляючись безцінні антикварні речі, які до Макса належали багатьом відомим людям. Відомість призводить до

самотності. Поки вона прогулювалася садами біля палацу, за нею з дахів спостерігали охоронці з кулеметами, а приховані камери документували кожен її крок.

Пенні згризла суглоби пальців, щоб придушити здригання від екстазу. Вона гадала так: якщо зловживатиме передозуванням насолодою ще пару місяців, задоволення вистачить на решту життя. На мить вона замислювалася над більш глобальними проблемами, на кшталт долі жінок у Судані, але потім Макс таємно всовував у неї нові неймовірні винаходи, й розум її знов затьмарювався. Ейфорія стирала все. У неї не залишалося сил драгуватися через кар'єру юриста, що зайшла в глухий кут, або через злиденне майбутнє її сивіючих батьків у Небрасці. Або через глобальну зміну клімату. Вона повністю зосередилася на своєму тілі, на теперішньому моменті дивовижних відчуттів. Не існувало ні минулого, ані майбутнього, і Макс умів її тримати. Від його дотиків весь світ рушився. Нічого не існувало поза Парижем, поза його ліжком, поза її власним пульсуючим клітором.

Вона отримала все, що мало б, як їй говорили, зробити її щасливою: вбрання від «Гуччі», надзвичайний секс, відоме в кожному домі ім'я, але з кожним днем почувалася дедалі жалюгідніше. Не допомагала навіть думка, що всі навкруги вважають, ніби вона несамовита від щастя. Ніхто не бажав чути про проблеми розчарованої Попелюшки; вона мала жити довго та щасливо. Але це... Нічого з цього навіть віддалено не нагадувало ту велику місію, яку вона сподівалася віднайти.

Майже завзято вона почала відлік. Залишилося лише вісімдесят сім днів.

У своєму віці Пенні знала, що вона повинна жити широко, бути досяжною для людей, устрявати в халепи. Вона воліла напитися на одній із галасливих вечірок, які її подруга Монік, напевно, організовувала саме цієї миті. Вона б навіть задовольнилася членами «Сігми Чі» з бляшанками пива та хлопцями з братерства, що залякують своїми постійно збудженими членами дівчат.

У пентхаусі або в палаці, коли вони залишалися наодинці, Макс ніколи не бажав розмовляти. Він лише волів випробувати на ній свої тантричні, чи як їх там... винаходи. Вона запевняла себе, що на нього щось постійно тисне. За місяць «Чарівна ти» з'явиться на ринку, тому все має бути бездоганно. Проте Пенні постійно намагалася вплинути на його настрої. Розповідала йому жарти. Хвалила його машини, волосся, одержу, а він лише знижував плечима від її лестощів.

Навіть похід по крамницях у столиці Франції не приносив задоволення. Вона безліч тижнів тільки й мандрувала розкішними крамницями. Найвидатніші дизайнери змагалися за те, щоб Пенні носила їхнє вбрання. Хай би що дівчина вдягла, її запевняли, що вона має фантастичний вигляд. Вони навіть запропонували їй хабар задля того, щоб вона вбирала їхні марки на великосвітські заходи. Усе було пронизано фальшю. Пенні знала, що виглядає жахливо, а їм потрібна лише реклама. У неї була надто коротка та товста шия. Замалі груди. Вони навіть були різні за розміром. А стегна заширокі. Дзеркала в ательє не вмiли обманювати.

Доки вона не стала відомою, мешканці Нью-Йорка відкрито глузували з її фігури, але вони принаймні казали правду.

Єдина красива річ у її тілі — геніталії. А Пенні навряд чи могла попросити Крістіана Лакруа сконструювати їй вечірню сукню, яка підкреслювала б її принади.

Блукаючи по крамницях, Пенні шукала дарунки, які би втішили Макса. Але це було нелегко. Що можна подарувати чоловіку, який має все? Який був зі всіма? Єдина річ, яка, здавалося, вабила Максвелла, — коли новий зразок або нова формула приносила їй ще більше задоволення. Чим більше збуджувалася вона, тим більше радів він. Пенні усвідомила це й зважилася подарувати йому єдиний можливий дарунок.

Якогось вечора, коли один пристрій — іграшка на кшталт соснової шишки, яка мала би збільшуватися у неї всередині та в основу якої був покладений якийсь колумбійський пристрій, — коли він зазнав невдачі, Пенні вдала, що все чудово. Було приємно, але не більше того. Пенні побоювалася, що вона переситилася. Мабуть, страждала на якусь втому центру, що відповідає за задоволення. Коли вона побачила розчарування Максвелла, не стрималася й підсилила свої реакції. Вона бурхалася на ліжку, наче морський лев, розмахуючи руками. Валувала, мов собака, кричала, як півень.

У найбільш кульмінаційну мить її вдаваного з найліпшими намірами оргазму Максвелл наказав:

— Досить!

Він подивився на неї, стиснув зуби. Потягнув за шовковий шнур, який був прив'язаний до іграшки, й висунув пристрій у Пенні з-поміж ніг. Мов ображене дитя, він обмотав шнур навколо приладу зі словами:

— Навіть не мрій, що зможеш мене ошукати. Будь-який учений передусім уважний спостерігач. Пульс не

сягнув більше ста п'яти ударів за хвилину. Тиск із тієї миті, як ми розпочали, не змінився.

Вочевидь роздратований, він поклав невдалий пристрій на приліжковий столик.

— Понад усе я цінував у тобі твою чесність, відверту реакцію. — Він натиснув кнопку, викликаючи дворецького. — На сьогодні досить. Сьогодні все марно.

Максвелл дістав пульт та увімкнув телевізор. Простора кімната сповнилася стріляниною та вищанням шин. Не відриваючи погляду від екрану, він додав:

— Більше ніколи, чуєш, ніколи не намагайся мене ошукати.

І, продовжуючи витріщатися в телевізор, закінчив:

— Якщо б мені були потрібні фальшиві результати, я би проводив випробовування на проститутках.

Пізніше вночі щось несподівано розбудило Пенні. Якийсь приглушений звук. Вона затаїла подих, прислухаючись до тиші спальні в пентхаусі. Через дмухання з кондиціонера колихалися фіранки на вікнах. Біля неї на атласному простирадлі розтягнувся Макс, годинник на його приліжковому столику показував 3:18 — глибока ніч. Не встигла вона знову відбути в країну снів, як звук повторився: чоловіче бормотіння.

Максвелл розмовляв уві сні. Він скоріше простогнав, ніж прошепотів:

— Мабуть. — А може, це було взагалі інше слово: «Забуб». Пенні не була впевнена. Вона здійнялася на лікті, нахилилася ближче. Максвелл знов щось пробурмотів. — Біда, — продовжував він.

Вона нахилилася ще ближче. Ще. Немов попереджаючи, він, охоплений панікою, захрипів і тепер кричав:

— Феба! — Несамовитість цього спалаху приголомшила Пенні. Це слово так і дзвеніло у вухах. Феба. Після цього він затих.

Здавалося, що в тихому болоті К. Лінуса Максвелла чорти водяться. Під блідими худорлявими грудьми цього вченого колотилося справжнє серце. «Якби ж він відкрив свої таємниці!» — мріяла Пенні. Можливо, тоді б їхні відносини не обмежувалися фантастичним сексом, а розквітли б у справжні романтичні стосунки.

Вона не припиняла дивуватися, як Максвелл міг поводитися так нікчемно. Зовні він залишався таким само зухвалим, зануреним у науку чоловіком-хлопчиськом. Стриманим тираном, який не дає волі емоціям, що вирують у серці, та уникає зближення. Шкіра його не мала запаху й була холодна, як залізо, як у робота з якогось фантастичного фільму. Але коли він збуджував її...

Коли Макс збуджував її, здавалося, що слухаєш голос якогось видатного тенора в Паризькій опері або ласуєш просто неба якимось неймовірним італійським делікатесом. Навіть якщо Макс і не кохав її, коли він подразнював її залози, Пенні не могла стриматися. Попри його відсторонь та суворість, вона почувалася тієї миті закоханою в нього. Коли його пристрій із серії «Чарівна ти» зворушував у ній пристрасть, Пенні дивилася в його відсторонені блакитні очі та бажала лише одного — бути з ним. Здавалося, що він її зачарував.

Пенні хотілося вірити, що заняття любов'ю — не тільки бавлення з нервовими закінченнями, аж доки лімбічною системою заструмлять безладні хімічні речовини.

Справжнє кохання, на її сподівання, — щось триваліше та емоційніше. Воно підтримує та живить людину. Та «любов», яку породжував у ній Макс, здавалося, зникала, тільки-но «випаровувався» оргазм. Попри всі свої дивовижні дії, продукти серії «Чарівна ти» породжували лише потужний сурогат кохання.

Найбільше її жахало те, що жінки всього світу можуть так і не розпізнати різницю.

Наступного дня її надихнула одна ідея. Вона зателефонувала мамі в Омаху.

— Як там у Парижі? — піддражнила вона дочку. — Благаю, скажи, що в тебе затримка!

— Звідки тобі відомо, що я в Парижі? — підіграла їй Пенні.

На іншому континенті мати завоктала.

— Люба, ти кожного дня з'являєшся на перших шпальтах «Нешнл Інквайрер» на фоні Ейфелевої вежі!

Пенні здригнулася. Кілька тижнів вона телефонувала на роботу, говорячи, що захворіла. Вона сказала Бриллштейну, що підхопила гепатит С. Якщо тільки в «Бі-Бі-енд-Бі» не працювали печерні люди, там мали знати, що вона клеїла дурня.

— Тебе прозвали «Попелюшкою Розумника», — кричала мати. Вона завжди кричала в трубку, коли дзвінки були міжнародні.

— Мамо!

— Ти бачила фото президента Хінд, що надрукували минулого тижня? — продовжувала горлати мама. — Кепсько виглядає!

Пенні наважилася припустити:

— Можливо, захворіла на гепатит.

— Та Алует Д'Амброзія виглядає взагалі жахливо. — Мати Пенні попередила дочку. — Не відпускай Максвелла. Ті, хто з ним обірвав стосунки, загинаються.

Пенні намагалася скерувати розмову в необхідне русло.

— Саме через це я й телефоную, мамо. У тебе збереглися давні випуски «Інкваіра»?

— Назви день, — гордовито відповіла мати. — У мене є всі випуски починаючи з 1972 року.

— Жартуєш?

— Це справа мого життя, — похвалилася вона.

— Мені б хотілося здивувати Макса, — пояснила Пенні, — але мені мало що про нього відомо — тобто, ти розумієш: про його дитинство, про те, що він любить, що ненавидить.

— А чом би тобі не скористатися Вікі-як-там-її?

— Вікіпедія, мамо. Марно. — Вона стала покійрно пояснювати, що «Оргазмаксвелл» винайняв команду хакерів, які тільки тим і займаються, що прочісують простори Інтернету, вдосконалюючи його імідж. Він контролює кожну дрібницю, про яку б можна було дізнатися. — Я шукаю якісь веселі історії, що трапилися ще до ери Інтернету.

У маминому голосі звучав сумнів.

— Це ж тобі «Інкваіра», а не «Нью-Йорк таймс».

— Мамо, будь ласка.

— Що саме тебе цікавить?

Пенні на мить задумалася.

— Як, коли він був маленький, звали його домашніх улюбленців. Давні хобі. Можливо, якась зворушлива історія про його матір. Як її звали? Феба?

— Вона померла.

Пенні наполягала:

— Я знаю, але було б дуже мило відшукати старе прізвисько. Улюблений сорт морозива. Колискову. Щось поміж сухих рядків.

Мама Пенні, здавалося, захопилася важким завданням. Воліла негайно почати діяти:

— Я цієї ж миті прямую до підвалу.

— Дякую тобі, мамо.

Річ була в тому, що тільки-но Пенні вдала один оргазм, вона усвідомила, що ставить під сумнів їх усі. Вона припинила довіряти власним фізичним реакціям. Щоночі під час утіх вона переймалася тим, що або занадто сильно, або занадто слабо реагує на його пестощі. Вона ніколи не кохала Максвелла, але ж їй подобалося, що він спроможний розбудити її тіло. А тепер навіть оргазми втратили для неї свою привабливість.

Вона розмірковувала про те, чи саме так скінчилися його відносини з Кларіссою Хінд. З принцесою Гвен. З Алует.

Залишилося тільки сімдесят шість днів.

Пенні продовжувала час від часу (навмисно або мимоволі) імітувати оргазми. У такі ночі навіть віддалені згадки про пристрасні губи Алует, що притиснулися до її промежини, неспроможні були викликати оргазм. Пару разів їй навіть щастило його переконати. Та найчастіше їй це не вдавалося. Він ліпше за неї знав її власне тіло.

У ті рази, коли Максвелл ловив Пенні на гарячому — її зраджувало серцебиття, рівень рН потовиділення, синюшність шкіри, — він тієї ж миті діставав зразок.

Виривав відповідні сторінки своїх нотаток, театральнорвав їх на клаптики та викидав у кошик для сміття біяліжка. Відкривав свій ноутбук і починав перевіряти першу серію продуктів для лінії «Чарівна ти».

Якось, щоб приборкати його мовчазний гнів, Пенні багатозначно подивилася на його блокнот і спитала:

— Вони всі там записані?

— Хто? — не зрозумів Макс, але навіть погляду не відірвав від екрану з телевізійною рекламою. Пенні всі ці відеоролики здавалися однаковими: жінки, маніакально посміхаючись, з сяючими очима поспішають із крамниці або з поштового відділення додому з однаковими яскраво-рожевими пакунками, на яких надруковано складний вигадливий візерунок логотипа «Чарівна ти». Голос за кадром наприкінці кожного рекламного ролика ніжним жіночим голосом сповіщав: «От-от з'явиться заміна мільярду чоловіків!»

— Усі твої колишні коханки, — пояснила Пенні. — Вони всі тут? — Вона кивнула на блокнот, що був списаний його подібними до павутиння візерунками. — Президент, принцеса, «залізна» спадкоємиця?

Вона знала, що вони там. Максвелл збирав інформацію, мов сорока.

— Це лише останній із багатьох блокнотів, — відповів чоловік, який прокручував макети друкованої реклами, що потрапить у кожний жіночий глянцевиий журнал по всьому світу. Логотип «Чарівна ти» мовою басків, французькою, українською, хінді, бурською, китайською. — Ти впевнена, що бажаєш це чути? — прохолодно поцікавився він.

Вона впевнена не була, проте кивнула.

— У мене є посилення та перехресні посилення, детальний опис семи тисяч восьмисот двадцяти чотирьох жінок віком від шести до двохсот семи років. — Він повернувся, зустрівся з нею поглядом і додав: — Перш ніж ти зателефонуєш до відділку охорони дітей: моє знайомство з шестирічною відбулося тоді, коли ми були однолітками та гралися у «лікаря» в підвалі будинку її батьків у Балларді. — А двохсотлітній об'єкт — містик, що мешкала високо на Евересті.

Він посміхнувся.

— Я вчився задовольняти будь-яку жінку, — відверто розповідав Макс. Він не вихвалявся, принаймні, йому так не здавалося. — Молодих чи старих. Гладких чи худорлявих. Незважаючи на расу. Незважаючи на культуру. Я вмю швидко й вправно довести будь-яку жінку до величезного рівня задоволення, про який вона навіть не мріяла.

Він повернувся назад до екрана комп'ютера та продовжував:

— Я збирав інформацію про сексуальну чутливість старшокласниць, студенток, юних випускниць. Вичав еротичні прийоми жриць із Таджикистану... німецьких сексопатологів... суфій — танцівниць живота. Жінки, про яких тобі відомо, оті багаті та впливові, — лише верхівка мого сексуального айсберга. На той час, коли я вкладав їх у ліжку, вже тисячі разів потренувався з іншими, як забезпечити задоволення.

Пенні усвідомила, що через таку кількість партнерок лише небагатьом Макс дарував більше ніж кілька хвилин уваги.

— Саме тому ти домагався Кларісси Хінд?

— Ні, такі жінки, як Кларісса та Алюет, призначені не для дослідів. Вони для випробовування. Випробовування та зв'язків. Годі вже казати про рекламу. Я з'ясував, що дуже корисно знати президента і королеву Англії на такому інтимному рівні. А престиж знайомства з ними ще більше вабив у мої обійми об'єкти для експериментів.

— Таких, як я? — спитала Пенні, водночас відчувши огиду та шану.

Максвелл привітно подивився на дівчину. Він сидів, схрестивши ноги, на ліжку, перед ним відкритий ноутбук.

— Ні, моя люба дівчинко. Ти моє коло пошани.

Він став засновником найбільш неординарної колекції еротичного приладдя в історії світу. Він знав, як воно працювало. Правду кажучи, деяке працювало занадто добре. Задоволення, яке воно викликало, могло вбити пересічну жінку. Цей останній раунд випробувань був націлений на те, щоб знизити потужність найбільш небезпечних іграшок. Тепер колекція «Чарівна ти» могла з'явитися в світі, і винахідник міг не перейматися, що компанію затягають по судах.

— Перш ніж ти відчуєш, що тебе банально використали, — продовжував він, — будь ласка, пригадай, скільки задоволення ти отримала за той час, що ми провели разом. Тебе вшановувала світова преса. А гардероб став доволі вражаючим.

Пенні не могла в цьому з ним сперечатися, але розуміла, чому така жінка, як Алюет, звернулася з позовом до суду на п'ятдесят мільйонів доларів моральної компенсації.

— Якщо це улестить твоє самолюбство, — сказав Максвелл, — ти маєш знати, що врятувала багато невинних

життів. — Він покладав по клавішах, на екрані з'явилася нова добірка рекламних оголошень. — Проте, — додав він, — я дуже вільно використовую термін «невинні».

Протягом годин кожного сексуального марафону еротичного блаженства Пенні відчувала, що м'язи підтягуються та палають від дотику. Здавалося, що вона здерлася на саму верхівку Евересту або перепливла Ла-Манш. Якісь епізоди, найекстремальніші, залишали у ній відчуття, ніби вона одужала після важкої хвороби. Далі про секс не йшлося, доки вона не відновить сили; Максвелл добре це розумів. Він не тиснув. Деякі пози вимагали, щоб її ноги були максимально гнучкими, мов у людини-змії з цирку. Розтягнуті м'язи або розірвані сухожилля могли на кілька тижнів відкласти подальші експерименти.

Пентхаусом рухалася ціла низка фізіотерапевтів. За-для її якнайшвидшого одужання масажисти годинами втирали в неї ароматичні олії, розігрівали м'язи, напوماцки масажували у неї всередині. Спеціалісти з акупунктури творили дива, пронизуючи її тіло тонкими голками. Й лише коли вона цілком похжавлювалася, до неї наближався Максвелл із наступним приладом або афродизіаком. Він завдавав їй солодких, за взаємною згодою тортур, залишаючи її з задухом та нестерпним болем. І знову команда з відновлення сил доглядала за Пенні аж до одужання, аби вчасно розпочати наступний раунд, що спотворює тіло.

— Я не маю жодного бажання, щоби втома затьмарила твої відчуття, — казав їй Максвелл. У той час, коли кремезний турок, що не знав жалю, масажував пальцями внутрішню поверхню її стегон, Макс стояв повністю

вдягнений у пошитий на замовлення костюм за дванадцять тисяч доларів і оглядав синці на її оголеному тілі. — Найважливіше, щоб ти як слід відпочила та повністю віддавалася нашим експериментам.

Він підступив ближче до масажного столу, на якому вона лежала обличчям догори, вся змащена олією. Її нижні губи почервоніли та роздулися від сексуальної експлуатації, якої вона зазнала вчора вночі. Нахилившись низько-низько над її тілом, від впився губами в її запалений клітор.

Пенні здригнулася.

— Потрібно, щоб зникла молочна кислота. Ти досі дуже слабка, — промовив Мак. — Ми відкладемо наступні випробування на кілька днів.

За пару останніх тижнів Пенні втратила лік продуктам серії «Чарівна ти», які він випробовував на її тілі. Кілька виявилися посередніми, тьмяними, нічим не примітними. Але більшість залишила її спустошеною та слабкою від задоволення. Переймаючись власною безпекою, вона навіть благала Макса скасувати дію декількох. Вона була молодою, здоровою, міцною дівчиною, випускницею юридичного факультету. А для жінок похилого віку або тих, хто страждав на якесь хронічне захворювання, ці найбільш ефективні продукти могли виявитися смертельними.

Вечорами, коли останні еротичні ігри залишили її надто ушкодженою, щоб продовжувати, Пенні залишалася в ліжку й просила Макса читати їй з блокнота про результати випробувань. Тільки-но після масажу, потягуючи неперевершене французьке вино «Кот-дю-Рон», вона згорталася клубочком на атласних простирадлах. Максвелл сидів біля її ліжка на стільці з прямою спинкою.

Вдягнений у смокінг з білою краваткою-метеликом, він слинив кінчик пальця й гортав свій блокнот вперед-назад, аж доки знаходив потрібну сторінку.

— Дата: 17 червня 20... року, — читав він. — Місце проведення експерименту: торговельний та розважальний центр «Американ молл» у Міннеаполісі, штат Міннесота. Продукт: «Чарівна ти», номер 2016, «Вегетаріанський формувач дорослих “іграшок”», кухонний комбайн, який швидко перетворить будь-який сирий овоч на еротичне приладдя. — Своїм рівним, безбарвним голосом Максвелл описував, як стояв біля складного столика, а позв рухався потік покупців. Кілька з них зупинилися, спостерігаючи за тим, як він вставив сиру моркву та цукіні в пластмасовий контейнер. Одним спритним рухом натиснув ручку. Невидимі леза всередині пристрою вирізали з овочів форму — із пристрою вискочив саморобний фалос задля максимального задоволення. Коли пара роззяв перетворилася на натовп, Максвелл продемонстрував, яким чином відрегулювати внутрішні леза, щоб сексуальна іграшка ставала довшою або коротшою, товстішою або тоншою. Інші леза вирізали канали та борозенки, що будуть сприяти збільшенню отвору піхви. Його слухачі реготали та від здивування роззявляли рота, але нікуди не відходили. Хтось позаду вигукнув: «А з баклажаном вийде?»

Максвелл запевнив, що, звичайно ж, вийде.

— А з картоплею, — запитав інший покупець.

Макс спитав, чи хоче хтось спробувати.

Він читав Пенні, сидячі на стільці поряд із ліжком, вульгарно закинувши ногу на ногу, а зверху поклавши блокнот:

— Експериментальний об'єкт номер 1769 назався Тіффані Дженніфер Спалдінг, двадцятип'ятирічною матір'ю трьох дітей, домогосподаркою. Зріст: 170 см. Вага: 61 кг.

Там, у торговельно-розважальному центрі, він став натискати кнопки налаштування.

— Як ви забажаєте? — неприємно посміхнувся він жінці. — Я маю на увазі вашу картоплю.

Жінка почервоніла.

— Не надто великою. Середнього розміру.

— Гладенькою або рельєфною?

Тіффані Дженніфер потерла пальцем скроню, задумалася на мить.

— Рельєфною.

— Борозенки або шишки?

Вона поцікавилася:

— А можна й те, й інше?

Нагоп затаїв подих, коли він підняв кришку пристрою та втиснув горбастий овоч у жолоб для подрібнення. Немов чарівник, що демонструє на сцені фокуси, він урочисто запросив жінку натиснути ручку, що вводить пристрій у дію.

— Вперше з вами таке? — спитав він.

Вона кивнула. Дійсність уповільнилася до часу сексу.

Щоб заспокоїти жінку, він обійняв Тіффані Спалдінг за талію. Поклав її обидві руки на ручку, наклав своїми.

— Потрібно натискати швидко, але плавно. — На рахунок «три» вони разом натиснули на ручку. Спостерігачі ахнули.

Максвелл підняв захисну панель та продемонстрував бездоганний фалос. Гладкий, трохи вигнутий, він зовсім не нагадував бульбу, яку засунули у пристрій. Максвелл

запевнив спостерігачів, що завдяки достатнім санітарним запобіжним заходам будь-що з поля може опинитися в спальні подружжя, а потім і за родинним столом. У молодій матері, що має економити на продуктах, пристрій виправдає себе за кілька тижнів.

— Тепер, — вихвалявся він, — ви зможете насолоджуватися, а потім з'їсти.

Кілька покупців усміхнулися. Усі аплодували. З грошами в руках вони кинулися купувати. Ніхто його не впізнав. Його ніколи не впізнавали. Під час таких заходів він використовував просте й ефективне маскування. Навіть коли його накладні вуса відклеювалися під час кунілінгусу, як завжди траплялося, експериментальні об'єкти так ніколи й не усвідомлювали, з ким вони брикалися у ліжку. Надто неймовірно, щоб К. Лінус Максвелл, найбагатший чоловік у світі, був лише незнайомцем, який залишав на їхніх ліжках свої фальшиві вуса.

Продовжуючи читати записи в паризькому пентхаусі, Максвелл присунув стілець ближче до ліжка. Тримаючи відкритий блокнот однією рукою, іншу він просунув між простирадлами і пальцями торкнувся стомленої промежини Пенні.

— «Вегетаріанський формувач дорослих “іграшок”» продався миттєво. Навіть коли весь товар закінчився, одна з покупців затрималася.

Експериментальній об'єкт номер 1769 спитала:

— А як щодо мене? — її голос знизився до виснаженого сексом шепотіння.

У спальні пентхаусу Максвелл кінчиками пальців обережно провів по м'яких контурах обтяженої сексом

півхи Пенні. Легкими круговими рухами він провокував, щоби з її глибин сочилася волога.

Експериментальний об'єкт 1769 вчепилася в свою сформовану картоплю. Дивлячись на нього з-під тремтячих вій, вона промовила:

— Ви непогано вмієте просувати свій товар. — На її губах блищала помада фірми «Ейвон», колір «Рожеве бажання», а картоплю вона, провокуючи, тримала біля рота. Дивлячись на відтінок її шкіри, Максвелл підрахував, що еструс — менструація — в неї була сімнадцять днів тому. Собі в блокноті він занотував, що вона спитала:

— У вас є ще щось цікаве? Ще будь-який раціоналізаторський пристрій?

Голос його продовжував дзижчати, таке собі монотонне гудіння. Макс занурив пальці їй всередину, користуючись гарячою вологістю Пенні. На відміну від попередньої спроби, вона не здригнулася. Натомість застогнала, потерлася своєю виснаженою плоттю об його руку.

— Експериментальний об'єкт 1769, — продовжував голосно читати Макс, — виявилася охочою та спраглою учасницею попереднього тестування продукту «Душ із шампанського»...

І так далі. Максвелл читав годинами. Але коли його рука творила звичайні дива, Пенні вже нічого не слухала.

* * *

Наступного вечора Максвелл знов підставив до ліжка, де відпочивала Пенні, стілець. Того дня він читав не про гейш, співачок і куртизанок, а про невизначену домосідку, яку він завербував майже випадково.

— Експериментальній об'єкт 3891, — прочитав він. — Місце: Бейкерсфілд, штат Каліфорнія, клас початкової школи Хіллширу. Час: 19.00, 2 жовтня 20...

Для випробовування продукту номер 241 йому була потрібна жінка більша та старша. Вагінальні тканини — дивовижні абсорбенти, тому задля використання саме цих їхніх властивостей Максвелл розробив «Вибухівку» — вібратор із чотирма внутрішніми камерами. Кожна являла собою невеликий резервуар, який можна було наповнити рідиною, й користувач міг запрограмувати пристрій таким чином, щоб під час використання виділялася потрібна кількість рідини — наприклад, кава задля швидкого збудження чи сироп від кашлю для більшої ейфорії. Навіть антибіотики. Чи в разі потреби ефірна олія задля додаткового змащення. У встановлений час із носика вібратора буде бити струмінь. Щоб випробувати ефективність приладу, він підійшов до матері-одиначки та завів бесіду. Намагаючись виділити її з-поміж інших матерів, він зробив їй комплімент. Стратегія виявилася успішною, невдовзі він уже йшов за нею до порожньої класної кімнати.

— І там, між клітками з мишами-піщанками, — читав він, — я вмовив експериментальний об'єкт.

Пенні уважно слухала з заплющеними очима, потім зігхнула. Вона надто добре знала продукт № 241. Дякуючи виділенню з нього кофеїну вона залишалася бадьорою протягом багатьох довгих ночей тривалих експериментів.

— Попри її індекс маси тіла, об'єкт завзято відгукнувся на пристрій, — як завжди монотонно продовжував Максвелл. З абсолютно непроникним обличчям. — Тільки-но прилад прилаштували, об'єкт почав із невідомих причин через рівні проміжки часу викрикувати ім'я «Фабіо».

Пенні всміхнулася через явну неспроможність Максвелла зрозуміти, на що жінка натякала.

— Серцебиття об'єкта різко прискорилося до 157 ударів на хвилину, — продовжував Макс. — Електропровідність тіла зросла неймовірно. — Він перегорнув сторінку. — Потрібно зазначити, що науковець, який проводив експеримент, стикнувся з чималими труднощами, щоб тримати прилад під цілковитим власним контролем. Експериментальний об'єкт 3891 продемонстрував таку неймовірну міць тазу, що вихопив прилад і волів продовжувати процедуру самостійно.

Пенні уявила собі цю картину. Якесь самотня жіночка вириває у блідого худорлявого Максвелла сексуальну бризкаючу іграшку, а хом'яки та кролики покірно спостерігають за їхніми пустощами.

— На піку її оргазму — дихання 125 на хвилину, тиск 175 на 102 — умови експерименту радикально змінилися. — Намагаючись розшифрувати власні побляклі записи, Максвелл продовжував: — Та хоч використання пристрою мало неймовірний успіх, місцю проведення експерименту бракувало усамітнення.

У кабінеті вони були вже не самі.

— Несподівано увійшли старші відвідувачі церковної школи, — підтвердив Максвелл. — Певно, з'явилися, почувши незрозумілий шум від нашої процедури.

Він, відволікаючись від самого експерименту, занотував:

— Для протоколу: експериментальний об'єкт, певно, могла би похвалитися неймовірно великою *corpus spongiosum* — губчастою тканиною. Коли на сцені з'явилися

інші глядачі, з її уретри хлинув рясний фонтан еякуляту, неабияк змочивши присутніх.

Він миттєво захопив гладенькими пальцями гіперчутливий клітор Пенні — цей прийом завжди зводив її з розуму. Пенні неголосно засміялася. Бідолашний об'єкт із Бейкерсфілду, вона замастила власними соками керівників своєї церковної привілейованої школи. Пенні лише сподівалася, що короткострокове задоволення, яке давала Максова іграшка, було варто такої ганьби. Але, знаючи з власного досвіду силу «Вибухівки», Пенні підозрювала, що жінка ніколи не пошкодувала про зустріч із таємничим незнайомцем.

До спальні увійшов мажордом зі сріблястою тацею. Сидячи серед атласних подушок та м'яких простирадл, Пенні взяла келих шампанського. Зробила ковток крижаного ігристого вина, відкинула голову, кивнула на блокнот, що лежав розкритий у Максвелла на коліні.

— Прочитай мені ще, — попрохала вона.

Експериментам Максвелла перешкождали не тільки виснаження й подразнення Пенні. Коли наставав час її місячних, він легко і з розумінням ставився до цього. Коли бачив, як вона тремтить від судом, а її живіт роздувся, Максвелл негайно поспішав на допомогу: давав таблетки морфіну та менzurку солодкого шеррі. Вона марила у сутінках, не усвідомлюючи нічого, крім того, що він сидить поруч, читає вголос записи з блокнота.

— Експериментальний об'єкт № 3828, — розпочав він, — місце проведення: Нижній Манхеттен, Зукотті-парк. Дага: 17 вересня 20... року. — Він описував, як звабив

юну ідеалістку, яка лише напередодні прибула з Оклахоми, щоб узяти участь у заході «Вийди на Уолл-стріт».

— Вона наголошувала, що їй дев'ятнадцять, — продовжував він. — Я попросив підтвердження, вона показала посвідчення водія. Я не мав жодного бажання припуститися помилки в статистичних закономірностях, якщо дані були б отримані завдяки неповністю сформованим геніталіям підлітка.

Дія відбувалася пізно ввечері. У той час, коли більшість протестантів спали, Максвелл знайомив експериментальний об'єкт із продуктом № 223 серії «Чарівна ти» — «Ящіркою кохання». Вона являла собою простий, але чудовий телескопічний подовжувач для язика. Силіконовий знімний язик-протез розроблений таким чином, щоб збільшуватися під час орального статевого акту та діставатися безпосередньо шийки матки.

Навіть зараз вона мрійливо, мов у наркотичному заціпенінні, згадувала цей розумний інноваційний пристрій. Пригадала, як він допоміг Максвеллу попри його відносно чахлий оральний придаток сягнути вражаючих глибин. Від цих спогадів її охопила нестримна жага.

— У символічному акті в традиціях вуличного політичного театру, — читав Максвелл, — експериментальний об'єкт воліла, щоб учений, який проводив експеримент, пристебнув її ланцюгом розпластану до воріт біля будівлі Американського банку.

Ця сцена відразу ж спалахнула у живій уяві Пенні. Оголена дівчина в місячному сяйві, її ноги широко розведені. Експериментальний об'єкт № 3828 запропонував себе у якості юнацької по жертви на вівтар капіталізму.

Максвелл став навколішки та витягнув на повну довжину подовжувач язика. Притиснувся вустами до її лобка.

— Увесь фокус у тім, як рухати язиком, — продовжував він. — Немов співаєш. Щоб не втомлювалися м'язи нижньої щелепи, не слід тримати щелепи на одному місті. Після нетривалого застосування продукту об'єкт виказав своє задоволення, заволавши: «Я віддаю вам своє тіло на 99 відсотків!»

Максвелл пригадав, що ці вигуки принадили натовп бородатих радикалів, які всі бажали взяти участь у експерименті.

— Після невеличкої настанови, — цитував Максвелл свої нотатки, — всі присутні навчилися успішно використовувати продукт № 223.

Для Пенні вже стерлася межа між дійсністю та уявою. У наркотичному мареві вона відчувала, як у неї всередині орудують язиками кудлаті політичні активісти. Кризь це марево прорізався голос Максвелла, котрий розповідав, як на місце події прибула нью-йоркська поліція. За кевларовими заслонами їхніх шоломів обличчя розгледіти було неможливо, але вони повитягали свої кийки та стали погрожувати оголеному безсоромному об'єкту експерименту.

— Тільки-но випробування завершилося, — дістався висновку Максвелл, — об'єкт прийшов до тями та став удавати, що проковтнув якийсь наркотик, відомий як ЛСД. Вона попросила, щоб зняли кайдани, та благала дати грошей, аби дістатися літаком до Талси...

Тренувальні табори олімпійської збірної. Випадкові книжкові клуби. Гуртки вишивання. Повсюди Макс

знаходив об'єкти для експериментів, не став винятком і елітний Союз сестер, до якого належала Пенні.

Після енної догани Максвелла через імітацію оргазму Пенні піймала себе на тім, що чинить навпаки. Вона стримує всі свої реакції на його потути. Хоч як старанно Максвелл намагався задовольнити Пенні, вона почала притримувати своє вищання на доказ його генію. Вона вочевидь його карала, але Пенні було байдуже. Її мучила образа. У світі Максвелла вона почувалася лише інструментом того, чия єдина мета — занотувати рівень свого успіху.

Одного вечора він випробував на ній пару затискувачів на соски, експериментуючи з коливаннями низької напруги. Короткі синусоїдальні хвилі задоволення прокочувалися вгору-вниз по її спині, розгалужуючись вздовж рук і ніг. Спалахи електричного екстазу стікали з кінчиків її пальців, а над тім'ям з'явилося сяйво, подібне до ореола. Протягом усього випробування задоволенням Пенні навмисно примушувала себе мовчати. Спробувала відволіктися на кілька запитань з адвокатського іспиту, які досі пам'ятала. Спонукала себе подумки повторювати Геттісбурзьку промову Авраама Лінкольна слово за словом.

Без попередження він вимкнув батарейки, поставив крапку, безцеремонно забравши затискувачі з її сосків. Спершу Максвелл скрутив дроти у невеличку в'язку, відклав убік прилад і лише тоді заговорив, обернувшись до неї.

— Ти на мене сердишся, чи не так?

— Не потрібно мене звинувачувати, — відповіла Пенні. — Певно, твій винахід не працює.

— Не працює? — він усміхнувся. Скопивши очі у нотатки, він сказав: — Міс Гарриган, ваш пульс сягнув 180 за хвилину. Температура в анальному проході майже 40 °С. Якщо б цей «прилад» був більш ефективним, ти би померла від коронарної або мозкової емболії.

Востаннє Пенні бачила Алюет Д'Амброзію під час коктейльної вечірки на Рю-Сен-Жермен. Акторку супроводжував один вродливий новеліст, П'єр Ле Куржетт, який цього року отримав Нобелівську премію з літератури. Вони були вражаючою парою. Пенні загубила їх у натовпі, але ближче до закінчення Алюет сама підійшла до Пенні. Знервовано озираючись, французька красуня спитала:

— Де Макс? — І, не дожидаючи відповіді, прошепотіла: — Я помилялася, коли не довірилася тобі. Ми повинні триматися разом, ти і я. Інакше ми у великій небезпеці.

Жінки зустрілися вперше після того випадку з «подружніми каменями». Француженка виглядала кепсько, мов обтягнута шкірою оболонка себе колишньої. Від неї не пахло алкоголем, але вона вочевидь була збудженою. Вагомий сапфір на її шиї мерехтів на фоні її почервонілих персів.

— Він знищить тебе для інших чоловіків. — Кризь дальні двері до зали увійшов Максвелл. Як завжди, схилившись над блокнотом. За словами Алюет, напевно, побачив її. — Нас багато, всіх його зацькованих коханок, нас у нього гарем по всьому світу.

Вона напружилася, відчувши наближення Максвелла, й додала:

— Мене номінували на «Оскар», мені слід бігти, але наступного місяця ми обов'язково поговоримо більш серйозно, так?

Пенні, затинаючись, промовила:

— Із задоволенням. — Мимоволі Пенні пригадала відчуття, коли милий ротик притискався до її плоті.

— Тобі зовсім не сподобається те, що я маю тобі повідомити, — попередила акторка. Проте вона дуже тепло поглянула на Пенні. — Ми станемо добрими подругами, так? — Коли Максвелл наблизився, вона розцілувала Пенні в обидві щоки та поспіхом повернулася до свого супутника.

Не зводячи погляду з її тіла, що хвилеподібно здригалося, Максвелл відкрив шухляду приліжкового столика. Щось дістав звідти та підніс до ока, мов маску. То була відеокамера; він повільно панорамно знімав її оголену.

Пенні не боялася. У глибині душі знала, що вона в небезпеці. Якщо ці кадри коли-небудь стануть надбанням громадськості, її сором порівняно з соромом Максвелла — дрібниці. Багато разів вона прокидалася вранці й бачила, як він готує новий прилад задля її втіхи. Пхаючи їй усередину нову іграшку, він пояснював давні сексуальні ритуали племен Судану. То були основні прилади. М'які рожеві версії медичних затисків, які розсунуть її сідниці й триматимуть у такому положенні задля його неквапливої зручності.

Дивлячись на неї крізь вічко, він сказав:

— Хороша дівчинко, не брикайся. У камері немає плівки, — запевнив він. — Я просто хотів, щоб ти відчула себе ніби під постійним наглядом. — Знімав він її насправді чи ні, Пенні насолоджувалася тим, що хтось приділяє їй стільки уваги. Вона гадала: а чи всім об'єктам експерименту ця увага подобалася так само (або навіть більше?), як фізична насолода, яку він дарував?

* * *

Протягом дня сонячне світло з високих вікон падало на ліжко, оголена Пенні затишно влаштувалася між простирадлами, щипала тістечка бріюш, потягувала лате, вивчала свої давні підручники з права. Тепер будинки моди самі приносили їй вбрання. Відомі дизайнери особисто підлагоджували сукні. Якщо вона наполягала, Максвелл супроводжував її до консерваторії або театру, але зазвичай вона рідко виходила з пентхаусу.

«Чарівна ти» мала з'явитися на ринку наступного місяця, й вона гадала, чи стане далі Максвеллу у пригоді. Судячи з його відпрацьованої роками стриманості, він ніколи не кохав її. Було достатньо, що є людина, яка інтуїтивно здогадується про її потреби. Нерідко Макс відпускав групу масажистів і сам займався Пенні. Він міг розслабити її напружені м'язи, точно вгадував її настрої. Він прислухався не тільки до її слів, а й до її дихання.

Максвелл настільки добре її вивчив, що Пенні рідко доводилося щось казати.

Ось вам чоловік, який вважав її неймовірною, який взято доводив її до таких висот задоволення, про існування яких вона і не підозрювала. Він смакував та цінував її.

Мільярди людей стежили за ним — найзаможнішим, найвпливовішим (хоча це спірне питання) чоловіком у світі, — а він спостерігав за Пенні. Вічко камери, візерунки у блокноті — усе це сповнювало життя більшим смислом. Під його пильним оком вона почувалася захищеною. Коштовною річчю, але ж ні, не коханою жінкою.

За два тижні до появи на ринку серії продуктів «Чарівна ти» Макс зненацька застиг посеред статевого акту. Підкреслено повільно він обережно витягнув із неї пристрій, який використовував, поклав на приліжковий столик. Стягнув латексні рукавички, сказав:

— Більше ти мені не потрібна. — Він узяв свій блокнот. — Чесність... автентичність... відповідність твоїх реакцій стала занадто компромісною.

Продовжуючи писати, він подивився, котра година.

— Мій літак наготові. Ти побачиш, що все твоє вбрання та особисті речі запаковані й багаж уже на борту, чекає на тебе.

Максвелл повернувся до неї, її голова продовжувала покоїтися на атласних подушках. Він притиснув два пальці до її шиї, порухував пульс.

— Пілот отримав наказ доставити тебе в будь-яку точку світу. — У Пенні не було жодного шансу заперечити. Вона навіть ноги не звела разом.

Він занотував останні дані: її серцебиття та температуру.

— Я розмістив п'ятдесят мільйонів доларів на нумерованому кодованому рахунку в швейцарському банку. Я тобі зателефоную, розповім, як його дістатися, якщо ти даси згоду більше ніколи не контактувати зі мною. — І щоб наголосити на своїх вимогах, він багатозначно подивився на неї. — Ти ніколи не розповідатимеш про

час, який ми провели разом, або я заблокую доступ до цього рахунку.

Повисла тиша, що здалася вічністю. Попри його крижаний прийом, вона відчувала, що серце маленького хлопчика Макса розбите.

— Зрозуміла? — нарешті спитав він.

Пенні змахнула сльозу, стиснула ноги й мовчала. Його здивувала така неочікувана реакція.

— Ти! Мене! Зрозуміла? — закричав він. Його злі слова вивели дівчину зі ступору, вона кивнула.

— Об'єкт експерименту не відповідає, — пробурмотів він попри все. Помилки не було. Від задихався від суму.

Пенні згорнулася калачиком до нього спиною. Усе скінчено. Для Попелюшки то був сон, але вже час прокидатися.

— Будь ласка, запам'ятай, ти зробила вагомий внесок у розвиток лінії продукції «Чарівна ти», — продовжував він. — На знак моєї вдячності я лишив на борту літака невеличкий подарунок. Сподіваюся, тобі сподобається.

Пенні відчула, як зсунулося ліжко. Він підвівся. Почула, як голі п'яти покрокували по килиму.

— Маеш за годину покинути мій дім. — Двері ванної кімнати зачинилися.

Минуло рівно 136 днів.

На борті «Гольфстриму» Пенні знайшла невеличку, перетягнуту стрічкою коробочку на єдиному сидінні, вільному від купи важких валіз і пакетів із вбранням. Її так похапцем виштовхали з пентхаусу, що вона залишилася лише в шиншиловій шубі до п'яти і черевиках на високих підборах від «Прада». Опинившись на самоті в салоні

літака, вона узяла подарунок, поклала на коліна, доки не пристебнулася, а пілот не оголосив, що вони злітають.

Коли вона злетіли, Пенні прибрала стрічки з коробочки та відкрила кришку. Усередині лежав масивний золотий ланцюг. Вона дістала прикрасу, на ній висів рубін. Саме цей рубін Максвелл завжди носив на пальці, а тепер ним прикрасили кулон — третім у світі за розміром рубіном, який будь-коли знаходили в Шрі-Ланці. Разом із коштовністю в коробці була яскраво-рожева пластмасова бабка. Крильця її були м'якими та товстими, із надрукованим візерунковим логотипом «Чарівна ти». Пенні роздивилася її вусики та пластмасове тільце.

Сувенір-бабка являв собою сексуальну іграшку. Було налагоджене масове виробництво саме цієї версії зразка, який Макс неодноразово випробовував на Пенні. Вона ніколи не втомлювалася від лякання маленьких крилець. Такі нестримні втіхи залишилися серед найбільш вразливих спогадів, а сам пристрій змусив дівчину почервоніти.

Трастовий фонд у п'ятдесят мільйонів доларів. Стільки вбрання, що час відкривати крамницю. Пенні запевняла саму себе, що ніхто її не образив. Вона надягла на шию ланцюг, відчула між теплих грудей вагу холодного рубіну. Потім сховала пластмасову бабку в кишеню шуби та почала розмірковувати про перший день свого нового життя. Поряд, тільки-но руку простягни, у відерці з льодом стояла відкоркована пляшка шампанського. Стюард наповнив її келих та вимкнув у кабіні світло на прохання Пенні.

Смакуючи сухе ігристе вино, вона відчула, як її охопив сум від спогадів про те, як лише кілька місяців тому таке вино було для неї чимось особливим. Укупі з багато-

разовими оргазмами та шампанським життя з Максом морально розтлило її.

Вона стала розбещеною, але не впала у відчай. Хай там як, вона з піднесенням дивилася у майбутнє. Сьогодні ввечері їй знадобиться значно більше, ніж келих шампанського, щоб заснути.

Пересвідчившись, що екіпаж літака нічого не бачить, вона розіпнула шубу та засунула бабку між ніж, затишно прилаштувавши її в потрібному місці. Вона десятки разів спостерігала, як це робив Максвелл. Щоб привабити покупців, він спроектував іграшку таким чином, що вона автоматично нагрівалася до потрібної температури. Навіть не дивлячись вниз, Пенні намацала кнопочку, яка вмикала іграшку.

Вона розмірковувала про те, чим Макс займатиметься, тільки-но «Чарівна ти» з'явиться на ринку. Напевно, він уже вигадує, як удосконалити лінію продукції. А можливо, він знайде собі ще одну подружку з «досконалими» геніталіями, на яких буде випробовувати свої зразки. Яка, не вагаючись, почне виражати своє збудження.

«Подружку» — недоцільне слово. Скоріш за все, «лабораторну мишу».

У чорнильно-чорному небі, високо над Атлантичним океаном Пенні наповнила другий келих шампанським, відкинулася назад, насолоджуючись чарівною пульсацією між стегнами.

Перші тижні у Нью-Йорку пролетіли як уві сні.

Гроші, що подарував Максвелл, надходитимуть у виді щорічної ренти. Не можна забрати усю суму, але Пенні має змогу розкошувати решту життя на накопичені

відсотки. Завбачливо вона вклала гроші в невеличкий таунхаус у Верхньому Іст-Сайді. Коли агент з продажу нерухомості показав їй залиту сонячним світлом, викладену кахлем кухню, майстерно зроблений кований ліфт та різьблений мармуровий камін, Пенні, не вагаючись, виписала чек на всю суму. Тут було багато місця для шафи, яку заповнив її роздутий гардероб.

У перший день свого повернення до «Бі-Бі-енд-Бі» вона знайшла собі співмешканку.

Незважаючи на те що Монік вважала себе представницею богемі, вона із задоволенням кинула убогу студію, яку винаймала разом із двома сусідками під мостом Костюшко. Не встигла Пенні оком мигнути, як Монік уже діставала з таксі та тягла у вишуканий передпокій міського будиночку картонні коробки. Він запаху сандалового дерева сховатися було неможливо, але чудернацька музика індійської сітари Монік допомагала заповнити порожнечу. Щоб відзначити їхню першу спільну ніч, неохіпці, що переїхала до Пенні, приготувала каррі з тофу. Опісля обидві жінки плюхнулися на диван у кімнаті з домашнім кінотеатром, кожна з пакетом попкорну на колінах — дивилися наживо церемонію нагородження «Оскар».

Коли камера в театрі «Кодак» показала панораму глядачів, що зібралися на свято, Пенні не могла стриматися. Вона вишукувала бліде хлоп'яче обличчя Максвелла, його м'яке біляве волосся. Он там, у проході, сидів П'єр Ле Куржетт, приятель Алует. Звісно, він присутній, бо ж Алует мала отримати нагороду за найкращу жіночу роль. Пенні впізнавала багатьох можновладних людей, які принижували або скося дивилися на неї. Важко повірити, що нещодавно вона була серед них. Ця частина

її життя блякнула, мов мрія про секс. Вона дозволила Максвеллу ізолювати себе задля задоволення, що перетворилося на звичку, без жодного емоційного зв'язку, але тепер вона звільнилася.

Після постійних випробувань Максвелла та оцінюючих поглядів чистокровних завсідників модних курортів, яких вони зустрічали, Пенні вже не була такою вразливою до того, що її пожадливо пожирають очима. Час від часу вона чула, як клацають фотокамери папараці, але більше на них не реагувала. Пенні призвичаїлася до того, що всі очі завжди спостерігають за нею, тому вона мала нову розслаблену поставу.

Через таку свою нову самовпевненість або через нове вбрання вона нерідко ловила на собі зацікавлені чоловічі погляди. Коли вона прогулювалася Лексінгтон-авеню, то майже не впізнавала своє відображення у вітринах «Блумінгдайла». То неспішно крокувала довгонога амазонка. Куди й поділася дівоча гладкість. Волосся колихалося сяючою хвилею.

Озираючись назад, Пенні раділа, що Місто Світла ніколи не чуло про вершкове морозиво з крихтою.

У кімнаті-кінозалі вони з Монік добродушно посперечалися за пульт. Обидві глузували, дивлячись на екран, де менш відомі кінематографісти та продюсери красномовно висловлювали свою вдячність. Зі сцени проводжали переможця у категорії «Найкращий документальний фільм», потім трансляцію перервала реклама.

На екрані телевізора з'явилося кілька усміхнених молодих жінок. Усі скупчилися навколо столу. У центрі кадру найгарніша з дівчат задула свічки на торті з нагоди свого дня народження, а подружки вітали її подарунками.

Задля сміху кожен подарунок виявився яскраво-рожевою коробкою, прикрашеною візерунчатим білим логотипом «Чарівна ти». Дівчата знизували плечима та хихикали. Ніби розділяючи якусь дивовижну таємницю, вони стискали губи та шепотіли одна одній на вушко. Іменинниця так пиццала, наче в рожевих коробках була нірвана.

Пенні здавалося малоюмовірним, що такі дівчата — стрункі, з очима як у лані, гладенькою чистою шкірою — мали якісь проблеми з пошуком залицяльника. Вони — останні в світі жінки, які б мали купувати вібруючі Максвеллові прилади.

Раптом Пенні уявила собі, як мільярди самотніх дружин або одиноких жінок ганьблять себе в ізольованому забутті. У бараках гетто чи в напівзруйнованих сільських будинках. Навіть не намагаючись зустріти потенційного партнера. Живуть і помирають, і єдиний за все життя їхній сексуальний партнер — пристрій лінії «Чарівна ти». Замість того, щоб бути повіями або мадоннами, вони дають обітницю безшлюбності, але багато займаються сексом. На думку Пенні, це зовсім не скидалося на соціальний прогрес.

Рекламу на телебаченні завершив знайомий слоган: солодкий жіночий голос промовив: «От-от з'явиться заміна мільярду чоловіків...»

— У них на П'ятій авеню є фірмова крамниця, — з набитим попкорном ротом промовила Монік. — Не можу дочекатися, коли вони завтра відкриються.

Пенні розмірковувала над відкриттям головної крамниці. Уже зростала черга з жінок, розпочинаючись за два квартали до самого магазину, аж від 55-ї вулиці. Увесь фасад будівлі оздобили рожевими дзеркалами, тому

будь-хто, намагаючись зазирнути досередини, бачив лише своє улесливе рожеве відображення.

Пенні сподівалася, що кінцеві продукти ліпшої якості, ніж той, що Максвелл залишив для неї на борті «Гольф-стріму». Тоді Пенні заснула під його заспокійливу вібрацію, але коли вони сідали в аеропорту Ла Гуардія, вона прокинулася та побачила, що бабка зламана. Два крильця пластмасової бабки відвалилися, а рожеве силіконове тіло тріснуло посередині. Здавалося, щось із неї вилупилося. Вона тоді ще подумала: «бабка-трансформер». Але ж це гусені перетворюються на метеликів. Метелики лише помирають. Відкладають яйця на капустах та гинуть. Коли пілот приготувався сідати, Пенні потай витягла у себе з піхви шматки силікону, сховала у кишеню шуби.

Рішуче налаштувалася знайти справжнього, живого коханця з плоті та крові, перш ніж стати в чергу на П'ятій авеню.

Монік обізвалася:

— Дівчино з Омахи, обережно! — й почала кидати в Пенні солоним маслянистим попкорном.

По телевізору показували Алюет, яка йшла сценою за нагородою за найкращу жіночу роль. Довга, до самої підлоги сукня вирувала навколо її тонованих ніг. Оголені плечі, пряма постава, корсаж без бретелей високо тримає груди, вона була бездоганним втіленням самовпевненості та високих звершень. На неї захоплено дивилися всі.

— Боже, обожнюю її, — зітхнула Монік. — Ці коштовності справжні?

Поміж грудей, у самісінькому центрі, сяяв величезний сапфір.

Камера наблизила зображення Максвелла, який сидів у десятому ряду, біля проходу. Привабливий селяк, виглядало так, ніби він грає в якусь кишенькову електронну гру. Поки його великі пальці танцювали на клавішах маленької чорної коробочки, він, здавалося, не звертав жодної уваги на тріумф Алюет.

Решта присутніх із гучними іменами — такий різкий контраст — з невідомим захопленням аплодували зірці. Стоячи за прозорим подіумом з оргскла, французька красуня так і сяяла, граціозно приймаючи схвалення оточуючих. Кілька людей встали. Потім підвівся весь зал. Хвиля захоплення накрила всіх. Коли вщухли аплодисменти, щоб вона змогла виголосити промову, здалося, що на витонченому обличчі красуні тінню промайнув біль. Вона майже непомітно стиснула губи, нахмурила брови. Потім на її губах заграла усмішка — усе минулося. Навіть під шаром гриму її обличчя почервоніло, від струмочків поту на скронях розгладилися пасма волосся на щоках.

Пенні подумала, що вона виглядає дещо приголомшеною, але так виглядав будь-хто на її місці.

— Merci¹, — почала промову акторка, але знову здригнулася. — Alors²! — вигукнула вона. Їй почала хапати ротом повітря. Міцно притискаючи золоту нагороду до грудей, вона зробила крок до фіранок, але пересувалася напрочуд невпевнено на своїх височенних тоненьких підборах.

Зробивши другий крок, вона спотикнулася та впала. Золотий «Оскар» з глухим стуком впав на підлогу й від-

¹ Дякую (фр.).

² Отже (фр.).

котився на пару метрів. По залу прошелестіло занепокоєння.

— Хто-небудь, допоможіть зірці! — орала Монік на екран телевізора.

Алюет лежала на підлозі, намагаючись звестися на лікті, і у цей час в неї почали тремтіти ноги. Спочатку здригалися ступні, але тремтіння швидко сягнуло колін — невдовзі в неї тремтіли обидві ноги від самої талії. Щиколотки повільно розсувалися. Оскільки вона лежала ногами до залу, її ноги нарешті розсунулися, туго натягнувши спідницю. Попри те що Алюет схопилася за поділ, аби попередити непристойне оголення ніг, тканина натягнулася занадто сильно. Спідниця підскочила до пупа. Пенні побачила, що акторка не надягнула білизни. Жінки ніколи не вдягають білизну під сукню, яка так облягає.

— Ти це бачила? — пошепки поцікавилася Монік. Одна рука її застигла у повітрі, саме між чашею з попкорном та роззявленим ротом.

На думку Пенні, володарка п'яти «Оскарів» виглядала божевільною. Вона несамовито крутила головою на всі боки, шмагаючи по сцені своїм довгим волоссям. Очі закотилися, видно було лише білки. Груди здіймалися, спина вигиналася, стегна штовхалися вгору, немов зустрічаючи коханця-невидимку.

З помітним французьким акцентом вона кричала:

— Ні! — Благала: — Будь ласка, ні! Тільки не тут! — Складалося враження, що кінозірка дивиться прямісінько на К. Лінуса Максвелла.

Не так швидко! Почалася реклама.

Задихану зірку, яка лежала на сцені, демонструючи свій оголений лобок мільйонній аудиторії, миттєво змінила

нова компанія двадцятирічних красунь, що, хихикаючи, розмахували яскраво-рожевими фірмовими пакунками.

Усі в «Бі-Бі-енд-Бі» гомоніли тільки про це. Алюет Д'Амброзія померла. Згідно зі шпальтами газети «Пост», у акторки просто на сцені розірвався аневризм головного мозку і вона померла ще до прибуття «швидкої допомоги».

Пліткували, що після того, як трансляцію несподівано перервали, камера продовжувала знімати. Перед усією величезною аудиторією — верхівкою кіноіндустрії — Алюет поводитися, мов дика тварина: вона навіть почала несамовито нівечити себе тією позолоченою статуеткою. Пенні несла було в це повірити. Вона взагалі не хотіла вірити. В Інтернеті вже з'явився цей запис, але вона не могла змусити себе його переглянути. Цей приголомшливий епізод лише підтвердив її підозри, що Алюет була серйозно психічно хворою. Хоч як прикро, але вона, напевно, знов почала зловживати алкоголем і наркотиками.

Хай там як, це призвело до трагедії. У багатьох розуміннях. Бо Бриллштейн сподівався, що Пенні стане його партнеркою. Він планував призначити її головним адвокатом з боку позивача в судовій справі зі стягнення аліментів від імені їхньої клієнтки, Алюет. Це було б дуже добре: остання коханка відповідача відстоюватиме інтереси його покинутої коханки на місці свідка. Подібна стратегія допомогла б Алюет виглядати постраждалою та гідною. «Бі-Бі-енд-Бі» мала всі шанси виграти цей позов, але не раніше, ніж контора відпрацює кожну оплачувану годину. Померла акторка, помер і позов. «Бі-Бі-енд-Бі» мали б знайти нового «чудотворця»,

а Бриллштейн — нову вітрину, де Пенні могла би продемонструвати свій талант адвоката.

І Бриллштейн був не єдиний, хто полював на Пенні в «Бі-Бі-енд-Бі». На обрії знов намалювався Тед. Той самий Тед Сміт, який завжди називав її «селючкою». Він був молодим рум'яним спеціалістом з патентного права, чий чоловічий інструмент Монік називала «пуголовком». Після переродження Пенні в Парижі завдяки «Чарівній ти» Тед, здавалося, не відразу її впізнав. Тепер ця самовпевнена красуня, що зовсім не стидається загальної уваги, взагалі не здавалася колишнім гладким брудним собакою. Навіть якщо йому подобалася Монік, він ніколи про неї не запитував. Натомість запросив Пенні на вечерю.

Він супроводив її до «Ла Гренуй», частував анекдотами з тих часів, коли він працював редактором студентського журналу юридичного факультету «Йель Лоу Ревью». Після вечері вони винайняли екіпаж та поїхали на прогулянку парком. Він придбав для неї у вуличного торговця купу надутих гелієм повітряних кульок — звичайний романтичний жест, до якого Максвелл, попри весь його розум, ніколи б не дійшов.

Тед не глузував з того, що вона була «Попелюшкою Розумника». «Нью-Йорк пост» вже давно переключився на інші історії. Наприклад, на загибель Алюет. Або пожежу у Флориді. Або на те, що королева Великої Британії звалилася в судомах під час переговорів щодо закупівлі товарів, вироблених у Китаї. Поки їхній екіпаж із цоканням колесив П'ятою авеню, Пенні намагалася не звертати уваги на будинок у рожевих дзеркалах, що майорів попереду на П'ятдесят Дев'ятій вулиці. Перед ним стояла величезна черга — і краю її не було видно.

— Поглянь-но, — окликнув Тед. — Це не Монік?

Пенні простежила за його поглядом, побачила дівчину, яка босоніж (щоб ноги перепочили) стояла на тротуарі, схрестивши руки на грудях. Серед тих, хто очікував, — самі жінки. Вона сильніше втиснулась у спинку сидіння, намагаючись сховатися за повітряними кульками й відчуваючи одразу роздратування та смирення.

Тед вигукнув:

— Мо! — Й розмахував руками, доки дівчина їх помітила.

— Повірити не можу! — крикнула Монік. — Ще гірше, ніж коли я купувала свій смартфон «БлекБері»! — Полуденне сонце виблискувало на оздоблених гірським кришталем нігтях та сяючих язичницьких кульках, що прикрашали її волосся.

Тед попросив візницю зупинитися.

Як і раніше, Пенні відчула себе зайвою, лише смердючим песиком своєї розкішної подруги. Вона підняла голову, вдаючи, що лише тепер побачила свою сусідку. Пенні знала, що Монік склала цілий список продуктів «Чарівна ти», які б вона воліла придбати та випробувати вдома. В Інтернеті були тільки позитивні відгуки тих, хто першими випробував продукцію. Ба більше — захопливі. Навіть попри те, що на склади завезли величезні партії продукції, іноземні компанії не справлялися з потоком замовлень. Схвальні відгуки розповсюджувалися, немов пожежа. Журналісти-жартівники міркували про те, що надто багато жінок узяли лікарняний та залишилися вдома, щоб попестити себе тим, що невдовзі хлине на національній ринок.

Пенні обурювало те, як кореспонденти-чоловіки смакували цю історію, мов сальний жарт, постійно підморгуючи, в кожній фразі додаючи «гаряча штучка» та прицоковуючи.

— Не марнуй гроші, — крикнув Монік Тед. — Джеральд з відділу авторського права заправ на тебе. — Кінь нетерпляче переступив на місці. Таксі позаду почало гудіти.

— Невже ти не чув? — заволатала у відповідь Монік. — Чоловіки — застарілий спосіб!

Таке відверте зізнання викликало оплески жінок у черзі. Монік грала перед наговпом.

— Будь-що, що чоловік може мені зробити, я в змозі перевершити! — Вона нетерпляче клацнула пальцями, кожен кришталь на нігтях спалахнув у сонячному світлі.

Така заява викликала ще гучніші оплески. На її підтримку лунали смішки та свист.

Знову гуділи таксі. Заворушилася черга біля будинку.

— Невже сексуальна іграшка зможе пригостити тебе вечерею? — кинув виклик Тед, вочевидь фліртуючи з дівчиною.

— Я сама в змозі розрахуватися за вечерю! — З наступним кроком Монік та ще кількох жінок проковтнула величезна рожева будівля.

Ніби щоб нагадати Пенні, що вона знов у дикому нестримному Нью-Йорку, першого ж місяця після повернення на неї вчинили напад. Вона стояла сама на порожній платформі метро, прямувала додому, допізна затримавшись на роботі. Пенні ліниво розмірковувала над тим, що замовити: їжу з тайського ресторану або піцу,

коли ззаду її схопили за руки. Стало нічим дихати, стиснуло груди та горло, а зір зіщулювався до вузької стрічки флуоресцентної лампи над головою.

Вона лежала на спині, широкі штани від Донни Каран зібралися навколо черевиків від Джиммі Чу. Пізніше, коли вона пригадувала те, що сталося, найбільше їй пам'яталося про нападника те, що від нього смерділо застоюною сечею та персиковим коктейлем із вином. Вона так і не усвідомила, як швидко все сталося. Однієї миті вона розмірковувала про курку з лимонним сорго, а вже наступної відчувала, як збуджений член незнайомця силкується увійти в неї напролом.

У пам'яті промайнув Максвелл. І річ не в тім, що нападник демонстрував допитливість або торкався її, мов лікар, а в тому, що напад був якийсь байдужий.

Коли Пенні відчула, що поступається ї люта міць розриває її зсередини, гвалтівник заволав.

Тільки-но він скотився з неї, відразу ж скочив на ноги, заколисуючи брудний член, який звисав із розстібнутих драних штанів. Він продовжував кричати, з очей лилися сльози, коли він став оглядати своє «багатство».

Спершу їй здалося, що застібка-«блискавка» якось зачепила його ніжну плоть. Перш ніж Пенні відновила сили, щоб закричати або втекти, вона побачила, як на голівці його члена виступила величезна краплина крові, наче з колотої рани.

Гвалтівник переключив свою увагу зі своєї кровотечі, люто подивився на неї. Боягузливо заскиглив:

— Що там живе у твоїй «киці», леді? Бенгальський тигр?

Пенні помітила, що краплі крові перетворюються на тоненький струмок. Відсунулася назад, щоб уникнути

калюж, які насочилися на платформу метро. Розгледіла, що він користується презервативом, латекс розірвано.

Ще за хвилину прибув поїзд, нападник зник. Це все, що вона спромоглася розповісти поліцейському, коли зателефонувала 911.

Лікар, до якого вона звернулася, провів необхідні стандартні аналізи, але жодної інфекції виявлено не було, втім, лікарка порекомендувала Пенні повернутися за шість тижнів для проведення додаткових обстежень. Ця доросла, сповнена співчуття жінка з кучерявим сивим волоссям наполягала на тому, щоб оглянути органи тазу та взяти проби для аналізу ДНК. Наказавши Пенні покласти ноги на стремена на оглядовому кріслі, жінка натягнула латексні рукавички. Звеліла видихнути, коли вводила дзеркальце.

Поки лікарка вмикала ліхтарик та ретельно обстежувала органи тазу, Пенні спитала про рентген тазу.

— У ньому зазвичай немає необхідності, — заспокоїла її лікарка.

— Будь ласка, — наполягала Пенні. Її прохання підживлювала хвиля страху.

— Чого ви боїтеся? — спитала лікарка, продовжуючи огляд за допомогою дзеркальця та ліхтарика.

Пенні розповіла про порізаний пеніс гвалтівника. Про дірку в його презервативі.

— Не бачу нічого, що могло би спричинити таку різану рану, — відповіла лікарка. — Напевно, ви не помилилися при першому враженні: він затиснув пеніс застібкою. — Вона почала повільно діставати дзеркальце. — Катюзі по заслугі.

Вони замовили рентген.

Рентген також нічого не виявив.

Пенні запевнила себе, що справа не в ній. Напевно, всьому виною гострий металевий зубчик застібки нападника. І лише після цього Пенні спало на думку, що трапилося найжахливіше. Її янголи-охоронці в пошитих на замовлення костюмах і дзеркальних сонячних окулярах — вперше в житті вони не поспішили їй на порятунок.

На роботі Пенні зубрила як несамовита, щоб скласти адвокатський іспит. Бриллштейн продовжував шукати ідеальний груповий позов, у справі якого вона могла б стати біля стерна, але це неможливо, доки вона не отримає ліцензію адвоката. Тож поки що їй доводилося так само час від часу жонглювати кавою та сперечатися за додаткові стільці під час великих засідань.

А тут іще на додачу Монік вдавала з себе хвору. З того дня, як дівчина повернулася додому з двома яскраво-рожевими пакунками, вона забарикадувалася в кімнаті, замкнувши двері. Наскільки бачила Пенні, вона навіть їсти не виходила. З-за зачинених дверей вдень та вночі лунало ледь чутне дзижчання. Коли Пенні постукала, дзижчання припинилося.

— Мо! — Пенні чекала на відповідь. Дзижчання було для неї надто знайомим. Вона ще раз постукала.

— Йди геть, дівчино з Омахи!

— Сьогодні про тебе розпитував Бриллштейн.

— Йди геть. — Знову залунало дзижчання.

Пенні пішла собі.

Десь у середу Монік, похитуючись, з'явилася на кухні, мружачись від сонця, ніби вона кілька місяців просиділа

в завалах вугільної шахти. Дівчина порилася в холодильник, зайшла пакет молока, поскаржилася:

— Кляте дешеве лайно. — Вона ковтнула молока. Віддихалася, перш ніж зробити ще ковток, і додала: — Не можу дочекатися, щоб купити заміну.

Пенні відірвала погляд від підручника, який вивчала.

— Зламалася?

— Мабуть, — відповіла Монік. — Принаймні крильця відламалися.

Пенні застигла. Вона сиділа, перед нею — стіл, завалений книжками та записниками з юриспруденції.

— Мова йде про бабку?

Поглинаючи молоко, Монік стверджувально хрюкнула. Увесь яскравий австрійський кришталь з нігтів було знято. На голові безлад: пасма волосся перекручені.

Пенні обережно спитала:

— Бабка тріснула посередині?

Монік кивнула.

— Я саме спала.

Пенні подумки зробила примітку порадитися з Бриллштейном. Можливо, це саме та видатна справа, яка їй потрібна. Якщо «Чарівна ти» продається згідно з правилами державної контори, навіть якщо невеличкий відсоток продукції бракований, можна домогтися відкликати партію. Якщо вона спроможеться довести справжнє пошкодження та подати колективний позов від жінок по всьому світу, жінок, які тим або іншим чином постраждали від зруйнованих бабок, вона зможе виграти величезний колективний позов. Сама ідея була не нова; здавалося, що кожного разу, коли на ринку з'являється новий тампон або протизаплідний засіб, помирають

жінки. Від токсичного шоку. Розриву стінок піхви. Ці інновації розроблюють чоловіки, але розраховуватися доводиться жінкам.

Наприклад, Алует. Вона була однією з піддослідних мишок Максвелла.

Чи можливо відкидати, що її емболізм не з'явився в результаті довгострокового прийому якихось збудливих засобів у силіконовій оболонці? Не варто виключати, що можна добитися свідчень від королеви Великої Британії та президента США. Пенні вже бачила себе новою нахабною Ерін Брокович¹. Саме така справа зробить їй ім'я.

Певна річ, Максвелл розлютиться. Можливо, перекриє їй доступ до трастового фонду, але ці гроші поступаються прибутку та престижу, який вона отримує від виграшу велетенського позову.

Підкресливши абзац у тексті з патентного права, Пенні промовила:

— Я вже побоювалася, що ти так і померла у своєму ліжку.

— Лише три тисячі разів, — поглузувала Монік.

— Ти вже використовувала спринцівку? — поцікавилася Пенні.

Монік саме відкривала пакет із йогуртом та розмішувала його ложкою.

— Коли станеш використовувати, — продовжувала Пенні, — прочитай інструкцію. Пересвідчися, що ви-

¹ Ерін Брокович — правозахисниця, що боролася за права жителів штату Каліфорнія проти корпорації «Pacific Gas and Electric Company», яка засмічувала ґрунтові води міста канцерогенним шестивалентним хромом, що був причиною онкозахворювань.

користовуєш французьке шампанське, а не ігристе вино місцевого виробництва. І взагалі не використовуй брют. І температура повинна бути між 4 °С та 10 °С. — Вона розмірковувала, чи саме так почувався Макс, коли давав їй настанови.

Коли Пенні робила коротку помітку на берегах сторінки, почувалася Максвеллом. Відводячи погляд від допитливих очей Монік.

— Коли будеш використовувати продукт № 39, починай з 15 вібрацій за хвилину й повільно накручуй до 45. Але пам'ятай, найліпший ефект дають від 27,5 до 35,5 вібрацій за хвилину.

Монік була приголомшена. Проте вона проковтнула повну ложку йогурту. Штовхнула стілець назад до столу, присіла.

— Це продукт №...

Пенні закінчила речення.

— «Щасливий медовий м'яч». — Вона поцікавилася: — Ти знаєш, де розташовані твої губки уретри?

— У ванній кімнаті? — припустила Монік. — На полиці поряд із ванною?

Пенні застережливо подивилася на подружку.

— Ти вже придбала пару тих жахливих перуанських «подружніх каменів»?

— Чого-чого?

— От і добре, — запевнила Пенні, пригадуючи жалюгідну сцену в ресторані, де їй на допомогу прийшла Алюет. — І не потрібно.

Монік поставила йогурт на стіл, обережно, щоб він не торкнувся підручників Пенні.

— Ти говориш так, ніби сама винайшла це приладдя.

Пенні подумала, але вголос не сказала: «У певному сенсі я їх винайшла». Вона перестала обурюватися на сусідку. Життя занадто коротке. Пара днів фізичної по-блажливості Монік не вб'ють. Це задоволення без жодних почуттів, вона скоро це переросте.

— Послухай, — продовжувала Пенні, — коли будеш користуватися «Любовною паличкою “Маргаритка”», пам'ятай про коефіцієнт тертя та користуйся нею лише разом з кремом «Гладке ковзання».

Вираз обличчя Монік свідчив про цілковите здивування.

— Це лайно, — дивувалася вона, — змінить увесь суспільний лад.

Пенні вирвала сторінку з блокноту та продовжила водити ручкою.

— Не хвилюйся, — відповіла вона, — я тобі все занотую.

* * *

Того-таки дня вона відправилася до Тедового кабінету та запросила його на обід. У ролі залицяльника Тед поводився скоріше зухвало, ніж вправно. Він був кумедний та безпосередній, нерідко потайки поспіхом цілував, намагався засунути їй всередину палець, коли вони їхали у переповненому вагоні метро. За гарячим хотдогом на лавці в парку вона розпочала розмову. Можливо, вона надто чутлива до цього, але їй здавалося, що половина жінок на вулицях несе яскраво-рожеві пакунки «Чарівної ти». Навіть якщо половина з цих пакунків були використані знову, щоб носити обіди, вони все одно стали символом нового статусу

вільних, здатних взяти на себе відповідальність жінок у парку Юніон-сквер.

Пенні розмірковувала над тим, що найвидатнішим досягненням Максвелла були не самі іграшки. То була ідея об'єднати два найбільших жіночих задоволення: похід по крамницях і секс. Ніби «Секс у місті», тільки чотирьом героїням не потрібні ані паски від Гуччі, ані клопіткі стосунки. Їм не потрібно посмоктувати коктейлі та підтримувати дівчачі бесіди.

— Теоретично, — розпочала вона, відводячи від Теда погляд, — якщо б на ринку з'явився фантастично успішний новий продукт... Який приносить мільйони його винахіднику...

Тед уважно слухав, торкаючись ногою її стегна.

Вона намагалася не думати про те, з чого зроблено ці хотдоги.

Спочатку здавалося, що жительки Нью-Йорка поставилися до Максвеллових іграшок стримано. Лише половина відвідувачів великої рожевої крамниці розщедрилися на покупку. Здавалося, що єдина напруга — у зчеплених зубах та в покупцях, що тупцювали в черзі. Черга щодня довшала. Сьогодні на перших шпальтах «Пост» з'явилася стаття про жінку, яка спробувала пройти без черги. Розлючені покупці забили порушницю до напівсмерті.

— Лише припусти, — наважилася Пенні, — потенційний клієнт мав вирішальне значення у випробовуванні та розробці цих успішних нових продуктів.

Ці рожеві пакунки насправді здавалися всюдисущими. Проїхав повз міський автобус, його бік прикрашав салоган «От-от з'явиться заміна мільярду чоловіків».

Пенні не надто воліла заглиблюватися в криваві подробиці того, що вони робили з Максвеллом, але на кону були вагоміші принципи.

— Скажімо, людина, про яку йде мова, — це жінка, — припустила вона, — молода невинна жінка, вона дозволяє чоловіку випробовувати на собі численні сексуальні іграшки.

— Говорячи гіпотетично, — повторив Тед, гаркавлячи. Брови глузливо вигнулися. — Звучить гаряче!

— Говорячи гіпотетично, — продовжувала Пенні, — як на твій погляд, чи може об'єкт експерименту подати позов на частку володіння подальшими патентами?

Тед лизнув краплину гірчиці, що мала от-от капнути з хотдога на його штани від Армани.

— А позивачці більше за двадцять один рік?

Пенні обережно підхопила різану цибулю зі своєї сосиски.

— На пару років старша.

— Ви знайомі особисто?

Пенні похмуро похитала головою.

— Вона приваблива? — піддражнював він. — З бездоганною шкірою та кмітливим розумом адвоката?

Пенні заперечила:

— Не слід бути таким зневажливим. Вона не повія. І ця дівчина із задоволенням скористається слухною порадою адвоката. — Певно, то лише гра її уяви, але деякі з жінок із рожевими пакетами, здавалося, кульгали. Вона непокоїлася, що її вимога частки прибутків від «Чарівної ти» означатиме, що вона теж винна, якщо ця продукція, зокрема «Бабка», буде визнана несправною

та небезпечною. Частка прибутків також означатиме часткову відповідальність перед судом.

Тед подивився на неї. Його обличчя потемніло від хвилювання.

— А ця клієнтка готова йти до суду й привселюдно описувати процес експерименту?

Пенні ковтнула.

— А це обов'язково?

— Боюся, що так. — Він спитав: — Існують свідки, що можуть це підтвердити?

Пенні замислилася. Існував екіпаж приватного літака Макса. Обслуга в особняку та пентхаусі. Та всі різноманітні водії, адміністративні помічники, яких на той час, коли вона втрачала контроль над своїми кінцівками, запрошували, щоб тримати її, розпластаную, на ліжку. Жодного з них не можна було притягнути до суду — лише у якості свідків «ворожої» сторони. Вона, пригадавши, зраділа:

— Але є рукописні свідчення, які можна представити суду.

— Які свідчення?

Пенні замислилася над усіма іменами, які можна знайти в блокнотах Макса. Невідомі жінки, повії, а також світові лідери.

— Наскільки це ускладнить процес, якщо ці свідчення можуть бути розцінені як загроза національній безпеці?

— Ти натякаєш на те, — співчутливо спитав Тед, — що там описана президент США у компрометуючих ситуаціях?

Він був уже на крок попереду неї. У Теда Сміта був ясний, відповідальний погляд на життя, й Пенні піймала себе на тому, що їй подобається такий багатообіцяючий, підприємливий партнер-ділок.

Коли вона промовчала, заговорив Тед.

— Якщо позивачка надасть письмові свідчення, ми зможемо подати позов та розпочати процес розслідування. — Він ковтнув содової. — Якщо у нас будуть письмові свідчення відповідача й вони збігатимуться з заявою, твоя потенційна клієнтка найімовірніше виграє справу.

Пенні не розмірковувала ні хвилини. Не було потреби.

— З чого ми маємо почати?

І двох днів не минуло, як Пенні викликали до кабінету містера Бриллштейна. Здавалося, в «Бі-Бі-енд-Бі» трапився витік інформації. Хтось із робітників попередив верхівку контори про можливість майбутнього позову, і керівник був не в захваті. Ще й на додачу президент відвідала місто, щоб звернутися до Об'єднаних Націй, а це означало: дорожній рух у місті встане. Озброєні охоронці антитерористичних підрозділів патрулювали метро з собаками-шукачами. І лише кілька городянок, які взагалі не нервували — спокійні, розслаблені дами з яскраво-рожевими пакунками. Коли Пенні бачила, як неспішно та байдуже вони крокували вулицею, сама забажала стати в чергу на П'ятій авеню.

Натомість чоловіче населення міста — особливо гетеросексуали — здавалося буркотливішим, ніж зазвичай. Жодному чоловіку несила тягатися з еротичним досвідом Максвелла, якого він набув за життя, з результатами його тантричних знань, котрі можна за допомо-

гою кредитної картки придбати в яскраво-рожевому пакунку «Чарівна ти».

Тед відразу взяв на себе пошук позивачів. Вони дали кілька оголошень по телевізору, в яких просили звертатися споживачів, що придбали несправну «Бабку» й виявили, що під час використання вона пошкодилася. Таких виявилися мільйони. По всьому світу споживачки засинали, насолоджуючись пульсацією всередині, а коли прокидалися, знаходили іграшку пошкодженою. У кожному зверненні описувалося те саме: крильця відірвалися, тільки тріснуло навпіл. Саме так, як сталося з Пенні та Монік.

Було важко довести справжні пошкодження, бо всі відбулися незначними подряпинами, якщо й взагалі щось пошкодили. Багато жінок звернулися до своїх лікарів, але жодних фрагментів іграшок усередині виявлено не було.

У кабінеті Теда Пенні складала всі документи цієї справи у папку. Цю папку вона сховала у свою сумку від «Фенді», щоб узяти додому. Покінчивши з цим, вона квапливо побігла до кабінету Бриллштейна. До декорованого панелями кабінету з дивовижним килимом. На шістдесят четвертому поверсі, в святу святих, де вона вперше зустріла Макса.

Вона постукала у двері. Знайомий голос відповів:

— Увійдіть, прошу. — Жіночий голос. Пенні повернула ручку двері, увійшла, опинилася віч-на-віч з людиною, яку безліч разів бачила у новинах. У жінки були високі широкі вилиці. У поєднанні з невеликим загостреним підборіддям вони залишали враження, що вона завжди всміхається. У її золотаво-карих очах теплюлося співчуття.

Сварливий керівник Пенні сидів за полірованим столом.

Президент Хінд з чарівною усмішкою сирени подивилася на Бриллштейна.

— Чи могли би ви, якщо ваша ласка, залишити нас із міс Гарриган на кілька хвилин наодинці?

— Міс Гарриган, — почала президент.

— Пенні, — підказала дівчина.

Президент жестом запросила її сідати. Вона була приблизно одного віку з матусею Пенні, але трималася більш впевнено. Строгий костюм обтягував її, немов уніформа. На одному з лацканів вона як значок носила срібну, філігранної роботи брошку. Вона почекала, доки начальник Пенні вийде з кабінету. Президент замкнула двері. Жестом наказала Пенні сідати в червоне шкіряне крісло з підголівниками. Сама сіла напроти — тепер обоє сиділи, торкаючись носами черевиків, ніби старі приятельки за приємною розмовою.

— Моя люба, — почала вона, заспокоюючи. — Я прийшла з нагального питання національної безпеки. — Вона розмовляла так, наче виступала з промовою в Овальному кабінеті. — Будь ласка, не слід подавати судові позови проти К. Лінуса Максвелла.

Ошелешена Пенні слухала. Неможливо було уявити, що ця рішуча лідерка стала об'єктом Макскових пристрасних експериментів. Пенні не могла повірити, що цю гарно вбрану жінку з чіткою вимовою зведено до корявих нотаток у блокноті. Кларісса Хінд була для Пенні взірцем, але та, кого Пенні вважала відважною лідеркою, не мала жодного відношення до жінки, яка зараз крадькома поглядає на замкнені двері та озивається до дівчини пошепки.

— Як колега-адвокат, — продовжувала президент, — я глибоко переймаюся вашим бажанням вершити справедливість, але такі гучні заяви не можна робити на публіці. Я запевняю, що мільйонам людей по всьому світу буде невдовзі загрозувати небезпека в результаті судового позову, який ви маєте намір подати. Через вашу спробу колективного позову або спроби відсудити права на патенти у Максвелла ви ризикуєте не лише своїм, а й їхніми життями.

Вона вже не нагадувала усміхнену жінку з обкладинки «Нешнл Інквайрер». Три роки в Овальному кабінеті витравили зморшки на її лобі. Президент продовжувала:

— Я розумію, що кілька тижнів тому на вас у метро вчинили напад. — Вона добирала слова, говорила неголосно, співчутливо. — Напевно, це жахливо, але, моя люба, не вважайте це випадковим злочином. Хай би кого він найняв, Макс не хотів вам зашкодити. — Очі у президента були чесні та благаючі. — Максвелл просто продемонстрував власну силу. Решту життя ви повинні пам'ятати: хоч би де ви були, він будь-якої миті може дістати вас і розчавити.

Пенні спало на думку, що президент сидить на тому ж самому стільці, що й Максвелл, коли вона плазувала біля його ніг. Сьогодні на килимі не залишилося ані плямочки — свідоцтва того, що колись тут була кавова калюжа. Пенні пригадала, коли вона востаннє чула цей приглушений голос. Підозра перетворила її власний голос на жало.

— Скільки Макс вам платить? — виплюнула Пенні звинувачення. — Ви допомагали йому. Коли я помилково в Парижі взяла слухавку, то ви телефонували. — Вона очікувала, що президент буде заперечувати, але та мов-

чала. — Ви переконали Міністерство харчових продуктів та медикаментів дати дозвіл на продаж його... продукції інтимного догляду. — Пенні зблідла. — Людям продають браковані, шкідливі сексуальні іграшки, а ви допомагаєте!

Старша жінка продовжувала байдужим голосом:

— В обмін на вашу співпрацю я готова відреконатися вас своєю політичною протезею.

Пенні зрозуміла план. Щоб вона їх не викрила, Макс і президент пропонують їй шматок світового політичного пирога. Вони випестять з неї спадкоємицю своєї корумпованої династії. Слабкіша людина, напевно, погодилася б, але Пенні від такої пропозиції відчула лише огиду.

— І зовсім не важливо, на яку посаду врешті-решт ви зазіхатимете, — вмовляла президент. — Якщо будете разом з нами, всі жінки віком від 18 до 70 років, власне кажучи, оберуть саме вас.

Пенні розуміла, що, навіть якщо відкинути політику, це божевільна пропозиція.

— Ви не в змозі цього гарантувати, — відповіла вона.

— Я — ні, — продовжувала президент, — Макс — так. — Президент підняла руку, відгорнула край рукава, щоб подивитися на годинник. — Мені вже час виступати з промовою в ООН. Чи не проти ви продовжити розмову в машині?

За вікнами лімузину повільно пролітали сірі краєвиди Манхеттена. Президент Хінд заплющила на мить очі та стиснула кінчиками пальців скроні, ніби страждала від мігрені.

— Перш за все, він вас прославить, — стомлено переконувала президент, — настільки прославить, що ви

й носа не зможете висунути на вулицю. — За її словами, від першого клацання фотокамери папараці Максвелл винайняв журналістів, щоб переслідувати Пенні. Він підігрівав цікавість суспільства. Він створив такі умови, щоб вона залишалася вдома під замком. Хінд співчутливо, з розумінням усміхнулася. — Зрештою, єдиним місцем, де ви почуваетесь захищеною, стає його пентхаус. Він ізолює вас. Стає єдиною людиною в світі, якій ви довіряєте, до того ж він оточує єдиною відомою вам розрадою.

А вся ця жовта преса, що, здається, тільки-но його й паплюжить? За словами президента Хінд, усі видання належать Макскові. Він придбав їх кілька років тому, коли журналісти почали надто глибоко копати. Завдяки своєму статусу — таємного власника — він мав змогу відволікати увагу публікаціями. Він зводив на себе наклеп за допомогою шалених історій, створюючи димову завісу, щоб приховати правду, таким чином підриваючи довіру до всіх засобів масової інформації.

— Навіть якщо хтось дізнається правду про Максвелла, — попереджала президент, — ніколи не зможе оприлюднити її. Ніхто не вірить тому, що про нього пишуть, більше ніхто не вірить. — І президент Хінд зненацька прошепотіла, ніби собі під ніс: — Я ніколи не хотіла бути президентом.

Поки вони їхали до будинку Об'єднаних Націй, у президента задзвонив мобільний. Пенні влаштувалася в шкіряному кріслі, притихла та дивилася в тоноване вікно — салон від водія відділяло звуконепроникне скло.

— Я намагаюся її умовити, — сказала вона співрозмовнику. — Будь ласка, нічого не роби. — Вона на мить

замовкла, роздивляючись Пенні. — Добре, я їй не скажу. А навіть якби сказала, вона б однаково мені не повірила.

Навіть не чуючи голосу другого співрозмовника, Пенні здогадалася, що телефонує Макс.

Їхня автоколона безперешкодно рухалася вулицями, не затримуючись ані світлофорами, ані іншими автівками. Коли вони проїхали Брайант-парк, Пенні помітила довжелезну чергу біля крамниці на Шостій авеню під назвою «Чобіток». Переважно ті самі жінки-покупці, що шаленіли від «Чарівної ти», зараз юрмилися, щоб купити нові стильні черевики. Пенні не сила було збагнути таку тенденцію. Як на її погляд, черевики були незграбні та потворні, з широкими ремінцями через ногу та товстими підборами, але якась група, що розвивається, захопила ринок. Ті самі жінки по всьому світу перетворювали банальний любовний роман про вампірів у мегабестселер.

Президент закінчила розмову, сховала у кишеню телефон. Її увагою заволодів натовп жінок у крамниці зі взуттям.

— Мое знайомство з Максвеллом почалося, як будь-яка згубна звичка, — пригадувала вона. — Спершу було весело. Я була твого віку. На той час мені здавалося, що Макс — усе, що мені потрібно в світі.

Було щось прикре в її обличчі, коли вона розповідала про себе, юну, наївну. Голос глухий від огиди до самої себе.

— Я довірилася йому.

Пенні ніяково зсунулася на сидінні. Коли президент говорила, тіло Пенні відповідало на сексуальні натяки. Соски болісно затверділи, настільки збудилися, що навіть шовкова мереживна білизна здавалася наждачним папером. Може, через рух автівки або запах шкіряних

сидінь, але вона відчула, що в її промежині збирається тепла волога.

Президент Хінд поцікавилася:

— У вас уже були стосунки з чоловіками після нього?

Пенні пригадала гвалтівника, але похитала головою: «Ні».

— Йому здається, що він нас захищає, натомість він контролює. Для Максвелла це одне й те саме.

Коли дісталися Лексингтон-авеню, Пенні так повільно та утруднено дихала, що відкрила рота, хапаючи повітря.

Президент Хінд сумними очима дивилася на дівчину.

— Я благала його нічого не робити. — Дещо дивна поведінка для змовниці. Зі свого місця вона нахилилася, узяла тремтячу, гарячу руку співрозмовниці. — Тільки дихай. Просто продовжуй дихати, — казала вона.

Голос Кларісси Хінд зачаровував.

— Уяви, ніби це зміни погоди, на кшталт раптового шторму. Людині несила йому протистояти, тому змири-ся. Нехай пройде. — Вона притиснула два теплих пальці до шиї Пенні і мовчки порахувала. — Ось так, — за-спокоїла вона. — Ти повертаєшся до норми.

Хінд взяла руки Пенні у свої долоні та почала благати:

— Послухай! Лише одна-єдина людина в світі може врятувати жінок. Ця людина мешкає в печері високо на горі Еверест. Її ім'я — Сивоборода Баба, вона найвеличнійший живий секс-містик. — Президент притягнула Пенні ближче, обійняла молоду жінку. Щока до щоки, Хінд прошепотіла Пенні на вушко: — Вирушай до неї! Повчися в неї! Тоді ти зможеш протистояти Максвеллу на рівних!

Хінд розірвала обійми та відкинулася на спинку.

Хай там що накопило на Пенні, збудження почало відступати. Дівчина збентежилася, але остаточно отямилася, аж коли автівка дісталася місця призначення. У товаристві президента Хінд вона протиснулася крізь охорону. Пенні здалося, що представники спецслужб в ООН були братами-близнюками охоронців, які супроводжували Алюет того дня, коли вона давала свідчення. Вони провели двох жінок за сцену. Там гример усадив Хінд біля туалетного столика з дзеркалом і почав чепурити.

Дивлячись у дзеркало, вона звернулася до Пенні.

— Я розповіла вам усе, що насмілилася розповісти. Якщо скажу більше — він вб'є нас обох. — Погляд її закрижанив, вона поставила на столик дамську сумочку від «Дуні-енд-Бурк», дістала флакон з пігулками. Прокотнула дві, сховала флакон у сумку, застібнула її. — Коли-небудь ви зрозумієте. — Президент перевела погляд, щоб бачити лише її відображення. — Колись усвідомите: те, що я маю намір зробити, — найліпший та єдиний вихід.

Це були останні слова мадам президента перед тим, як вона зайняла своє місце перед представниками всіх націй світу. Коли її представили, гомін серед преси вщух, вона впевнено вийшла з-за куліс на середину сцени.

Зростаючи, особливо протягом напружених років навчання на юридичному факультеті, Пенні обожнювала цю жінку. За словами жовтої преси, Кларісса Хінд — відважна організаторка спільноти, яка боролася за поліпшення фінансування збіднілих громадських шкіл у Буффало. Вона очолила похід за спільним фінансуванням і звернулася безпосередньо до К. Лінуса Максвелла

за великою сумою пожертвування. Вони негайно стали об'єктами світської хроніки. Він розгледів якісь вроджені якості й пестив її благородство.

Пенні дивилася на безстрашного міжнародного лідера, якого вона завжди ідеалізувала.

— Громадяни світу... громадяни Сполучених Штатів, — почала президент. — Я смиренно стою перед вами. Три роки тому я зайняла цю посаду й обіцяла слугувати та захищати.

Її посилений динаміками голос лунав величезною залюю нарад.

— Але не виконала своїх обіцянок.

Реакцією на її слова було шоковане бурмотіння, яке дедалі гучнішало, коли десятки перекладачів синхронно перекладали це повідомлення в навушники кожного присутнього.

— Моя невдача та боягузтво — лише моя провина. — Ніби стоячи перед розстрільною командою, лідерка вільного світу високо підняла голову. — Я лише молюся, щоб нещастя, якого я побоююся, ніколи не трапилось!

Вона розтігнула піджак, рука прослизнула до серця.

— І наостанок я благаю Господа пробачити мене. — Вона подивилася на Пенні, що стояла в кулісах, потім охопила поглядом присутніх, ніби дивлячись у вічність.

— За помилки нашої юності, — урочисто додала вона, — ми розраховуємося до кінця свого життя.

Те, що трапилось далі, не підлягало опису. Телевізійні камери транслювали подію глядачам усього світу. Кларісса Хінд, 47-й президент Сполучених Штатів, дістала з внутрішньої кишені пістолет 8,89 мм, притиснула дуло до скроні та натиснула на гачок.

У відділу «Бі-Бі-енд-Бі», який займався захистом справ споживачів, починали справджуватися погані передчуття. За пізньою вечерею з китайського ресторану Тед описував, як 70 % жінок, які спершу підтримали колективний позов, відкликали свої заяви. З тих 30 %, що залишилися, жоден із потенційних позивачів не підтвердив письмово свою скаргу. У них залишилося 0,00 % жінок, які б воліли отримати відшкодування за біль та страждання. З мільйону залишився нуль!

За словами Теда, насправді ситуація була кардинально іншою.

Тед підхопив яечний рулет паличками для їжі й повідомив:

— Усе навіть іще дивніше. Усі наші колишні позивачі купили заміну «Бабки» у «Чарівній ти».

Пенні вмочила шматок смаженої свинини в якусь пряну гірчицю й, відкусивши шматочок, уважно слухала.

— Їхня відданість торговій марці, — продовжував Тед, — розповсюджується на всі категорії товарів. Ті самі жінки зараз з'юрмилися, щоб купити той самий одеколон для своїх чоловіків і наречених. Вони всі купують ті самі книжки у тих же видавців. — Мікрохвильові печі, корм для тварин, мило — будь що. — Як Тед пояснив, усі продукти виробництва компанії «ДейтаМайкроКом».

Пенні мало не задихнулася.

— Це ж компанія Максвелла!

Тед похитав головою.

— Тектонічний зсув у купівельних звичках зробив кожну дочірню гілку «ДейтаМайкроКом» лідером продажів у своїй галузі.

Пенні була спантеличена. Яким чином продаж продукції інтимного догляду 150 мільйонам жінок вплинув на цілі промислові галузі?

— Саме ці жінки, — пояснив Тед, — контролюють 90 % споживчих витрат у цивілізованому світі. — Він відсьорбнув зі стаканчика даньхуатань (суп з яйцем). — Рука, що качає колиску, витрачає родинний бюджет.

Пенні жартівливо похитала добре просмаженою креветкою просто перед його носом.

— Хай би що робили, повір мені, вони заробляють ці гроші.

Тед клацнув зубами, відкушуючи шматочок апетитної креветки й вириваючи її у неї з пальців. От і добре, зважаючи на те, що у Пенні страшенна алергія на морепродукти. Він прожував і додав:

— Почекай, ти ось це ще послухай: згідно з даними нашого відділу, що займається сімейним правом, кількість розлучень після появи на ринку «Чарівної ти» зростала в чотири рази. Ці дівчата віддають перевагу якимсь приладдям, а не чоловікам!

Пенні приголомшено розсміялася.

— Я не з таких!

— Доведи! — негайно відгукнувся Тед.

Тед хотів, щоб їхні стосунки перейшли на інший рівень, але Пенні не бажала ризикувати. Вона вже кілька тижнів відмовляла Тедові. Після того, що сталося з ґвалтівником на станції метро, вона продовжувала побоюватися, що всередині її піхви щось негаразд. Тед був хорошим хлопцем, який не надто наполягав. Він був відкритий і відвертий у своїх почуттях до неї. Абсолютна протилежність Максусу. Менш за все вона хотіла порізати

геніталії єдиного серйозного хлопця, який у неї був після коледжу.

Щоб змінити тему розмови, вона запитала:

— Тобто ми вже не подаємо колективний позов?

Тед знизав плечима.

— Немає позивача — немає позову!

Пенні злизала мигдалеву підливу з паличок, продовжуючи розмірковувати.

— Але ми й досі можемо подати позов на мої права на патент?

Тед зітхнув. Подивився на неї, стривожено насупивши брови.

— Свідчення під присягою можуть бути для тебе надто принизливими. Бриллштейн не буде відводити удари. Він зажадає дізнатися найдрібніші подробиці кожного випробування, якому ти скорялася.

Бриллштейн. Пенні ненавиділа його. Але знала, що він ухопиться за цю справу. Контора могла б заробити чималі гроші, якби Пенні пощастило відсудити навіть крихту від прибутків Масквеллової імперії сексуальних іграшок.

Тед перевів погляд на величезний кулон із рубіном на її грудях. Той самий сувенір. Щоб побергти його почуття, слід залишати кулон удома. Пенні вирішила сховати коштовність у банківський сейф, де вже «мешкав» її ковпачок.

Вона нахилилася та почала збирати форми заяв для справи щодо захисту справ споживачів.

— Не варто відступати від колективного позову. — Вона перетягнула заяви гумовою стрічкою та попряму-

вала до дверей. — Якщо даси мені завтра вихідний, обіцяю, я знайду нам позивачів!

Наступного дня Пенні з дому вирішила йти пішки. Взувшись у черевики від Гуччі, вона жваво рушила П'ятою авеню, тримаючи в руках незручні планшети з затискачами. Кишені її короткого тренчу від Донателли Версаче мало не розривало від кулькових ручок. Під пальто вона вдягнула кумедну мікро-мініспідницю всіх кольорів райдуги від Бетсі Джонсон.

Цвірінькали птахи. Її гладенькі голі ноги пестило ранкове сонце й оцінюючі погляди привабливих чоловіків, які витріщалися на неї. Коли опиняєшся у фокусі такої принадної для твого егоцентризму уваги, важко не відмовитися від своєї місії знайти юридичні факти. Невімовно тепла погода звабила її прогулятися Центральним парком, де неможливо було не помітити зміни в соціальних підвалинах міста.

Зникли легіони кваліфікованих англійських гувернанток, охайних помічниць-іноземок, що прибули зі Швейцарії за програмою «Au Pair», тих тендітних юних помічниць, які наглядали за привілейованими дітьми заможних родин з Манхеттена. Натомість просторами Шип-Медоу блукали, мов дикі койоти, купки замурзаних вуличних хлопчаків. Ще бракувало пасторальному пейзажу стійких робітниць — економічних біженців з країн третього світу, які зазвичай працювали слухняними медсестрами та доглядальницями. Схоже, що в парку залишили кілька інвалідних крісел із людьми похилого віку. Цих безпорадних старих вочевидь кинули напризволяще —

вони мали самі давати собі раду на цих бордюрах уздовж паркових стежин. Під бадьорі, прискорені кроки Пенні огортав неприємний душок від наповнених підгузків та приймачів для калу.

Це здавалося божевільлям, але кілька жінок навколо неї були або поодинокими дівчатами-підлітками, або старими, які стікали слиною. Попри надто юних та надто безпорадних, складалося враження, що єдині жінки в парку — усміхнені обличчя на безлічі оголошень, які за одну ніч з'явилися всюди, куди не кинь оком. На стовпах, на зупинках автобусів, на фанерних щитах — усі вертикальні поверхні Великого Яблука були заклеєні фотографіями, на кожній — інша жінка. Біля кожного знімку надпис: «Пішла та не повернулася: кохана дружина», або «Улюблена дочка», або «Ріднесенька матуся». «Дорогоцінна сестра».

«Ви бачили цю жінку? — було надруковано в оголошеннях. — Зникла з...» Далі йшла дата. Усі зникли протягом останніх двох тижнів. Пенні вони нагадали могильні плити, кладовища надгробків, ніби ціле місто перетворилося на жіночий цвинтар. Видовище пригнічувало. Навіть жахало.

Уже почали зловісно пліткувати, що до зникнення жінок якимось причетні прилади «Чарівної ти». Базікали, що найперші користувачі усамітнилися й мешкали наче прочани під мостами та в покинутих тунелях метро. Вони залишили родини та кар'єри. Зараз безпритульні, вони залишалися відданими лише новій продукції інтимного піклування.

Пенні розмірковувала про таку вірогідність, коли повз неї пробігли два доглянуті спортсмени. Через неочікувану присутність бігунів, ще й занадто близьку, вона

мало не впустила свої планшети. На її погляд — погляд дівчини з Середнього Заходу — їхні шорти занадто щільно прилягали, відверто підкреслюючи надто накачані сідниці та майже нічим не підтримувані чоловічі принади, що постійно підстрибували.

Чудернацьким голосом десятирічної дівчинки один прокоментував іншому:

— Нехай дівчата розважаються!

Його кремезний партнер-бігун відповів:

— І байдуже, якщо взагалі не повернуться! — І парочка помчала геть у хмаринці дорогого одеколону.

Пенні дивилася їм услід, але раптово дівчині перегородили шлях. Перед нею стояв незнайомий чоловік. Його коротка акуратна зачіска розтріпалася, а обидві кінці розв'язаної краватки звисали вздовж пом'ятого піджака. І його плащ, і штани, і сорочка — все виглядало так, наче він у них спав.

— Ви можете мені допомогти? — благав він. На обличчі чорніла щетина. Однією рукою він простягнув блідо-зелений папірець. На лікті іншої в нього звисала ще купа подібних. — Її звать Бренда, — скиглив він, — моя наречена!

Намагаючись утримати планшети з затискачами, Пенні узяла листок. На ньому наступна усміхнена жінка — фото на документи збільшували й збільшували на копіювальній машині настільки, що найдрібніші деталі стерлися. На дівчині, яка сліпуче всміхалася в камеру, була блузка від Джіл Сандер. Під знімком було надруковано: «Фінансовий директор Об'єднаної хімічної корпорації». Далі йшов номер телефону та прохання: «Якщо хто-небудь бачив цю дівчину, дзвоніть будь-коли, вдень

або вночі». Ще нижче надруковано «Винагорода гарантована». Пенні поспіхом сховала оголошення в кишеню, до купи ручок.

Цей неголений незнайомиць схопив її за руку. Схопив міцно й боляче. Його пальці спітніли.

— Ти жінка, — розмірковував він. — Ти повинна мені допомогти! — Він ледь не волав. — Як жінка ти маєш подбати про мене! — Він істерично зареготав. Його очі почали жадібно ковзати по її гарному тілу. — Я надто давно не бачив справжньої жінки!

Аби втекти, Пенні була змушена вдарити його черевиком від Гуччі. Загострений носок злучився з чоловічим пахом, Пенні вдалося вирватися. Ще до того, як завдати нищівного удару, вона помітила останню подробицю: обличчя, а саме щоки незнайомця — вони блищали, вологі від сліз. Чоловік плакав.

Перелякана Пенні не наважилася озиратися. Вона мов навіжена кинулася в бік конусоподібної рожевої башти на П'ятій авеню.

Пізніше покупці почали називати рожеву дзеркальну будівлю «Чарівної ти» «Космічним кораблем-носієм». Кожного світанку віддані клієнти юрмилися біля нього. Попри ще зачинені двері, черга засмиканих жінок простягалася на два квартали. Нетерпляче переступаючи з ноги на ногу, вони всі були взуті в однакові потворні, незграбні черевики. Саме так сама Пенні колись чекала під зачиненими дверима «Бонвіт Теллер». Як справжні жінки, вони всі тримали той самий любовний роман про вампірів. Багато принесли у рожевих пакунках обід, на кшталт знаку про те, що вони постійні покупці. Дехто

з жінок мав виснажений вигляд: жовтавий колір обличчя, рідке волосся. Вони змусили Пенні згадати, як за останні тижні змарніло красиве обличчя Монік, перетворившись на скальп. А цей жахливий запах немитого тіла, що просочувався з кімнати бідолашної дівчини... Цими днями Монік навіть не брала лікарняний, і Пенні рятувала кар'єру своєї сусідки, вигадуючи виправдання.

Десь посередині черги до жінок чіплявся чоловік середнього віку в футболці з написом «Той, хто виконує бажання». Пенні впізнала футболку, тому що її батько мав таку саму. Немов неотесана печерна людина, цей чоловік тримав жінку за пасмо волосся, намагаючись витягнути її з натовпу до таксі, що чекало біля тротуару. Жінка падала навколішки, використовуючи всю вагу свого тіла, щоб не втратити місце в черзі ранкових покупців.

Коли Пенні наблизилася до парочки, що боролася, почула благання чоловіка:

— Будь ласка, ходімо додому! — Його голос перервав схлип. — Джонні та Деббі так скучили за магусею!

Жінка, як здогадалася Пенні, — його дружина. Роблячи свій внесок у подружню сварку, жінка постійно біла чоловіка чимось яскраво-рожевим. Її зброя була гнучкою та дуже довгою. Придивившись, Пенні впізнала продукт № 6435 «Романтичний «поштовх» для молодят». Зазвичай він ішов у комплекті з шістьма батарейками, й Пенні чула, як вони колотять чоловіка по ребрах мов кийок, а його дружина волає:

— Цей шматок пластмаси більше чоловік, ніж ти! Тобі з ним ніколи не зрівнятися!

Пенні обережно обійшла сварку та квапливо попрямувала до початку черги. У руках вона тримала планшети,

до кожного був прищеплений бланк заяви та ручка. Вона почала видивлятися жінок, які здавалися найбільш виснаженими. Ці нещасні зі згаслими поглядами стояли біля зачинених дверей, ніби чекали тут цілу ніч. Судячи з неприємного запаху тіла, зсутулених фігур, заспаних очей, напевно, Пенні мала рацію.

— Перепрошую, — звернулася вона до першої жінки, простягаючи їй планшет із бланком. — Ви коли-небудь стикалися з тим, що продукція «Чарівної ти» виходила з ладу під час використання?

Вона почувалася мисливцем за сексуальними іграшками, але мета виправдовувала засоби.

Попри теплий ранок, жінка вся тремтіла, виснаженою рукою взяла ручку. Жодного проблеску розуму на обличчі незнайомки, коли вона перевела скляний погляд на офіційний документ. Пенні бачила: це молода жінка, але щось висмоктало з неї енергію. Під тонкою як папір шкірою обличчя проступали вилиці.

Пенні впізнала цей погляд. Після виснажливих нескінченних оргазмів вона сама бачила у дзеркалі такий відсторонений погляд. Коли вона настільки вимотувалася, їй робили масажі, частували свіжовичавленим соком. Макс замовляв акупунктуру та ароматерапію, щоб допомогти їй отямитися. Ці дівчата нічого з цього не мали. Вони помирили від задоволення.

Їхні запалі скляні очі поблискували з-під брів. Одяг висів мішком, важкий від засохлого поту. Безвольні губи. Тиждень тому це були впевнені, спокійні дівчата, які крокували Юніон-сквер. Пенні переконалася, що нові іграшки стали небезпечною манією.

Не стримавши емоцій, Пенні сказала жінці:

— Ми збираємося подати колективний позов проти «Чарівної ти», звинувативши компанію у посадовому злочині.

Жінка у відповідь лише крякнула. Такий стан Пенні також був знайомий. Нерідко після нескінченних випробувань галасливі стогони екстазу мимоволі виривалися з горла.

Інші посунулися ближче, похитуючись, витягуючи тонкі шиї, аби побачити, що там приготувала Пенні. Дівчина бачила, що в цих зацікавлених зомбі сипалося волосся, посічене біля коріння, безсумнівно, через погане харчування. На головах сяяли лисини. Пенні згадала, що сексуальна революція, яка трапилася раніше, створила таких самих ходячих скелетів. Ці хиткі безпритульні скелети були схожі на людей, що підхопили СНІД.

Щоб згуртувати жінок, Пенні промовила:

— Вам більше не потрібні сексуальні іграшки. — Вона сунула планшет першій-ліпшій до руки. — Ми повинні примусити «Чарівну ти» відповісти за злочини проти жінок. — Дівчина перейшла на крик. — Ми маємо закрити цей бізнес та вимагати відшкодування!

Бліда як мертвяк дівчина у голові черги ковтнула. Її тонкі губи тремтіли, коли вона намагалася промовити слова:

— Ви... бажаєте... їх... закрити? — В її нявчанні було чутно жах. Усією чергою пролунало убивче невдоволення.

Хтось вигукнув:

— Заждіть, допоки я придбаю нову «Бабку». А потім тягайте їх по судах.

Ще хтось звинуватив її:

— Хай там як, але вона проти права жінок на власне сексуальне задоволення.

У повітрі пролетів планшет, мало не потрапивши Пенні у голову. Зі стуком упав на тротуар. Навздогін натовп засвистів:

— Вона антифеміністка, яка ненавидить себе та власне тіло!

— Полегше, сестро! І тягни свою гладку дупу в кінець черги!

— Ми маємо захистити своє право купувати у «Чарівній ти»!

З усіх боків на Пенні посипався град планшетів. У повітрі вирували ручки та образливі репети жіночого гніву. Ця армія розлючених жінок жбурляла в неї книжками про вампірів. Ще за хвилину вони скинуть свої черевики й заб'ють її до смерті. Безпорадна Пенні вигукнула:

— Максвелл лише маніпулює вами! — Вона підняла руки, щоб відгородитися від болючих ударів книжок, та кричала: — Він перетворює вас на своїх рабинь!

Натовп хлинув на Пенні. Численні руки хапали дівчину за волосся, кольорову мікро-мініспідницю від Бетсі Джонсон. Розлючені пальці цупили за руки та ноги. Під крики «Гнобителька!» та «Святенниця!» її болісно розтягували за кінцівки у різні боки. Рвали на шматки.

Хтось несамовито заверещав:

— «Чарівна ти» допомогла мені кинути наркотики!

Ще хтось закричав:

— Завдяки «Чарівній ти» я втратила 25 кілограмів!

Майже нечутно на фоні тваринного ревіння натовпу клацнув замок. Провернувся ключ, відчинився засув.

Майже нечутно.

— Крамниця, — задихалася Пенні. Майже втрачаючи свідомість від намагання врятувати себе, вона продовжувала: — Відкрили крамницю...

Це повідомлення її врятувало. Тисячі несамовитих покупців як один повернулися та почали брати величезну рожеву будівлю приступом. Опинившись на тротуарі, Пенні згорнулася калачиком, коли незліченні потворні, незграбні черевики кинулися повз неї в обійми своєї остаточної долі.

Того ж вечора Пенні загорнулася у зручну фланелеву піжаму від Л. Л. Бін. Вона зарано лягла спати, дозволивши собі келих вина сорту піно-грі й обробивши чималу кількість синців від планшетів. Після ганебної спроби знайти позивачів вона повернулася додому дуже пригніченою. Усе боліло. Її чепурна спідниця забруднилася від дотиків чужих пальців, наговп розірвав її пальто від Версаче. Вона вирішила, що полагодити його вже неможливо, й повитягала з кишень гроші та гумку, перш ніж жбурнути його до смітника. В одній кишені був блідо-зелений папірець, який всучив їй божевільний у парку.

«Дзвоніть у будь-який час, вдень та вночі, — було там написано. — Винагорода гарантована».

Уже в ліжку Пенні розгладила папірець. Відставила вбік келих з вином, дістала з приліжкового столу телефон. Після першого гудка відповів чоловік.

— Бренд! — Це був той самий незнайомец. Її зап'ястя досі свербіли від його міцних пальців.

— Ні, — сумно відповіла йому Пенні. — Ми з вами зустрічалися сьогодні вранці.

— Так, у парку, — згадав він. Чоловік запевнив, що чудово її запам'ятав, бо вона єдина нормальна жінка, яку він зустрів за день. Відверто кажучи, за цілий тиждень.

— Щодня, — рюмсавав покинутий чолов'яга, — я крокую вздовж черги на П'ятій авеню, шукаю... шукаю... але Брендю так і не зустрів.

Обережно підбираючи слова, Пенні заохочувала його на розмову.

— А як вона зникла?

Чоловік виплеснув свою сповнену страждань історію. А провина лише посилювала журбу. Саме він першим купив їй продукцію «Чарівної ти». Це мав бути дарунок на день народження: продукт № 2788, зонд «Миттевий екстаз». Бренда знімає та почервоніла, коли відкрила його подарунок у ресторані, повному відвідувачів, але він м'яко наполіг на тому, щоб вона спробувала.

— Певна річ, не саме тут, у ресторані, — застеріг він та додав: — Лише пройдисвіт став би користуватися сексуальною іграшкою в ресторані.

Пенні відразу ж пригадала власний епізод у французькому ресторані з перуанськими «подружніми камінцями». Вона приглушила збентеження великим ковтком прохолодного вина. Розкинувшись у ліжку, вона роздивлялася свіжі різнокольорові синці на руках, від розжованих до червоних та багрових. Пенні розмірковувала над своїм життям у Парижі. Тоді їй здавалося, що вона півжиття пила в ліжку вино та загоювала синці. Так, спало їй на думку, певно, почувується Мелані Гриффіт.

— Ще вчора, — продовжував її телефонний співрозмовник, — Бренда була найвпливовішим брокером

у хімічній галузі, а наступного дня... — Його слова сочилися покірною втомою. — Вона пішла. — Він обшукав її кооперативний будинок на Парк-авеню, але там не вистачало єдиної речі — зонда «Миттевий екстаз». Це трапилося два тижні тому. Відтоді люди телефонують, кажуть, що пару разів її бачили. Одного разу під гниючим пірсом біля Хобокену. Іншого разу камера спостереження на крамниці виловила її, коли вона цупила батарейки в Іспанському Гарлемі.

Пенні слухала його звіт, сама ковтала вино. Потягнулася за пляшкою, наповнила ще келих. Вона допила другий келих до краплі, коли настроїй самотнього чоловіка зі сповненою надією перетворився на наляканий, а потім оскаженілий.

Навіть по телефону було чутно, як він гнівається. Навіть попри хміль, Пенні відчувала, що обличчя його почервоніло і він тремтить усім тілом.

— Якщо я коли-небудь зустріну того, хто вигадав ці чортові сексуальні іграшки... — Він ледь не задихнувся від гніву. — Бог свідок, задушу цю жінку голими руками!

Потворні черевики та фантастичні романи були лише верхівкою айсберга нової тенденції. День за днем Тед відстежував, як коливалися купівельні звички. Одного понеділка майже шістнадцять мільйонів домогосподарок відмовилися від пральних засобів, якими користувалися десятиліттями, та переключилися на «Судзо» — марку, що з'явилася на ринку лише минулого тижня. Так само ціле покоління шанувальниць музики юрмилося на концерти нової хлоп'ячої групи під назвою «Хай

Джінкс» — «Ті, що наврочать». Жінки непритомніли. Кричали. Коли Пенні дивилася по телевізору на цих дівчат, їхні конвульсії, на її погляд, нічим не відрізнялися від судом Алюет тієї ночі, коли вручали нагороди Кіноакадемії.

Фахівці, що вивчають поведінку покупців та ринок, не могли пояснити подібний феномен. Складалося враження, що величезна кількість покупців-жінок реагує на якісь однакові імпульси. На тлі самогубства президента фондовий ринок розхитувало, мов на американських гірках. Обвалилися акції майже всіх біржових компаній. Але, як зазначив Тед, усі дочірні компанії «ДейтаМайкроКом» злітали в ціні.

— Особливо «Хенхаус М'юзік» — «Музика курника», — наполягав він.

Коли оточуючі відповідали йому відсутніми поглядами, він додавав:

— Саме ця компанія представляє «Хай Джінкс». Вони в тижневій десятці хітів зайняли шість позицій.

Тед пояснював, що передбачливі інвестори наводнили товарний ринок. Особливо марганцем та калієм. А також цинком. Усіма інгредієнтами, що використовують для вироблення лужних батарей. Спекулянти на мідь пропонували суттєво завищені ціни. Через акумуляторні батареї здіймалися заколоти, а на чорному ринку був стабільний попит, який спонукав крадіїв цупити напіввикористані батарейки з ліхтариків і дитячих іграшок. Це також призвело до того, що, беручи приклад із водіїв, які через зломи машин почали чіпляти на лобове скло повідомлення «Радіо немає», тепер власники домівок пришпилювали на вхідних дверях

аркуш зі словами «Батарейок немає», сподіваючись утримати грабіжників.

Увесь світ намагався зрозуміти те, що поп-культура прозвала «ефектом “Чарівної ти”». По телевізору вчені мужі та аналітики добродушно кепкували над залежністю від збудження. Досі ніхто з них не враховував такого явища, бо раніше це перешкоджало життю хлопчаків. За останні десятиліття жертвами залежності від збочених задовольень через тривале збудження ставали лише юнаки. Вони спокушались, граючи у відеоігри та переглядаючи порносайти, рівень ендорфінів стрімко підвищувався. Ціле покоління юнаків зачарував звабливий спосіб звільнити сексуальну енергію без любові, й вони випали з кола суспільства. Вони сиділи навпочіпки у своїх підвальних кімнатах зі стійким запахом поту від розпусного способу життя, нехтуючи справжніми стосунками.

Пенні намагалася списати цю сповідь на чоловічу істерію, але від самої ідеї важко було відмахнутися. За словами експертів, проблема виникає тоді, коли первинними тваринними інстинктами маніпулюють завдяки винаходам найсучаснішої технології. Чудовий приклад — вершкове морозиво з крихтою. Саме такої солодкої, жирної смакоти жадали наші тваринні сутності. Саме тому Пенні не могла зупинитися, доки не з'їсть усю коробку. Її власні еволюційні інстинкти були використані проти неї маркетингологами ринку. Досі залежність від збудження виникала у чоловіків через зір, завдяки відеоіграм, що швидко поширювалися, та порнографії

в Інтернеті. Нові продукти Максвелла, здавалося, мають той самий ефект, але для жінок.

Усе зрозуміло! Постійна стимуляція вресі-ресіт переключила жіночий мозок. Лімбічну частину мозку затопили хвилі допаміну. Порушено процес регулювання гіпоталамусом вироблення гормонів, і префронтальна кора головного мозку більше не контролюється. Пенні, міркуючи над медичними дослідженнями, думала: «Усе надто складно, проте настільки очевидно!»

Одного разу призвичаївшись, жінки так і будуть шукати задоволення. Ефект «Чарівної ти». І задоволення буде дарувати звичайне дозвілля. Їх більше не цікавлять звичні заняття. А без постійного збудження, яке дарують Максвеллові продукти інтимного догляду, жінки впадатимуть у сильнішу депресію.

Публіцисти не забарилися підкреслити, як реклама давним-давно використовує природні сексуальні імпульси чоловіка. Щоб продати певний сорт пива, засобам масової інформації лише слід продемонструвати ідеальні жіночі принади — і чоловіки-покупці вже на гачку. Така одвічна тактика, здавалося, використовує жінок, зводить їх із чоловіками, але кмітливі спостерігачі помітили, як розум тямущих чоловіків — їхні ідеї, здатність зосередитися, зрозуміти — постійно затираються з кожним поглядом на спокусливі груди, підтягнуті гладенькі стегна.

Саме таким чином під час випробування Максом продуктів «Чарівної ти» розум Пенні позбувся і мрій, і прагнень, і планів на майбутнє та любові до родини. Масова культура з радістю користується сексом, щоб атакувати мозок юнаків, бо суспільство вже давно погодилося з такою шкідливою практикою.

Саме тому світ швидко змирився з тим, що жінки зникли у тій же прірві. Штучна надто сильна стимуляція здалася ідеальним засобом придушити покоління молодих людей. Адже вони дедалі більше хотіли від світу, в якому доступно дедалі менше. Байдуже, хто ставав жертвами, чоловіки або жінки, — складалося враження, що залежність від збудження стала новою нормою.

У ті нечисленні вечори, які вони проводили разом за межами контори, Пенні з Тедом заходили до Йельського клубу на Манхеттені випити по келиху чогось прохолодного. В оточенні заможних нащадків «блакитної крові» він, здавалося, занурювався у рідну стихію. Ні, він не збирався відмовлятися від колективного позову до суду попри невдачу Пенні, яка намагалася «пошарудіти» та розжитися позивачами, але натомість отримала синці. Тед зайняв виважену позицію «почекаємо — побачимо». Він був певен: спливе трохи часу, і жінки самі матеріалізуються з позовами. А допоки він готувався просувати її позов за частку власності патентами «Чарівна ти».

Саме у цьому й крилася причина сьогоднішньої прогулянки та розваги. Завтра Пенні мали допитувати старші партнери «Бі-Бі-енд-Бі», а вона повинна була надати свідчення.

У Йельському клубі Пенні милувалася тим, як невимушено Тед носить смокінг. Він привітався з кількома найбагатшими людьми Нью-Йорка як із давніми приятелями. Вочевидь, він міг бути чималим «уловом». Якби лише постійно не наполягав на тому, щоб познайомитися з нею якомога ближче. І хоча прелюдій у них було вже достатньо, Пенні не бажала ризикувати

та зробити йому боляче. Як не воліла говорити йому про страх, що зростає.

Замислившись, вона зіткнулася з іншим відвідувачем. Кілька крапель шампанського пролилися, але не завдали вагомої шкоди. Високий бородач здався знайомим.

— Ви — Пенні Гарриган, якщо я не помиляюся? — Він простягнув руку. — Я — П'єр Ле Куржетт.

Відомий романіст, який зустрічався з Алюет перед її загибеллю.

— Дуже прикро, — промовив він.

Пенні потиснула йому руку.

— Напевно, вам дуже її не вистачає. Вона була такою красунею.

Він з тугою відповів:

— Не слід плутати мене з іншим. Ми не були коханцями.

Пенні не переривала.

— Ми багато разів пробували, — зізнався він, — але в інтимному плані я її так і не пізнав.

Пенні охопив благоговійний жах. Вона пригадала стікаючий ерегований член нападника в метро.

— Щось... всередині Алюет, — почав він, але захлинувся у стражданнях.

Пенні ризикнула витягнути зізнання.

— Вас щось штрикнуло?

— Штрикнуло? — перепитав він, спантеличений таким словом.

— Ніби гарпуном, — наполягала вона. — Щось простромило ваш пеніс.

В його очах спалахнуло розуміння.

— Oui!¹ — викрикнув він. — Mon dieu!² Щось приховалося там, усередині її chatte³. Вона була переконана, що Максвелл щось залишив у неї всередині, хоча лікарі нічого не виявили. — Він схопив її за лікоть, щоб вона не впала від хвилювання, й поцікавився: — Люба, вам щось відомо про стан Алует?

Пенні похитнулася. Кімната закружляла перед очима. Невже саме цю таємницю Алует планувала розповісти за обідом?

Цієї миті з'явився Тед і владно обійняв її за талію.

— Здається, комусь уже час до ліжка. — Він притягнув її до себе, настільки близько, що вона відчула його збудження через тонку тканину штанів.

Ось воно знову! Він примушує її до сексу. Через зростаюче роздратування Пенні була майже готова дозволити Тедові скористатися небезпечним шансом.

Наступного дня на шістдесят шостому поверсі в залі для засідань, куди вона стільки разів приносила безліч додаткових стільців, Пенні давала свідчення. Єдиним відсутнім працівником була Монік. Бідолашна Монік досі барикадувалася за дверима спальні. Крім Монік, Пенні зіткнулася віч-на-віч із помічниками та партнерами, куди оком не кинь. Їхні очікувальні погляди нишпорили по ній у пошуках брехні. Будь-який нервовий рух міг стати свідченням того, що вона бреше. Мікрофон вбирав її

¹ Так (*фр.*)

² Чорт забирай! (*фр.*)

³ «Кицька» (*фр.*)

слова, коли вона описувала ту першу ніч, коли Максвелл спринцював її рожевим шампанським. Стенографістка нотувала її слова так само швидко, як і Макс.

Більшість її колег приголомшено слухали. Пороззявлювали роти, коли вона плутано описувала, як Максвелл гамселив її шийку матки задля болісних спазмів задоволення.

Періодично Бриллштейн вистрілював питаннями, провокуючи її.

— Міс Гарриган, ви раніше казали, що містер Максвелл засунув вам у піхву цілу долоню. Як таке можливо?

Спогади шокували та схвилювали Пенні. Під прицілом поглядів своїх колег вона, затинаючись, відповіла:

— Не знаю.

— Не поспішай, любо, — підбадьорив її Тед. Підморгнув їй та підняв великий палець угору. — Ти чудово тримаєшся!

Безперестанку, безжалісно Бриллштейн продовжував:

— Ви припускаєте, міс Гарриган, що ваша анатомія якимось особливим чином пристосована для подібних далекосяжних досліджень?

Пенні загальмувала.

— Іншими словами, ви запитуєте, чи я не повія?

— Я ставлю питання, — посміхнувся Бриллштейн, — чи якісь ваші унікальні можливості сприяли процесу дослідження? — Він промовив слово «унікальні» як образливе, брудне слово.

— Часом я мало не помирала, — відповіла Пенні. Вона намагалася не хвилюватися під його прискіпливим поглядом.

— Від болю? — Бриллштейн її ненавидів.

— Не зовсім. — Оскільки повсюди на неї витріщалися очі, єдиний безпечний вихід — дивитися на підлогу. Бриллштейн змінив запитання.

— Ви пригадали, що містер Максвелл і до того проводив виснажливі еротичні дослідження...

Пенні розповіла присутнім усе, що пам'ятала про різних брахманів та куртизанок, яких згадував Макс. Описала Сивобороду Бабу, головну наставницю Максвелла, повідомила, що ця велична жінка мешкає прочанкою в Гімалаях, у печері. Саме там Максвелл її і знайшов. Пенні розповіла про те, як стара навчила свого учня-мільярдера еротичних технік, що відносилися ще до зачатків еволюції людини. Пенні не стала згадувати Кларіссу Хінд, не розповіла, як приречена пані президент спонукала Пенні також знайти та повчитися у цієї легендарної старої. Навіщо паплюжити пам'ять президента всім цим брудом?

І знов-таки втрутився Бриллштейн.

— Якщо мої запитання здаються вам, міс Гарриган, ворожими, будь ласка, зрозумійте, що я дію лише задля вашої ласки. Адвокат, що захищатиме містера Максвелла, не буде з вами панькатися.

Пенні приготувалася дати гідну відсіч: розправила плечі, високо скинула підборіддя.

Бриллштейн скося глянув на неї.

— Ви свідчите, що дозволили містеру Максвеллу анально стимулювати вас у залі шикарного французького ресторану? — Бриллштейн із задоволенням повільно підсмажував її. Поглядом робив розтин її тіла саме так, як безліч багатіїв-незнайомих на вечірках у Франції намагалися викрити її сластолюбні таємниці. Він, вочевидь, вирішив, що вона — несамовита німфа у ліжку.

Льодяним тоном Пенні відповіла:

— Ми з Максвеллом разом проводили дослідження. — Вона відчула, що він готується задіяти важку артилерію. Попри постійно працюючі кондиціонери, в залі засідань було спекотно, як у сауні. Чоловіки порозстібали комірці та послабили вузли краваток. Кілька жінок-компаньйонів, здавалося, розімліли від співчуття, обмахуючи себе юридичними документами, які тримали в руці.

— Чи відповідає дійсності той факт, — Бриллштейн звирився з нотатками, — що 17 квітня між сьомою та восьмою годинами вечора ви запевнили містера Максвелла, що насолоджувалися сорока сімома виразними оргазмами через те, що ви тепер називаєте «дослідження»?

Пенні завмерла. Це було правдою, але Бриллштейн жодним чином не міг дізнатися про цифри. Вона їх не згадувала. Він міг дізнатися такі подробиці в єдиному випадку — якщо порадився з Максвеллом. Від цієї думки їй стало моторошно: Бриллштейн таємно об'єднався з Максом.

Підбадьорений Бриллштейн наполягав на своєму.

— Цілу годину ваше серцебиття нараховувало в середньому сто вісімдесят ударів на хвилину. — Посилаючись на власні записи, він читав: — Швидкість дихання — сто дев'яносто один подих за хвилину. — Ці відомості він стовідсотково дізнався з Максових блокнотів. — Чи не вважаєте ви це гідною винагородою за свою участь у так званому «експерименті»? — Він самовпевнено посміхнувся, очі-гудзики так і воліли, щоб вона почала заперечувати його припущення.

Не очікуючи на її відповідь, старший партнер клацнув кнопкою, якою була оздоблена кришка столу в залі за-

сідань. Зі стелі відразу спустився екран. Інша кнопка оживила відеопроєктор, із вбудованих динаміків почали лунаати крики. На екрані з'явилося жахливо збільшене зображення оголеної жінки. Вона каталася на спині серед білих атласних подушок, пальці вчепилися в білі атласні простирадла. Поміж її стегон стирчала якась яскраво-рожева рукоятка. Коли оскаженілі здригання жінки погрожували вибити рожевий пристрій, у кадр потрапила рука чоловіка, якого не було видно на екрані. Вона притиснула пристрій на місце. На одному з пальців промайнув перстень з велетенським рубіном.

То була рука Макса. А на екрані — сама Пенні волила, немов сексуально розбещена дикарка.

— Міс Гарриган, — з посмішкою дивлячись на екран, голосно спитав Бриллштейн, щоб було чути навіть попри її рохкання, записане на касеті, — як же ви це поясните?

Пенні подивилася на Теда у пошуках підтримки, але він відвів погляд. Поставивши лікті на коліна, він закрив обличчя руками, у розпачі хитаючи головою.

Одна річ обговорювати процес експерименту, користуючись пишномовним юридичним стилем, а зовсім інше — власними очима бачити Пенні, яка несамовито борсається, мов дика тварина, вивергаючи вульгарні непристойності... Вона взагалі не нагадувала відданого, працьовитого науковця. Під час палаючої миті такого приниження, коли найвидатніші юридичні уми гадали, хто вона: зганьблена винахідниця або лише безсоромна блудниця, Пенні почула знайомий гуркіт. Голосне грюкотіння відбивалося відлунням від офісних будівель навкрузи їхнього хмарочосу. На кришу двома поверхами вище збирався сідати гелікоптер.

Пенні навіть питати не було потреби. Вона знала, хто прилетів.

Відео зупинилося. Екран сховався у стелі.

— Панове, — звернувся Бриллштейн, — чи ми можемо продовжувати? Сьогодні ми маємо розглянути ще одне тривале свідчення.

Коли втомлені адвокати почали підводитися зі своїх місць та залишати зал засідань, Бриллштейн простягнув Пенні руку.

— Якщо ви не проти, дам вам пораду, юна леді, — промовив він. — Я вважаю, що з вашого боку безглуздя подавати подібний позов.

Пенні слухняно прямувала з ним до дверей.

Коли в коридорі вони розставалися, він запитав, чи може вона зробити йому послугу.

Приголомшена Пенні мовчки кивнула.

— Якщо ваша ласка, — у його голосі сочилася зневага, — перекажіть вашій подружці Монік, що її звільнено!

— Будь ласка, не гнівайся, любя. — Це телефонувала мама Пенні з Омахи.

Пенні сиділа на кухні за столом, саме читала газету, коли задзвонив телефон. Цілий день у новинах сповіщали про загиблого президента. Офіційно Білий Дім не давав жодних коментарів, але слідча комісія видала свій звіт. Згідно з протоколами служби безпеки, головнокомандувача рідко обшукували або проводили крізь металошукач. Завжди вважалося, що саме вона може стати жертвою нападу. А не тим, хто цей напад вчиняє. Не стрілкою. Хінд виявилася і тим, і іншим. Віце-президент — певна річ, чоловік — поспіхом прийняв присягу.

Пихаті експерти з радіо винуватили у всьому менопаузу самогубці.

Коли пістолет опинився так близько до мікрофону, звук пострілу просто оглушив присутніх. У Пенні досі дзвеніло у вухах, і дівчині доводилося концентруватися, щоб почути, що говорить мама з Омахи.

Обережно зважуючи слова, домогосподарка з Небраски зізналася:

— Я придбала кілька пристроїв «Чарівної ти».

Пенні затамувала подих. Після цього зізнання мамин голос змінився, став нагадувати вищання дівчиська.

— Чому ти мені не розповіла? — вигукнула вона. — Неймовірні відчуття! Саме для цього Господь зробив мене жінкою!

Хоч як Пенні намагалася, не могла і слова промовити.

— Твій батько цілий тиждень сидить насуплений у майстерні. — І вже сором'язливіше додала: — Вони не розраховані на тривале використання, чи не так?

Пенні перервала її:

— Що зламалося?

Вона майже побачила, як мати почервоніла.

— Одному Богові відомо, як ці інженери випробовують витривалість цих речей. Я, визнаю, терзала його на всі лади. Гірше, ніж Джон Камерон Суейзі знущався зі свого ручного годинника «Таймекс».

Пенні щось пригадувала про слоган з реклами годинника: «Хай там як — а годинник тік-так!»

— Допоки воно зламалося, — кричала мати, — я насолоджувалася життям!

Пенні схрестила пальці.

— Який то був пристрій?

«Тільки не “Бабка”!» — благала Пенні.

— То була «Бабка».

— Мамо! — запротестувала Пенні.

Не звертаючи уваги, мати продовжувала лепетати:

— А ти вже купила пару черевиків, через які геть усі збожеволіли? — Балакуча, мов дівчисько-підліток, вона сказала: — Можеш називати мене навісною. Ті черевики такі потворні, але через рекламне оголошення по телебаченню щось всередині у мене засвербіло. Я шаленіла, навіть коли просто бачила ті черевики по телевізору.

Раніше цього ж дня Пенні постукала в двері спальні своєї сусідки. Їй не вистачило духу передати погані новини: про те, що Монік звільнили через прогули. Натомість вона стояла в коридорі, крутила ручку замкненої двері та повторювала:

— Відчини. — Притиснула вухо до двері, прислухалася до зловісного гудіння, що лунало зсередини. — Відчиняй, — наполягала вона. — Тобі потрібна допомога.

Нарешті двері прочинилися. Сморід стояв страшенний. Двері відчинилися рівно настільки, щоб Пенні побачила схоже на череп обличчя в обрамленні кучми волосся.

— Подружко, — скрипучим голосом промовив череп, — ти маєш принести мені багарейки. — Двері грюкнули. Знову замкнулися зсередини. І знову Пенні почувла приглушене дзижчання.

Пенні божеволіла через те, що тепер її матері загрожувала подібна жажна одержимість. Намагаючись переключити увагу матері, Пенні спитала:

— Ти читала відгуки в «Нешнл Інкваіер», як ми домовлялися?

Пенні автоматично притиснула пальці до власної шиї. Її пульс нараховував 127 ударів. Час, проведений з Максом, привчив її контролювати свої життєво важливі ознаки.

Мати відповіла не відразу. Можливо, то була гра уяви, але дівчині здалося, що вона десь вдалині почула дзижчання.

— Мамо! — спитала вона. — Татусь щось пиляє?

— Усе хотіла тебе попередити, — відповіла мати, — твій татусь, напевно, буде тобі дзвонити. — Вона розмовляла майже пошепки. — Він бажає натягнути на мене гамівну сорочку та відіслати в божевільню. — Вона роздратовано зашипіла: — Це я сама себе задовольняю.

— Мамо, ти передивилася жовту пресу? — завзято наполягала Пенні. — Ти збиралася пошукати інформацію про дитинство Максвелла.

Мама змінила тему.

— А чим сьогодні ти мала намір зайнятися?

Пенні нарахувала 131 удар на хвилину.

— Сьогодні? — Їй потрібно було дещо перевірити. — Я запросила друга на вечерю.

— Когось особливого? — поцікавилася мати.

— Так, — цілковито серйозно відповіла Пенні. — Я сьогоднішній вечір проведу з надзвичайно особливою людиною.

Напевно, Бриллштейн помітив її номер на телефоні, бо відповів після другого дзвінка. Його голос, приглушений, хрипкий від бажання, видихнув:

— Алло!

Десь на задньому плані голос поважної жінки спитав:

— Любий! Хто так пізно телефонує?

— Ніхто, — крикнув він, — це у справах. Мені потрібно на кілька годин завітати до контори.

Пенні промуркотіла адресу, поклатла слухавку й поквапилася до шафи. Перетрусила увесь велетенський гардероб у пошуках найбільш скандального пеньюара. Гуляючи Парижем, вона дібрала десяток звабливих коротеньких нічних сорочок, сподіваючись, що хоч одна пробудить у Максвеллі пристрасть. Жодна не спрацювала. Але цього вечора вона вибрала сорочку з вузькою стрічкою з пір'я марабу, яке було майстерно тоновано в темно-багряний колір. Коли сорочку вдягали, пір'я прикривало оголене тіло, залишаючи груди неприкритими й лише трішки маскуючи піхву.

До приїзду Бриллштейна залишалися лічені хвилини, вона запалила канделябр у фойє свого будиночка й зайняла таку позицію, завдяки якій її тіль відкидалася на вхідні двері з матовим склом. Очікуючи на гостя, вона рухала стегнами таким чином, щоб із вулиці її тіль виглядала надто привабливо.

Колихаючи стегнами, Пенні стояла на нісенітно високих підборах — ще одна покупка, завдяки якій вона сподівалася спокусити Макса. Пастка була готова. У двері подзвонили: дзень-дзень.

— Відчинено, — наскільки вдалося їй пристрасно відповіла Пенні.

Бриллштейн проштовхнувся в дім. Він задихався, мов дістався сюди бігом. Побачивши її в цій пишноті з марабу, він чмокнув зморшкуватими губами та сказав:

— Саме це я й підозрював... Врешті-решт, це гаряча маленька шльондра.

Пенні ухилилася, коли він хотів її схопити. Стала заманювати в просторі кімнати, погладжуючи всі вигини свого тіла.

— Ох, містере Бриллштейне! — Засміялася вона, ухляючись від його обіймів у черговий раз. — Як довго я про це мріяла!

Недоумкуватий розпусник уже скинув пальто, сорочку та штани. Він переслідував її поміж диванів і столів, завжди лише на крок не встигаючи схопити юне гнучке тіло.

Ваблячи чоловіка, Пенні сором'язливо спитала:

— Ви працюєте на Максвелла? — Вона захихотіла та вислизнула з його рук.

Бриллштейн посміхнувся. Він витер слину тильною стороною блідої долоні. Справжній кіт, що готовий загризти дуже сексуальну канарейку.

Пенні вдала, що ображена, надула губи, ухилилася від чергових обіймів та спитала:

— Звідки вам відомо стільки подробиць з нотаток Макса?

Його боксерські труси натягнулися, і він у безнадійному очікуванні вибрикував свинячими волохатими ніжками. Він стиснув зів'ялі сідниці, висунувши уперед розбухлу промежину. Зсередини в нього виривалося розчароване гарчання.

— Дай-но тебе спіймаю, — обіцяв він, — і все тобі розповім.

Вона поманила його нагору до спальні. Там вона симулювала збудження, нявкала та звивалася так само, імітуючи запал, який так розлютив Максвелла. Бриллштейн,

здавалося, навіть не помітив, що пульс у неї не змінився. Вона навіть не спітніла. Він здерся на неї, розсунув її ноги. Скинувши білизну, він навіть не став вдавати, що воліє подарувати їй задоволення. Краплинка прозорого слизу впала з його ерегтованого члену, коли він терся ним об Пенні. Він розмастив цей слиз її гладенькою шкірою, тихенько наспівуючи:

— Така гладенька! Така гладенька!

Він просто плюнув на долоню та почав змащувати її своєю огидною слиною. Бриллштейн не відразу увійшов у лоно, що рухалося, тому Пенні завмерла на мить, коли він опинився в ній.

Одним ривком він увійшов у неї повністю. Вона що-сили схопилася за його зів'ялу плоть, притиснула до себе, готуючись до гіршого. І увесь цей час вона молила, щоб її теорія виявилася правильною.

Сталося, як гадалося. Перш ніж Бриллштейн встиг витягти свій член, щоб увійти вдруге, він заволав, мов бугай, якого ріжуть. Він спробував вирватися, але вона міцно тримала його плоть між своїх ніг. Хай би що там було, це щось у неї всередині завдавало йому болю. Бриллштейн молив його відпустити. Він відштовхував, лупцював її руками, поцяткованими старістю, але Пенні міцно тримала чоловіка.

— Відповідай! — вимагала вона, підтягнувши стегна вгору, щоб міцно тримати його член у камері тортур своєї піхви. — Відповідай, що замислив Максвелл!

Бриллштейн застогнав. Хай там що Максвелл залишив у неї всередині, воно виконувало своє завдання вартового.

— Він якось причетний до смерті Алюет? — наполягала вона. — Він убив її через позов на аліменти?

— Так! — волав Бриллштейн. — Мені боляче!

Прямо в його почервоніле напружене обличчя Пенні прокричала:

— Це якось пов'язано з «Чарівною ти»?

— Не знаю! — Він ридав, смикався, ніби цілий рій шершнів впився жалами у його чоловічу гідність.

Навіть якщо в неї всередині він стікав кров'ю, Пенні було байдуже. Небезпека загрожувала її найкращій подрузі та коханій магусі. Мільйони жінок під загрозою. Продовжуючи свою інквізицію, «підсмажуючи» його так само, як він «підсмажував» її під час свідчень, вона допитувала:

— Що Максвелл замислив?

— Не знаю! — жалюгідно рюмсав він.

Тут вона випустила з мертвої хватки його спітнілі сідниці, й ридаючий старший партнер вирвався з її обіймів. Рясно стікаючи кров'ю, зчепивши зуби, він промовив:

— Певно, лопнула внутрішньоматкова спіраль чи ще щось.

Пенні пішла до ванної кімнати за спиртом та ватою, мимоволі відчуваючи себе відомщеною. Зізнання Бриллштейна підтвердило її найстрашніші передчуття. Тут, вочевидь, ішлося про змову. Коли вона обробляла його пошкоджені частини тіла дражливим антисептиком, її начальник кричав і волав. І хоч його кров продовжувала текти по внутрішній поверхні стегон, Пенні ривком витягла з шафи валізу й почала квапливо кидати туди вбрання від Віри Вонг. Одночасно вона замовляла по телефону:

— Сирі, замов мені квиток на літак з аеропорту Кеннеді до Непалу з пересадкою в Омасі, штат Небраска. Коли? Якнайскоріше!

Перш ніж летіти до рідного міста, Пенні випхала у двері свого боса — оголеного та скривавленого — з безладною купою його одягу. Потім вона підійшла до замкнених дверей Монік, постукала:

— Мо! Ти мене чуєш? — Вона почала просовувати у щілину під дверима солодкий пиріжок із чорницею. — Поїж що-небудь, — вмовляла вона. — Воду пий. Я повернуся якомога швидше.

Їй у відповідь пролунало лише знайоме дзижчання, яке було чутно звідти вже кілька днів.

Коли Пенні йшла вестибюлем аеропорту Кеннеді, мимохідь помітила, що не зустріла жодної жінки. Починаючи з касира, закінчуючи мандрівниками — тільки чоловіки. Ймовірно, жінки припинили своє існування у громадській сфері.

Задля того щоб не привертати ворожих чоловічих поглядів, — Нью-Йорк перетворювався на сексуальну порохову бочку! — вона завбачливо вдягнула вінтажний брючний костюм від Іва Сен-Лорана. Було в її вигляді щось чоловіче, особливо на додачу до смугастого білого светра з високим коміром, під яким узагалі не було помітно її приголомшливого бюстгальтера. Розкішне волосся приховала під в'язаною шапкою, з косметики лише трохи блиску для губ. Ішла, поводячи плечима, імітуючи розв'язну ходу. Якщо Пенні й привернула увагу якогось незнайомця, що проходив повз, вона виглядала, мов юний матрос, який зійшов на берег.

Те саме невідоме джерело в «Бі-Бі-енд-Бі», завдяки якому стався витік інформації про позов до президента Хінд, напевно, і тепер розповіло засобам масової інформації. Газетний кіоск у аеропорту майорів заголовками газет: «Попелюшка Пенні Гарриган винайшла сексуальні іграшки!» На перших шпальтах надрукували в усіх подробицях її позов про те, як її ерогенні зони вдосконалювали пристрої для плотських втіх «Чарівна ти». Задля ілюстрації кожна газета розмістила фото зануреної в білі атласні подушки голови Пенні. Її заплющені очі, висунутий з рота язик підтверджували, що всі вони — стоп-кадри з того відео, що Макс записував у Парижі. Ці знімки виглядали на диво сексуально, але ж навряд чи на них вона нагадувала генія-практика, яким її охрестили газети.

Опинившись у безпеці розкішного салону чартерного літака, Пенні відкрила ноутбук та почала нишпорити в Мережі. Кількох заголовків вистачило, щоб підтвердити її найстрашніші жахи. Уперше за всю історію існування Національна жіноча організація скасувала свою щорічну конференцію через брак учасниць. Шість тижнів тому список було майже складено, але відтоді, як на ринку з'явилася продукція «Чарівна ти», всі делегатки скасували свої заявки на участь. Дехто посилався на важливіші власні справи. Решта заявила, що досліджують альтернативні засоби самореалізації. Хай там як, без активних учасниць немає і конференції. Національній жіночій організації загрозувало зникнення. Пенні також зателефонувала до національного офісу Ліги жінок-виборців. Автовідповідач повідомив їй, що на цей час організації бракує співробітників, тому вона закрита на

невизначений термін. Жінки-сенаторки та члени Палати представників уже тиждень не з'являються на засідання.

У серці Пенні зажеврив жах, але вона продовжувала пошуки.

На перший погляд, ця історія не мала жодного відношення до попередніх, але пішли зі спорту всі члени Олімпійської жіночої збірної. Усі найвидатніші атлетки — починаючи зі збірної з хокею на траві та закінчуючи гімнастками та фігуристками — вирішили залишитися вдома, позбавляючись шансу отримати золоті медалі. В іншій статті описувалося, як усі альти та сопрано самовільно вийшли зі складу Мормонського табернакального хору¹.

Майже 100 відсотків відсутніх у всіх галузях послуг забезпечували жінки.

Невдовзі, згідно з інтернет-сайтами, статки «Дейта-МайкроКом» сягнуть захмарних висот. Усі підрозділи компанії, наприклад «Чарівна ти», звітували про рекордні продажі.

В аеропорту Омахи біля залу прибуття на неї чекав звичайний білий фургон.

— Пенні, — окликнув її водій. То був її батько. Побачивши доньку, він здивовано запитав: — Пен-Пен, чом ти вбралася мов моряк?

Дверцята з іншого боку фургону відчинилися. Якийсь незнайомиць, що ховався там, всередині, голосно наказав їй:

¹ Хор релігійного руху Церкви Ісуса Христа Святих останніх днів із Солт-Лейк-Сіті. Неодноразовий володар «Греммі» та «Еммі».

— Сідай-но, швидко! — Він кивнув, щоб пхала у салон валізу. — Нам потрібно врятувати твою маму!

Незнайомця звали Майло — новий священник місцевого капітулу «Хранителів обіцянок», капітулу, який відвідував тато. Фургон належав Майло. У кузові не було майже нічого, крім аптечки першої допомоги, кількох згорнених простирادل і зловісної катушки з нейловою мотузкою. Батько Пенні віз їх тихими пізніми вуличками Омахи, а сама Пенні з Майло прискіпливо оглядали тротуари та алеї, шукаючи зниклу жінку. Майло проткнув голкою шприца гумову кришку якогось флакону, набрав повний шприц прозорої рідини. На одній із розбитих вулиць неподалік вони примітили людину в халаті, яка штовхала поперед себе візок із супермаркету. Волосся звисало на обличчя. З запалих очей текли сльози. Оголені ноги жінки були у брудних смугах. У кошику візка погойдувалася вже спалюжена брудно-рожева продукція «Чарівної ти». На боці візка приклеєний липкою стрічкою напис. Товстим маркером було написано: «Працює від 4 батарейок».

— Гальмує тут, — прошепотів Майло. — Не злякай її.

Він відкрив бокові дверцята ще до того, як автівка повністю зупинилася. Жінка, що стояла біля візка, навіть не встигла помітити, як вони підїхали. Майло кинувся до неї з розтягнутим у руках простирадлом. Він накинув на неї тканину, й обое впали на землю. Жінка почала волати, битися, коли Майло намагався її закутати. Він закричав:

— Мотузку! Принеси мені катушку з мотузкою!

Пенні зіщулилася від жаху в фургоні, але її батько вистрибнув із-за керма та схопив мотузку. Разом чоловіки

зв'язали жінку в халаті та швиденько сховали її в кузові фургону. Й увесь цей час бідолашна волила:

— Тільки разом з іграшками! Дозвольте забрати мої іграшки!

Майло зачинив важкі дверцята, батько Пенні натиснув на газ, вискнули шини. Позаду залишився самотній візок з його сумним вантажем. Потім він зник удалечині.

Усе викрадення тривало не більше дев'яноста секунд. У темному кузові фургону викрадена жінка продовжувала кричати, аж поки Майло зробив їй укол.

Батько досі важко дихав, але їхав уже трохи повільніше.

— Мені прикро, що тобі довелося все це побачити, люба.

І лише тоді Пенні таки впізнала сердешну, що відключилася, зв'язана, на підлозі.

То була її мати.

— Поглянь на неї, бідолашну, — співчутливо промовив Майло, заліплюючи мамин рот липкою стрічкою. — Ми повинні її перепрограмувати. — Вони колесили мальовничими вуличками та околицями, які Пенні пам'ятала з дитинства.

Батько розповів дочці, як швидко її мати перетворилася на навіжену. Священик разом із іншими членами церкви звинуватив мати у непереборному потягу до «Чарівної ти», але вона заперечувала, що з нею щось не так. Сьогодні вони відвезуть її додому, там будуть тримати на заспокійливих, поки вона відвідає кілька сеансів гіпнозу та психотерапевтів, які допоможуть жінці подолати згубне захоплення.

Пенні навіть не здивувалася, що не впізнала цю крикливу навіжену. Мамине обличчя пожовкло та змарніло

від виснаження. Удома вони обережно внесли зв'язану жінку на ганок, потім у двері. Тільки-но хвору безпечно вивільнили з пут, а потім прив'язали руки та ноги до каркасу ліжка на горіщі задля безпеки, Пенні поквапилася до підвалу, де на полицях від підлоги до стелі мама зберігала колекцію «Нешнл Інкваіер». Кожна полиця мала позначку з роком та місяцем, відповідно до яких видавався журнал. Але Пенні не потрібно було глибоко занурюватися. Купа журналів, у яких згадувалося про К. Лінуса Максвелла, лежала збоку. Пенні подякувала мамі. Нещасній жінці попри переслідування вдалося допомогти Пенні в її дослідженні, відібравши ці дорогоцінні екземпляри з-поміж тисяч, що накопичилися тут за півстоліття.

Пенні зробила собі філіжанку какао, на яку заслужила, взяла добірку журналів, влаштувалася в улюбленому кріслі біля каміна та почала читати.

Нової інформації майже не було. Максвелл, повне ім'я Корнеліус Лінус Максвелл, народився 24 січня 19... року в медичному центрі Харбор В'ю, що в Сіетлі. Жодних відомостей про батька. Мати виховувала сина одна. Він був єдиним сином.

Він навчався у Вашингтонському університеті, але був змушений його покинути після перших двох курсів, коли загинула мати. Пліткували, що він залишив навчання заради навчання у якогось містика у Гімалаях. Згідно з менш приємними чутками, він опинявся у розкиданих по світу борделях та закритих лікувально-профілактичних закладах, де можна придбати все, що забажаєш. Розбещений секс... синтетичні наркотики... хай там як, але Корні Максвелл зник аж на шість років.

Через пару місяців після повернення він зблизився з молододу амбіційною Клариссою Хінд.

У номері десятилітньої давності в економічному розділі «Інкваірера» було надруковано початок серії з десяти репортажів про сучасні дослідження, які проводила компанія «ДейтаМайкроКом». Наступні десять випусків було присвячено детальному опису того, як Макс став піонером у галузі технології крихітних роботів. Їх назвали нанороботами, або нанітами. Ці роботи були настільки маленькими, що вимірювалися мільйонними долями метру. Вони були не більші за молекули. Точні науки завжди навівали на Пенні нудьгу, але ці статті захопили дівчину. Уперше нанороботів застосували у медицині. Точніше сказати, у наномедицині, адже ці роботи були такими нескінченно малими, що могли вільно пересуватися кровотоком чи нейрошляхами й лагодити пошкоджену тканину на молекулярному рівні.

Детальна, глибока стаття в науковому розділі «Нешнл Інкваірер» допомогла зібрати частини загадки, яких не вистачало. Деякі нанороботи були розроблені задля того, щоб загоювати вени та артерії, видаляти небезпечні накопичення бляшок. Інші рої нанороботів шукали ракові клітини та вбивали їх через підвищення температури або завдяки хіміотерапії.

Ледь чутний голос у Пенні в голові нашіптував: «А деякі нанороботи просочилися завдяки продукції інтимного догляду й заволоділи контролем над твоїм клітором!»

Вона пошукала ще інформацію про розвиток нанороботів, але в газеті нічого не знайшла. Після революційних винаходів у галузі мініатюрних нанороботів «ДейтаМайкроКом», вочевидь, кинула цю справу. На додачу

була стаття, в якій Макс сказав, що нанороботи нерентабельні. Він закрити лабораторію, що займалася роботами, та всі ресурси спрямував на розвиток більш прибуткової лінії продукції «Чарівна ти».

Збентежена Пенні пригадала епізод у лімузині президента. Без жодної явної стимуляції вона відчула збудження. І не просто збудження — вона ледь не здригнулася в оргазмічних судамах. Пенні усвідомлювала лише свої збуджені соски та клітор. І лише м'яка впевненість президента допомогла стримати хвилю еротичного божевілля.

Вона пригадала зрив Алюет на сцені театру «Кодак». І власну змучену матусю, яку прив'язали до ліжка на горіщі. У всьому винна поламана іграшка. «Бабка». Ідея здалася божевіллям, на кшталт змови, про яку з піною на вустах товчуть феміністки. Але існувала вірогідність того, що іграшка не ламалася сама по собі, а просто висиджувала роботів. Її тіло тріскалося вздовж, вивільняючи рій мікроскопічних роботів — достатньо маленьких для пересування крізь шийку матки в саму матку. Достатньо маленьких, щоб подолати кров'яний бар'єр її яєчників та подорожувати нервовою системою. Навіть дістатися мозку. Кому відомо, як саме вони можуть вплинути на її поведінку та відчуття?

Поки летіла з Нью-Йорку, Пенні прочитала про те, що двадцятитисячний натовп жінок зібрався на Таймс-сквер, і покупці стали битися одна з одною за шанс купити нові парфуми. Так само в Римі жінки билися за те, щоб накласти руки на новий крем для обличчя, який наполегливо рекламували.

Не дивно, що рентген, який зробила Пенні після нападу в метро, нічого не показав. Наномедроботи менше, ніж

може виявити будь-яке діагностичне обладнання. А тепер Пенні зрозуміла: такі ж нанороботи імплантовані в десять мільйонів жінок по всьому індустріальному світу.

Якщо вірити зізнанню Бриллштейна і Алует загинула через Макса, тоді нанороботи можуть викликати не тільки задоволення. Напевно, вони вміють іще й вбивати.

Пенні допила какао, потім неспішно піднялася сходами на горище. Її батько з Майло стояли у темряві над оголеним маминим тілом, яке корчилося в неволі, стогнало та гелготіло з заклеєним ротом.

— Нам несила вилікувати її, — відверто зізнався Майло, — але можливо зменшити цей самогубний вплив. — Обидва чоловіки стали навколішки по обидва боки ліжка, склали руки й почали мовчки молитися. На приліжковому столику юрмилися нові флакончики із заспокійливим та шприци.

Безпорадна Пенні спостерігала за цією картиною, розмірковуючи, чи права вона у своїх здогадках. Напевно, за дикою сексуальною поведінкою мами криються нанороботи.

— Тато, — обізвалася вона. — Мені вже час.

Знесилений батько підвів очі.

— Знаєш, Пен-Пен, коли ми з твоєю матусею мешкали в Шиппі, лікарі нас попереджали, що, можливо, вона ніколи не матиме дітей.

Пенні прислухалася. Вона вперше чула цю історію. Дівчина поглянула на годинник. Її вже чекав літак.

Подивившись на безпорадну напівпритомну дружину, батько Пенні продовжував:

— Усі, до кого ми зверталися, казали, що вона не матиме дітей. Саме тому ти стала для нас справжнім дивом.

Пенні наблизилася до батька, обійняла за шию.

Він, продовжуючи стояти навколішки, усміхнувся дочці.

— Ти — наш маленький дарунок Всевишнього. — І вже з надією додав: — Якщо Господь дарував нам таку дочку, як ти... — Він поплескав її по голові. — Можливо, Господь зцілить твою матір від цієї огидної недуги.

Майло підвів голову, на його обличчі сяяла надія. Оголена божевільна мати Пенні в надійних руках.

— Залишайся! — наполягав Майло. — Залишайся, приготуєш нам поїсти!

Пенні перевірила повідомлення на телефоні.

— Пілот каже, що згущується імла. Потрібно вилітати протягом години.

— Куди ти летиш? — спитав батько. Бідолашний. Увесь його світ розсипався на шматки.

Холодним рішучим тоном, не схожим на її власний, Пенні відповіла:

— До Непалу. — І повторила: — Мені потрібно до Непалу.

Круторогий як не спромігся доправити Пенні до самої верхівки скелястих Гімалаїв. Після віддаленого селища Хоп-Цинг останні п'ять майже вертикальних кілометрів вона змушена була долати на вузьких спинах сухорлявих шерпів — жителів Непалу. І навіть із їхньою допомогою Пенні не дісталася до місця. Коли вдалечині показалася печера, шерпи затремтіли від жаху. Мимрячи собі під ніс заклинання, щоб відвернути лихо, вони спустили її на випечену сонцем землю та пішли назад. Коли вона почала сперечатися, один міцний чолов'яга указав на

віддалену печеру та щось істерично став белькотіти своєю мовою.

Пенні залишалося тільки продовжувати сходження наодинці.

Коли вона здиралася кам'янистими гірськими схилами і з-під ніг обвалювалося каміння, вона уявляла собі, як Максвелл, тоді ще зовсім юнак, робив подібне паломництво. У Парижі він описував, що провів кілька років із цією дивною старою жінкою-містиком. Він видав себе за старанного учня, й вона погодилася навчити його всіх таємниць тантри. Попри енергію юності, Максвелл зізнався, що ці роки практики сексуальної магії зі старою відьмою ледь не вбили його.

Правду кажучи — і саме ці подробиці лякали Пенні — він говорив, що у печері, де мешкає містик, всюди розкидані скелети чоловіків та жінок, яких стара закатувала сексом до смерті. Їхні кістки так і залишилися в позиціях Камасутри — нестерпних еротичних викривленнях.

Пенні пристебнула на спину свою сумку на колесах й продовжила потроху п'ястися вище, чіпляючись пальцями ніг за прямовисну кам'яну стіну. Пам'ятаючи розповіді про оргазмічну агонію, вона сподівалася, що жінка-містик померла. Уже років десять про неї ніхто нічого не чув.

Сухий льодяний вітер погрожував відірвати пальці Пенні від вузьких щілин, за які вона чіплялася. На неї пікірували місцеві птахи, дзьобали та дряпали дівчину, щоб захистити свої гнізда, що розташовані неподалік. Неймовірно смерділо гуано.

Невже у Пенні був вибір? Навіть пані президент присягалася, що це єдиний спосіб протидіяти Максвеллові. Зухвалим убивством Алует на очах у мільйонів він

доводив, що може вбити будь-кого та будь-де. Він тримає мільйони заручників, відомо їм про це чи ні. Навіть якщо вони знайдуть нанороботів, буде вже запізно.

Лише Сивоборода Баба має протиотруту, може підказати лікування, навчить, як протидіяти легіону імплантованих нанороботів.

Сильним поривом вітру Пенні мало не відірвало від скали, за яку вона чіплялася. У розпачі вона розстібнула ремінь від «Прада», завдяки якому на її спині трималася валіза, а потім спостерігала, як та летить у безодню в неї під ногами. Здавалося, що політ тривав нескінченно, валіза повільно оберталася в повітрі, а потім вибухнула різнокольоровим вбранням від Анни Кляйн. Не обтяжена речами, вона почала здиратися вгору хутчіше. Опівдні, коли відчула, що сил уже не вистачає, Пенні підтягнулася до входу в печеру. Там було порожньо.

За словами Макса, Сивоборода Баба більшість одиноких днів проводила, плазуючи поміж стрімкими скелями, збирала лишайник та мох, із яких і складалася її пісна дієта. Вона харчувалася ще яйцями птахів, що гніздували на скелях. Більшість бальзамів-афродизіаків та припарок складалися з диків грибів, які вона збирала. Макс запевняв, що ночі вона проводить на самоті. Аж два століття вона жила цілком самотньо, вигадуючи нові, більш потужні засоби самозадоволення. Саме цим технікам Баба навчила Макса, саме це він асимілював у продукції масового виробництва від «Чарівної ти».

Як він і описував, уся печера була завалена скелетами та висохлими трупами людей, які, здавалося, випустили дух в обіймах найвищого задоволення. Серед померлих валялися й речі. Речі, створені людьми. То були перші

зразки тих пристроїв, які вдосконалював Максвелл та випробував на Пенні. Тут були еротичні винаходи самотньої Баби, виготовлені з висушених оленьчих рогів і зв'язані сухожиллями тварин. Щоб витримати численні самотні ночі, вона майструвала та вдосконалювала ці приладдя для власного задоволення. Саме її безмежна самотність породила коштовну колекцію сексуальних іграшок.

Пенні просунулася в печеру та почала уважно роздивлятися їх. Деякі, вирізьблені з каменю й відполіровані до дзеркальної гладкості, вочевидь, були призначені подразнювати губку промежини. Інші були змодельовані з кісток птахів та оброблені таким чином, щоб подразнювати ніжки клітора, які оточують піхву. Іншими явно користувалися ректально.

Нестерпний Максвелл. З одного-єдиного погляду на ці оригінальні сексуальні іграшки, винаходи цієї старої відлюдниці, він, певно, знав, що їхня сила приголомшить та поневолить цивілізовану жінку. Кожен винахід вражав, тому Пенні здивовано роздивлялася їх та не помітила згорблену постать, яка здерлася до печери й тепер незграбно наближалася до неї.

Різкий тремтячий голос промовив:

— У мене гості.

Пенні різко обернулася й побачила стару відьму, яка надто сильно нагадувала скелети та прилади, які її оточували. Сивоборода Баба й сама, здавалося, складалася лише з кісток та сухожиль, — такий собі міцний клубок з висохлих м'язів та сивого волосся. Її очі сяяли, мов два місячних каменя, й були абсолютно білими через сильну катаракту. Зів'яле тіло Сивобородої Баби було оголене, а жовтуватого-

сиве лобкове волосся, яке нагадувало жмут щурячих хвостів та через яке вона й отримала своє прізвисько, відросло між ногами настільки, що діставало до землі.

Максвелл казав, що вона сліпа. За його словами, Баба пересувалася між скелями та полювала виключно завдяки нюху та дотику. Вона знала на дотик кожну ущелину та щілину в цих горах. Знала запах кожної брудної тріщини.

Вона підняла ніс та потягнула вогке повітря. Сиплим голосом промовила:

— Невже знайшлася юна, свіжа «кицька»?

Пенні не рухалася. Навіть не дихала.

— Навіть не намагайся приховати свій запах, — до-рікала стара. — Уже багато років у мене не було учнів. — Вона зняла зі спини драний рюкзак і почала діставати грудки моху. Обережно стара дістала маленькі яйця, приказуючи: — Уже через один твій запах я знаю, що ти з Нью-Йорку, а сама родом з Омахи.

Максвелл попереджував, що Баба вміє розповісти всю сексуальну історію людини, відсмакувавши її геніталії.

— Розкрий себе, — вабила стара. — Дозволь твоєму запаху повідати про тебе всю правду, яку ти сама не в змозі визнати. — Вона зробила ще один крок назустріч, але чекала.

Пенні знала, що в неї немає вибору. Її мати та краща подруга можуть загинути. Величезній частині населення імплантували таку силу, в існування якої вона відмовляється вірити. Повільно вона скинула свої черевики від Крістіана Лубутена. Потім настала черга штанів та блузки від Донни Каран. Наостанок вона зняла трусики від

«Агент Провокатор». Кожну річ вона обережно складала на величезному камені.

Коли на Пенні залишився лише бюстгальтер від «Вікторії Сікрет», вона замерла в очікуванні.

Сивоборода Баба перевальцем наблизилася до неї. Тремтячою плямистою рукою стара погладила Пенні між стегнами та прохрипіла:

— Он воно як! — здивувалася вона. — У тебе немає волосся. Це заподіяв злий Максвелл?

Саме так, але Пенні побоювалася розмовляти. Вона кивнула.

Алое та кедрові горішки. Метод узбецьких племен.

Баба з гордістю ткнула пальцем у потріскану шкіру власних грудей. Через постійний сухий крижаний вітер її груди витягнулися й тепер коливалися, мов шкіряне вим'я. Вона кивнула головою та посміхнулася своїм думкам.

— Це я навчила його цій техніці.

Без жодних коливань стара підняла той же скручений палець у бік Пенні. Всунула в неї кінчик жилавого пальця, промовила:

— Крихітко, твоя піхва така соковита!

Немов висохла гілка, вузлувата та крихка, її палець прослизнув усередину до самого суглоба. Стара заквотала.

— І така сприйнятлива! З тебе вийде відмінна учениця, люба!

Поки двохсотлітня затворниця щупала її, Пенні намагалася пригадати все, що їй подобається в житті. Такі речі, наприклад, як їхня з Тедом прогулянка в екіпажі Центральним парком. І вершкове морозиво з крихтою. І фільми Тома Беренджера. Вона подумала про жіночі сумочки від «Фенді» та літні карнавали з чортовими

колесами та цукровою ватою. З жалем пригадала, як вона обожнявала Кларіссу Хінд, як раділа, що першу жінку-президента нарешті було приведено до присяги.

Коли Пенні вже було несила пригадати щось приємне, вона почала звиватися у спротиві пальцю старої, але марно. Він, здавалося, досліджував найзатишніші куточки її ества.

Після ретельного шурування всередині палець забрався. У сутінках печери він на мить заблищав, перш ніж зникнути між зморщених губ старої. Смакуючи палець, Баба стогнала з розумінням. Вона витягла палець з рота, кілька разів облизала сірим язиком, потім заговорила:

— К. Лінус Максвелл, саме він тебе навчив. — Вона знала все про Пенні завдяки одному-єдиному зразку з її піхви. — Він навчив тебе тому, чого його навчила я. Він мій найстаранніший учень. Будь-який учитель жадає мати такого учня. Але сучасні люди надто квапливі: вони шукають найшвидших шляхів до оргазму. Вони не мають часу для старої вчительки. У Максвелла було безліч часу.

Ретельне обстеження насичувало допитливість старої відьми. Зашкарублі червоні руки продовжували пестити Пенні, а Баба промовляла:

— Так, я навчила Максвелла еротичних таємниць древніх. — Її голос скрипів, наче заіржавілі шарніри дверей, які причиняли щось насправді жахливе. — Ці практики майже втрачені для людства. Ніхто не воліє присвячувати свій дорогоцінний час та увагу, конче необхідні для оволодіння чуттєвими хитрощами. — Максвелл волів. Баба зраділа, що після стількох років у неї з'явився учень. — Макс був першим моїм учнем за шістдесят років. Того учня, що був до Максвелла, звали Рон Джеремі.

Вона продовжувала смакуючи облизувати палець і розповідати водночас:

— Максвелл навчився всього, що я знала сама. Після всіх цих століть самозадоволення чересел він скористався всіма моїми винаходами. — Обличчя старої затьмарила тривога. Навіть її незрячі більмасті очі почорніли. — А тепер Максвелл скористався сексуальною мудрістю століть, щоб зашкодити жінкам та отримати вигоду самому.

Пенні шокувала проникливість цієї жінки-містика. Коли стара знов протягнула палець-гілку, Пенні радо його осіддала та почала збуджено рухатися.

Смакуючи другий зразок, Баба співуче вимовила:

— Ти відчуваєш величезну провину. Ти зрадила своїх сестер-жінок. Допомогла йому вивіряти та удосконалити його зброю для контролю. Безліч жінок перетворено на Максвеллових рабинь з твоєю допомогою.

Від цих слів Пенні зарюмсала. То була правда. Жажлива, але істина правда, у якій вона ніколи навіть собі не зізнавалася.

Баба смоктала палець. Потім витягла його з рота та прицмокнула губами.

— Ти, Пенні Гарриган, прийшла до мене, щоб я навчила тебе, як йому протистояти.

Сірий язик облизав палець. Смакуючи всю правду, яка затрималася в його зморшках.

— Вам відоме моє ім'я? — не вірячи своїм вухам, здивувалася Пенні. Вона вперше заговорила, її голос зично пролунав у печері. — Ви все це дізналися, лише скуштувавши моїх соків?

Висохлі губи Сивобородої Баби розтягнула посмішка.

— Мені багато чого відомо. — Вона кивнула на тка-ний килимок з висохлого лишайника та її власних пасом волосся. — Сідай. Для еротичного навчання тобі знадоб-ляться сили. Я заварю нам чаю.

Так само, як Пенні скорилася експериментам Максвелла, усамітнівшись у його шикарному пентхаусі, тепер вона віддалася на волю Баби у відлюдній кам'яній печері.

Раніше у Пенні ніколи не було близькості з жінками, але тут — інша справа. Вона ніколи ще не почувалася на-стільки жаданою, коли її ніжна поступлива плоть поєд-налася з висохлою відьомською плоттю старої. Баба вчи-ла її, відкривала таємниці величної сексуальної магії. Стара безперестанку стимулювала її пальцем, аж доки Пенні починала волати, ніби ці слова були останніми її словами на землі. Відьма рідко прохала про взаємність, але коли подібне траплялося, Пенні з найбільшою пова-гою поспішала задовольнити зморщену стару. А коли Пенні вдавалося вирвати у вчительки навіть помірний зойк задоволення, це сприймалося як величезний тріумф.

Йдучи на полювання, Баба заохочувала Пенні скорис-татися кістками та камінням і винайти власне приладдя для задоволення. Розмахуючи пір'ям, примотаним до гілок грубими шкіряними стрічками, Баба вихвалялася:

— Це те, що стало зразком для Максвелла, який потім згасьбив його. Вони мають на меті посилити жіночу енер-гію. Вони мають зробити тебе сильнішою, а не слабшою. — Підморгнувши більмастим оком, вона запевнила дівчи-ну: — Вони не виснажать тебе. — Нахилившись ближче, прошепотіла: — Але ти повинна бути дисциплінованою!

Баба попередила:

— Еротична мудрість давніх предків може виявитися надто могутньою для більшості тих, хто її шукає. — Вона мрійливо всміхнулася. — Учні навідуються сюди, щоб здобути ці знання. Багато загинуло, не витримавши тягот подорожі, ще більше полягло від власних рук. — Вона розповіла, як приносила їм яйця, але вони не їли. Запрошувала їх на ліжку з моху та пір'я, але вони відмовлялися. — Ось воно як трапляється. — Вона покійно знизала плечима. — Я навчила їх кількох елементарних чуттєвих вправ, але невдовзі їх поглинало самозадоволення.

На власний подив, одного вечора Пенні довела вчительку до тривалого енергійного оргазму. Майстерно зволожуючи губами та язиком, Пенні роздражнила хитру стару до того, що вона, здригаючись, пронизливо залаяла. Кістлява відьма сексу несамовито борсалася на ліжку з гілок. Її беззубі ясна щось шамкали.

Пенні довела солодке катування до межі жорстокості, а потім кінець-кінцем зменшила свій вплив на інтимні частини тіла старої. Нарешті Пенні підняла спітніле обличчя, відірвавшись від своєї справи. Витерла мохом підборіддя, з якого струмував піт. Грайливо перехопила Бабин погляд та наполягла:

— Поділися зі мною таємницею, стара. Розкрий мені таємницю, або я продовжу лизати тебе, доки ти не збожеволієш.

Пенні бачила, що її вчителька отримала велику насолоду. Стара, здавалося, сп'яніла від задоволення. Баба, хапаючи ротом повітря, похитала головою, відстрочуючи натиск оргазмів.

— Тоді таємницю! — вимагала Пенні.

— Таємницю, — погодилася Баба. Вона лежала на спині, потім підвелася на лікті. — Тобі Масквелл говорив, навіщо він мене шукав?

Пенні знизала плечима.

— Задля того, щоб навчитися?

— Ні. — Баба понуро похитала головою. — Задля того, щоб відволіктися. Допомогти йому позбутися великого смутку.

— Смерті матері, — припустила Пенні. Теж собі таємниця! Про це у подробицях сповіщав «Нешнл Інкваіерер».

І знов-таки жінка-містик виправила свою ученицю:

— Макс спромігся на подорож задля сексуальної науки, щоб забути про смерть своєї дружини.

Настала черга Пенні збентежитися. Більшого дива годі було й почути!

— Його дружини?

Баба мовчки кивнула. Колись Масквелл був одружений. У коледжі він познайомився та почав зустрічатися з розсудливою дівчиною, що навчалася на підготовчих курсах юридичного факультету. Обое закохалися до нестями. То був не той холодний, цинічний Макс, із яким Пенні марнувала час. Той юнак був цілком відданий своїй нареченій. Вони були закоханими на порозі благословенного життя разом.

Відьма сексу зітхнула.

— Подробиці загибелі дівчини не важливі. Серйозна алергічна реакція. З її загибеллю і життя Макса настав край.

Він прийшов до печери Баби невтішним удівцем. Роздратований юнак мав єдину мету: марнотратити роки, що йому залишилися, у пошуках власних задовольень.

Пенні жадала подробиць, але, здавалося, був не надто слухний час для того, щоб допитувати вчительку.

Вона лише спитала:

— А як її звали? — Пенні ніжно провела пальцями по шкірі старої. Граючись, подразнила тендітну тканину анусу відьми. Щедро плюнула, щоб змастити виснажений отвір.

Баба відповіла:

— Як її звали? — Вона не встояла перед пестощами ані миті. Її голос пом'якшав, немов вона занурилася у мрії. — Її звали Феба.

Феба. Саме це ім'я тривалий час лунало у Пенні в голові. Феба Максвелл. Складалося враження, що люди Максвелла вилучили всі згадки про Фебу з газет, які йому належали, з Інтернету, взагалі з історії. Вона була ахіллесовою п'ятою Максвелла. Доказом того, що його серце можна розбити. Поки Пенні розмірковувала над цим боком його життя, нахилилася над жмутом посивілого волосся, яке навіть зараз стирчало вгору й нетерпляче очікувало на її увагу.

Пенні повернулася до свого заняття, прагнучи дізнатися, скільки тривав їхній шлюб. Але навіть не ставлячи питання, вона звідкись сама здогадалася.

Вони були одружені 136 днів.

Щоб загоїлися плівки, що саднили, Баба втирала Пенні мазь. Чаклунка сексу ніжно вкладала її у ліжко з посохлого моху та йшла збирати яйця та гриби. Настоявала підбадьорливі чаї, примушувала дівчину пити їх зі своєї зморшкуватої долоні. Вона навчила Пенні перетирати камінням павуків, щоб варити заспокійливу мазь, яка

підвищить анальну чутливість. Життя було таким спокійним, таким був міцним її зі старою зв'язок, що Пенні забула про легіони недобрих нанороботів, які, напевно, рухалися її кровотоком. Але ненадовго.

Максвелл ніби випробовував свою силу: Пенні відчула, як одного дня її соски затверділи й почали пульсувати. І клітор, і соски почали несамовито тремтіти. Зранку стара кілька разів доводила її до оргазму, перш ніж піти збирати яйця та ящірок, тому менш за все Пенні очікувала, що збудиться. Це сталося несподівано, і вона тієї ж миті зрозуміла, що це підступи Максвелла. Тоді вона саме сиділа на самоті на підлозі, сьорбаючи настоянку з лишайників. Наступна хвиля задоволення накрила її так, що вона навіть підвестися не встигла.

Здавалося, що Пенні заволоділи демони. Вона взагалі не контролювала власне тіло. Здавалося, ніби якась сила квітне та росте в неї між ногами. Її груди болісно розпирало від бажання. Пульс пришвидшився, на шкірі з'явилися мурашки.

Макс дуже стисло описував фізіологічні процеси. Її збуджена піхва розтягується, росте вздовж, щоб увібрати в себе ерегований фалос. Вона роздувається, мов кулька, аж поки над отвором шийки матки створиться ідеальна кишеня. Туди потраплятиме сперма, яка має успішно запліднити яйцеклітину. У природі це простий та красивий процес, але те, що відбувалося з Пенні зараз, — це справа рук Макса з його зловісним пультом. Нескладно було уявити, як купа мікроскопічних нанороботів гвалтують її нервові закінчення. Навіть тут, коли вона усамітнилася у Гімалаях, він міг активувати їх. Він надсилав їй повідомлення — але через справжні-

сінський секс. Ніби задля того, щоб збудити її, достатньо лише скористатися телефоном! Байдуже, які засоби він застосовував, — Максвелл стимулював її саме так, як атакував Алюет на сцені. Це було таке жорстоке, ніби трансльоване через супутник, згвалтування.

Через кілька хвилин до печери повернулася Баба. Пенні продовжувала хрипіти та здригатися від непроханого задоволення. Стара чаклунка повісила торбинку з мохом та поспішила заспокоїти істоту, що каталася на підлозі.

— Борися, — спонукала Баба, стаючи навколішки. — Те, що він робить з тобою, те саме ти маєш робити у відповідь. — Вона зволожила свій кістлявий палець у беззубому роті й стала сунути його між набряклих статевих губ. — Ти не лише приймач, — кричала Баба. — Повертай енергію до її підлого джерела!

Промовивши це, вона скрикнула й витягла палець, який сочився кров'ю.

— Що це за жажливе строчіння? — Вона вдивлялася в поріз на кінчику зморщеного пальця. Кров стікала зморшками та тріщинами, які викарбувалися за століття на її долонях. — Що цей диявол прилаштував у тебе всередині?

Тепер Пенні поводи́ла себе вже як божевільна, що бризкає слиною. Ніби в гарячці, вона розсувала ноги, вигинала спину, знімала в повітря стегна. Її руки нишпорили власним оголеним тілом попри розумовий контроль. Її пальці несамовито блукали й щипали плоть в шалених спробах посилити задоволення. Вона відкинула голову назад, широко відкрила рота, язик вивалився між губ, з яких злітав стогін.

Баба кричала:

— Вивергай задоволення або дозволь йому проходити крізь тебе, ніби ти ковтаєш їжу або насолоджуєшся вином.

Вона схопила дівчину за руку та потрясла її.

— Дзеркало на сонці не згорить! — Вона заволатала: — Віддзеркалюй йому його зло!

Коли Пенні ще більше занурювалася в еротичну кому, продовжувала чути настанови старої:

— Не намагайся втримати всі води землі в своєму сечовому міхурі. — Приглушений через відчуття голос продовжував: — Ти не змогла б їсти, якщо б у животі затримала увесь світ. Задоволення — така сама їжа, воно повинно проходити крізь тебе. Якщо його накопичувати, для іншого взагалі місця не залишається. Ти вибухаєш. Твоя єдина надія — замінити одне задоволення на інше. Так, як неперетравлена їжа виходить з організму, ти повинна скористатися любов'ю, щоби витіснити сексуальну магію, яку практикує Макс. Зосередься на тому, що ти любиш, і матимеш силу протистояти його еротичним чарам.

Сивоборода Баба у відчаї схопила купу оленячих рогів та почала ніжно просувати їх між стегон бідолашної дівчини.

— Не борися з відчуттями, — наставляла вона. — Дитя моє, дозволь відчуттям проходити крізь тебе, або загинеш, як мої численні учні, скелети яких ти бачиш усюди.

Пенні закотила очі. Пльонула, і з її вуст полився несамовитий потік лайки.

— Ось так! — закликала Баба — Лайся! Скидай пару! — Ніжно, ритмічно працюючи стимуляторами з оленячих рогів, вона благала: — Тільки не накопичуй всередині себе енергію!

Гортанним від похоті голосом Пенні вигукувала лайки. Її тіло було отруєне задоволенням, вона скрипучим голосом вигукувала брудні речі.

— Дозволь задоволенню поглинути тебе! — наполягала стара.

Пенні задихалася. Потік непристойностей почав спадати. Повільно вона приходила до тями.

Чаклунка обережно витягнула оленячий ріг.

— Твої тортури ще не скінчено, — попередила вона. — Не буде тобі спокою, допоки не переможеш Максвелла або він не знищить тебе. — Вона стала змащувати охолоджуючим бальзамом з розчавлених сороконіжок синці, що зачервоніли у Пенні між ногами.

— Того, що я тебе навчила, — наставляла Баба, — ти повинна навчити всіх жінок у світі, щоб вони мали змогу протистояти цій злій силі.

Сивоборода Баба говорила без гіркоти. Оголена, вона лежала на спині на своєму просторому ліжку з моху та пір'я. Вона розсунула ноги, безсоромно виставляючи свою зморщену плоть. Баба почала пестити її, м'яко шмагаючи, поки поринала у спогади. Кожний удар, здавалося, викликав спогади, ніби вона зчитувала історії з власних сивих зморщок шкіри.

— Я осиротіла підлітком. На світанку я знайшла його — матусине тіло розпласталось біля підніжжя високої скелі, де вона, напевно, збирала яйця сивків. — Її сліпі очі вдивлялися в історію. — Я підняла холодну мамину руку та притиснула до себе, молячись. — Таким чином нещасне дитя отримало кілька годин піклування від своєї загиблої матері. — Якийсь час я не дозволяла

сексуальній енергії витікати з мене через крики або здригання.

Невдовзі безсердечні шукачі сексуальних задовольень в її селищі дізналися, що безпорадне та беззахисне дитя — легка здобич. Першої ж ночі, як юна Баба залишилася одна в хатинці, на неї напали.

В її сиплому голосі лунала ностальгія, коли Баба згадувала:

— Вони за мене відкрили мої ерогенні зони, скриту жіночність. Кожним своїм несамовитим поштовхом вони вчили мене власного тіла. — Вона описувала, скільки дикунів увійшло в неї тієї ночі. Багато хто отримував своє огидне задоволення від її тендітного дитячого тіла, але Баба вирішила, що теж буде брати від кожного щось навзаєм. Якщо їй несила зупинити нападників, вона має навчитися контролювати їх, посилюючи чи послаблюючи їхнє задоволення. За дитинство вона стикалася з тисячею таких насильників та використовувала на свою користь. Ці жорстокі нападники були її вчителями. Від своїх страждань вона збирала по крупицях багатство всієї неймовірної сексуальної практики.

— Я почала захочувати, мої очі сяяли від очікування, коли вони діставали свої м'ясисті пеніси. Я знала, що кожний відкриває можливості для експерименту та вдосконалення моєї сексуальної майстерності, яка розвивалася. — Вона заплющила очі, мрійливо пригадуючи. — Поміж моїх огидних вчителів були й жінки, які тримали мене за голову, зціпивши пальці, щоб я не вирвалася, притискали до себе, поки я ледь не задихалася. — В її голосі не було страждань. Біля входу в печеру лютилася біла імла. А всередині на невеличкому вогнищі

кипіло настояне вариво. Баба помішала напій у казанку й промовила: — То було в дитинстві, відтоді минуло багато років. Коли моя сила росла, сила моїх старіючих учителів почала слабнути. На той час я вже поневолила їх своєю еротичною майстерністю, оскільки стала цінним сховищем чуттєвих технік. Вони більше ніде не могли знайти задоволення. Я навчилася у них всього, чого вони тямали мене навчити. Вони купували мені золото та коштовності — речі, яких я не потребувала. Врешті-решт, водночас через помсту та милість я доводила кожного колишнього свого гвалтівника до тако-го неймовірного екстазу, що вони помирали.

Баба, продовжуючи сповідь, встала, почала міряти кроками промоклу печеру.

— Я дістала такої слави експерта з сексу, що учні, старі та юні, жінки та чоловіки, почали визнавати мене за свого провідника. — Ще коли Баба була молодою чаклункою сексу, біля неї юрмилися послідовники, які жадали дізнатися таємниці, що вона акумулювала, її справжній скарб, отриманий через численні ночі наруги та болю. — Щоб бажаних стало менше, я усамітнілася в цій печері. Сюди могли дістатися лише найміцніші та наймолодші. Усі слабкі, старі помирали під час мандрівки, їхніми кистями майже вимощена дорога до моїх дверей. — Вона засміялася.

— Шерпи ніколи не наблизяться до мене чи мого житла, — продовжувала Баба. — Шерпи вірять, що я вбиваю своїх майбутніх коханців. Але ті, хто помер, загинули від власних рук...

Лише найздоровіші кандидати дістаються печери. Серед скелетів немає жодного каліки. Інваліда. Ось черепи вродливих жінок зі здоровими красивими зубами. Вони

прийшли, шукаючи власного задоволення. Лише Макс приїхав задля того, щоб дарувати задоволення іншим. Але тільки-но дізнався силу того, хто дарує таке задоволення, миттю спокусився скористатися цим задля власної мети!

Вона кивнула на скелети та глухим голосом продовжувала:

— Вони змарнували себе й померли. — Голод та виснаження залишили від них саму шкіру та кістки, й невдовзі юні учні виглядали ще старішими, ніж їхня славетна вчителька. А потім Баба поверталася зі щоденного полювання та знаходила їх померлими.

Коли Баба зчитувала історії з клубових кісток померлих учнів, вона, напевно, шукала кістку для нової справи. Нічого не пропадало задарма, вона використовувала голосові зв'язки, сухожилля та висохлі нутрощі для зв'язування частин разом. Таким чином молоді вродливі коханці приносили їй більше задоволення, коли помирали. Інколи до появи біля входу в печеру нового учня вона вигадувала нове приладдя для отримання насолоди.

Пенні жажнулася.

— Ви їх використовуєте, ці кістки?

Уся продукція «Чарівної ти» базувалася на винаходах Баби. Одне вигнуте приладдя вочевидь зроблено з ребра. Судячи з діаметру ще однієї іграшки, вона була зі стегнової кістки.

Баба вказувала на переплетіння ліктьової кістки та сухожилля й продовжувала:

— Одного разу Максвелл намагався мене цим вбити! Він настільки оволодів майстерністю, що в мене стався напад через екстаз, настільки неймовірний, що я мало не померла!

Вона описала, як Максвелл підштовхнув її до участі в сексуальних дуелях. Він ставав оголений — пихатий молодий самець, — широко розставивши ноги. Він притискав свій ерегований член донизу, до коліна, а потім відпускав. Пеніс підскакував догори й шмагав її по тугому животу. З пустотливим блиском в очах він похитував стегнами, через що його чоловіча гідність погойдувалася з боку в бік, та вабив:

— Ну ж бо, стара, насаджуй свою «кицьку». Отримай задоволення від цього шматка м'яса, який ти так добре натренувала!

Пенні поцікавилася:

— І як ви протистояли?

Жінка всміхнулася спогадам та відповіла:

— Зброя, яку він використовував, вилетіла з мого тіла й розтрощилася вцент. Мов корка з пляшки. І та ж сама сила кинула мене назад, я вдарилася головою об стіну печери. Коли прийшла до тями, Макс уже пішов. Він утік, забравши багато моїх сексуальних приладів.

— Але як вам вдалося звільнитися? — наполягла Пенні.

Баба урочисто торкнулася себе.

— Я змінила одне задоволення на інше. Я пригадала, якою красунею була моя мати, як я її обожнювала. І закричала.

Пенні ахнула.

— Через піхву?

Баба ледь не кричала:

— Дитинко, ти можеш виштовхувати енергію з будь-якого отвору свого тіла!

Пенні ковтнула варива та розмірковувала над цією думкою.

— Це, — промовила секс-чаклунка, витягаючи щось зі своєї вологої середини, — це все, що залишилося в мене від мами. — Вона тримала коричнювату, схожу на поліроване дерево чи nelaкований олівець річ, та повільно її витягувала. Коли витягла повністю — наче хтось сьорбнув. — Це найдовший її палець, — хрипким голосом пояснила Баба. — Я відрізала в неї палець, коли дикі тварини зжерли решту. — Вона простягнула палець Пенні, щоб та подивилася. Палець лощився від вологи, його поверхня була вся в зморшках. На покритому струпами кінці знебарвлений ніготь. З іншого, ширшого кінця стирчала пожовтіла роздроблена кістка. Палець на дотик здавався теплим і живим, з важким ароматом природних соків Баби. Навіть у тьмяному світлі печери він здавався прекрасним.

Пенні зважила реліквію на долоні. Засмутившись, пригадала свою оголену матір, яка розкинулася на ліжку, намагаючись вирватися з еротичних пут на горищі в Нєбрасці. Щось тараторячи в нестерпній сексуальній агонії, вона корчилася на простирадлах, немов збуджена дика тварина. Пенні охопив відчай.

Коли Пенні захотіла повернути скарб, Баба не простягнула за ним руку. Нагомість вигнула спину та виставила вперед свій старезний лобок. Відчувши бажання секс-майстрині, Пенні плюнула на палець, щоб зволожити його, а потім ткнула його вузлуватим кінцем у самісінський центр білого як сніг волосся. Коли вона сміливо засунула його на місце, стара задихалася від задоволення.

— Саме це я й маю вселити в тебе, — клялася стара. — Я врятувалася завдяки тому, що спрямовувала зневагу Макса назад, на її джерело. Коли я прийшла до тям, він пішов, диявол, а разом з ним зникло багато моїх улюблених іграшок. — Те, що Макс поцупити не зміг, відтворив із пам'яті — наприклад, настоянки з трав для його бісівських клізм і бальзамів. — Так само, як куля рикошетом відбивається від скелі. Так само, як луна відображується від стіни каньйону. Ти повинна спрямовувати його енергію в інше русло.

Одного з останніх виснажливих днів у печері Пенні поставила вбік свій чай та почала нишпорити поміж кісток та непотрібних яєчних шкарлупок, що вкривали всю кам'яну підлогу. Баба пішла у пошуках їжі, а Пенні було потрібно виправити страшенну помилку. Вона порилася у смітті й знайшла те, що шукала: свій мобільний телефон. Значок на екрані свідчив про те, що батарея ще має заряд. Вона набрала нью-йоркський номер, що зберігався у пам'яті телефону.

Після першого ж гудка відповів чоловічий голос.

— Брендон! — він схрип через місяці ридань.

Пенні сумно відповіла.

— Ні. — І співчутливо пояснила: — Ми познайомилися кілька тижнів тому...

— У Центральному парку, — підтвердив він. Бідолаха був зовсім розчавлений. Його наречена досі перебувала серед мільйонів жінок, які усамітнилися від суспільства.

Пенні змушена була нагадати собі, навіщо взагалі зателефонувала. Вона хотіла попросити вибачення та взяти на себе хоча б часткову відповідальність за нищівні

наслідки «Чарівної ти». Й пообіцяти, що зробить усе від неї залежне, щоб подолати цю кризу. Вона воліла запевнити цього стражденного покинутого нареченого, що майже готова вступити в бій із Корнеліусом Лінусом Максвеллом. Невдовзі вона стане повноправною сексчаклункою, достатньо могутньою, щоб протистояти та розкрити змову Максвелла щодо нанороботів. Вона хотіла, щоб її слова співчуття огорнули бідолаху заспокійливим коконом. Але у вирішальний момент їй забракло сміливості. Натомість вона спитала:

— Як вас звуть?

На тому кінці дроту чоловік засопів.

— Юрій, — відповів він. Голос припинив тремтіти, й він поцікавився: — А вас? — Несподівано його питання здалося дивним, уїдлигим.

Пенні подумувала сказати справжнє ім'я. Вона винувало оглянула вхід у печеру, прослідкувала поглядом за птахом у блакитному непальському небі й нарешті відповіла:

— Ширлі.

Повисло мовчання, потім чоловік перепитав:

— Ширлі? — Тепер у його голосі відчувалася жорсткість. — Ширлі, а чому ж тоді у мене висвітилося ім'я «Пенні Гарриган»?

Пенні завмерла: її зловили на брехні. Змертвіла дівчина не знала, що відповісти. Пульс підскочив до 165 ударів на хвилину.

— Не ошукуйте себе, — жорстоко насміхався її співрозмовник, Юрій, — я читав «Нешнл Інкваіерер»! — У його голосі бринів біль. — Мені відомо, що Пенні Гарриган подає позов на володіння патентами «Чарівної ти»! Я бачив у новинах повідомлення, що наступного

тижня ви маєте з'явитися до суду. — Він істерично зареготав. — Ви вкрали мою Брендю! Вкрали дружин у мільйонів чоловіків і матерів у мільйонів дітей!

Він репетував так голосно, що Пенні була змушена тримати слухавку на витягнутій руці. Всією печерою лунали його погрози. Вона чула в його голосі вбивчу зневагу. Це неможливо було сплутати.

Розлючений Юрій волав:

— Кожний запальний чоловік в Нью-Йорку мріє лише про те, що вб'є вас!

Телефон Пенні запікав, сповіщаючи, що батарея розрядилася.

— Якщо ви наважитесь з'явитися на суді, щоб відстоювати свої права на патенти, ми власноруч вам ноги та руки повідриваємо, — запрягся він. — А сьогодні ввечері... сьогодні ввечері ми спалимо ваш будинок...

Від цієї погрози Пенні мало не задихнулася. *Монік!* Монік сидить сама, недіездатна, у кімнаті, в її розпорядженні лише печиво «Поп-Тарс» та пляшка води. Пенні має зателефонувати та попередити подругу. Якщо розлючений наговп підпалить будинок, Монік згорить у ньому живцем.

І саме цієї миті сіла батарея в телефоні.

Весь довгий політ назад від Непалу до Нью-Йорку Пенні згадувала свою найкращу подругу. Коли думала про Монік, нещодавно сповнену енергії, але яка зараз порабському занастала себе в темній замкненій кімнаті, використовуючи чоловічий куприк, вироблений із якогось космічного полімеру, їй хотілося плакати. Бідолашна Монік зі згвалтованими статевими органами, на яких

уже пухирі з'явилися, без жодних сумнівів, зависла у пільмі, де задоволення приносить смерть. Пенні про себе молилася давнім тантричним богам, щоб її красуня-сусідка ще дихала.

Щоб скоротати час у тривалій подорожі, Пенні практикувала вправи з самозадоволення, яких невпинно вчила її Баба. Вона запестила свою задню частину до оргазму, а потім на місце цього дивовижного відчуття прийшли думки про щире любов до батька. Вона довела себе, пощипуючи соски, до того, що дихання прискорилося, а потім швидко переорієнтувала цю зростаючу пристрасть на мрійливі думки про абіссинських кошенят.

Протягом тих днів, що вони провели разом, стара, здавалося, обирала еротичну зброю навмання поміж тих речей, якими була встелена печера. То були грубої збірки приладдя з кісток, каменю та пір'я. Кожен прилад Баба використовувала як гребінець або важіль, щоб діставатися навіть найвіддаленіших гарячих тантричних точок Пенні. Тільки-но діставши їх, відьма неодноразово доводила її до божевільного збудження, завжди заохочуючи дівчину давати вихід задоволенню через фізичне здригання та радісні викрики грішною мовою. Після кожного заняття стара обтирала спітніле тіло Пенні ароматним мохом.

Разом вони ласували трав'яним чаєм, і Сивоборода Баба детально викладала свою теорію: задоволення — невмируща енергія, якою можна керувати та спрямовувати. Вона пояснювала, що задоволення приходить до тих, хто натренував свої рецептивні органи його радо сприймати. Проте вона попередила, що задоволення не можна стримувати або накопичувати. Воно повинно

литися через того, хто його отримує, в іншому випадку реципієнт помирає.

Розмахуючи баранячим рогом, який стара збільшила завдяки камінцям, що викликають гострі відчуття, та травам, вона жестом наказала Пенні лягати на спину зі словами:

— Розпочнемо знов наші уроки, любя?

Вона мала рацію. За 136 днів у Парижі Макс навчив Пенні отримувати задоволення без кохання. Але тижні усамітнення в сирій печері Баби навчили її тому, що подібний нестерпний екстаз може співіснувати зі ще більшою прихильністю. Глибина почуттів до цієї старої чаклунки навіть здивувала Пенні. Вона гадки про них не мала, доки не прокинулася вранці свого останнього дня перебування в Непалі на їхньому спільному ліжку з посохлого моху й не усвідомила, що час повертатися до зовнішнього світу.

Того ж ранку Пенні мовчки поснідала кашею з грубо помелених змій. Спакувала нечисленні речі у зручній баранячий сечовий міхур. Пенні так довго день-у-день жила оголеною, що брючний костюм від Норми Камалі дарував дивні відчуття. Вона стала навколішки, поцілувала на прощання сплячу Бабу. І ще досвіт почала спускатися прямовисними скелями Евересту.

Зараз, сидючи на самоті у салоні приватного чартерного літака, вбрана з голови до ніг у стильного Версаче, Пенні сьорбала чай, який заварила з гілок та молока яка, принесених чаклункою. Вона перевірила електронну скриньку й дізналася, що суд щодо визнання прав на патенти призначено за кілька днів. Її перший крок у війні проти Макса — заперечити його ексклюзивні права

на розробку продукції «Чарівна ти». Вона примусить його зійтися з нею віч-на-віч, вони стануть публічно змагатися в суді. Якщо вона програє — помре. Смерті вона не жахалася, одна надія — колись вона зіллється з Сивобородою Бабою у вічній насолоді.

А якщо вона, Пенні Гарриган, виграє цю зухвалу битву? Якщо виграє, світ насправді звільниться від змови К. Лінуса Максвелла, а потім вона повернеться й стане жити, як стара чаклунка: відлюдно, у печері у скелі. Буде нескінченно вигадувати, як себе задовольнити, й навчатиме тих, хто потребуватиме її настанов.

Коли Пенні повернулася до свого таунхаусу в Верхньому Іст-Сайді, виявилось, що хулігани зіпсували вхідні двері з матовим склом. Яскраво-червоною фарбою з балончика величезними літерами хтось написав: «Нехай Пенні Гарриган відсмокче у диявола!» Напис заплямував і вишуканий кам'яний фасад по обидва боки від дверей. Довгі патьоки фарби, мов у фільмах жахів, додавали певного ефекту. Опинившись на ганку, Пенні побачила, що мармурові сходи захарашчені набивними ляльками. Вони були завбільшки з пупса, і кожна взута в мініатюрні туфлі-човники від Сальваторе Феррагамо. Риси їхніх облич були прошиті і простьобані так, щоб якомога більше нагадувати обличчя Пенні. Завдяки акуратній вишивці у ляльок з'явилися теплі карі очі та рожеві пухкі губи. Жахливо було бачити, що всі ці ляльки були понівечені та наїжачені голками. Пенні охнула, здригнулася, похолола через усвідомлення того, що відбувається: це були ляльки вуду.

Серед зловісних артефактів купую були звалені тушки курчат, що вже розклалися. Абіяк вирвані горлянки

і заплямоване кров'ю пір'я. Скляні пташині очі осудливо дивилися на Пенні. Їх вочевидь принесли в жертву на цьому ж ганку. Поріг її будинку перетворився на вівтар несамовитої ненависті. У розбризканій крові залипли її давні месниці, чорні домашні мухи. Вони також кружляли над цурпалками обгорілих свічок.

Навколо неї з усіх боків лунали сирени пожежних машин. Небо затьмарила чорна хмара диму, від смороду вона закашлялася. Над головою злетіла ракета, немов вистрілили з військової гармати, залишаючи на небі невисоку дугу в бік Мідтауну. Ракета зникла за будівлями. Слідом пролунав приглушений вибух. Місто невідомо чому перетворилося на поле бою.

Пенні миттю згадала про Монік.

Її сусідка та найкраща подруга, напевно, була нагорі, коли будинок тримали в облозі. Занепокоєння витіснило з Пенні страх, вона швидко відштовхнула ногами жакливі елементи цього гротескного натюрморту. Вставила ключ у замок.

Усередині будинку під невисокими тонкими підборами черевиків від Кейт Спейд хрустіло бите скло. Вандали розгрозили кілька вікон. Їхнє знаряддя — каміння, огорнуте в папір з погрозами, — валялося тут же, в осколках. Дякувати Богові, що міцні решітки на вікнах з декоративної литої бронзи завадили нападникам проникнути в будинок.

Пенні поспіхом кинулася нагору, перестрибуючи через сходинок, й озвалася:

— Монік! Монік! З тобою все гаразд?

Вона пожежною сокирою зламала зачинені двері спальні своєї сусідки. Там Пенні знайшла свою колись вільну

духом приятельку на глевкому матраці. Лець живу. У кімнаті тхнуло слиною й зачерствілим печивом з чорницею. Пенні ніжно притиснула до грудей дівчину, піднесла до її потрісканих губ філіжанку з чаєм з лишайнику. Якби в продуктах «Чарівної ти» через зловживання не сіли батарейки, Монік давно померла б від виснаження та зневоднення. Колись нахабна дівчина насилу щось прошепотіла, коли Пенні змащувала її кволі руки та ноги бальзамом з орлиних залоз та рясного оленячого жиру.

Пенні з ложечки нагодувала скалічену дівчину бульйоном з яєць сивка та закислого мозку. Коли її пропадає подружка спробувала щось сказати, Пенні її зупинила:

— Не слід соромитися своєї жакливної деградації, — заспокоїла вона. — Ти стала жертвою примітивних задоволень, яким нетренована жінка не здатна протистояти.

Пенні віднесла свою зголоднілу сусідку, яка ні на що не реагувала, до кінозали та затишно влаштувала її слабке тіло в кріслі. Як і того разу, коли вони разом дивилися вручення нагород Кіноакадемії, Пенні приготувала попкорн і приправила його сіллю та маслом. З рук годувала Монік, повільно вкладаючи кульки між потрісканих губ дівчини, коли вони ввечері сіли разом дивитися випуск світових новин по «Сі-Ен-Ен».

Перед ними на сімдесятидвохдюймовому плазмовому телевізорі з високою якістю зображення розкривалася панорама глобальних заворушень. Війна та природні катаклізми вже не були топ-новинами. Усі негаразди затьмарив ефект від продукції «Чарівна ти». Дехто з чоловіків швидко прилаштувався до нових ролей у цьому світі, що раптом змінюється. Більшість — ні.

Серед перших були слизькі гульвіси. Самопроголошені інтимні тренери попереджали, що жінки, які стали жертвами продукції «Чарівна ти», будуть нещасними від звичайних інтриг живих сексуальних партнерів. Водночас будь-якому чоловікові, який опанує «Обертальний стрижень для релаксації» (продукт за номером 3447), ніколи не бракуватиме уваги слабкої статі. Підступна фраза для знайомства з жінками змінилася з: «Чи не бажаєш побачити мої гравюри?» на іншу. Для успішного знайомства майбутньому коханцю потрібно було лише згадати, що в нього є один із найрідкісніших продуктів «Чарівної ти». Будь-який робітник, який вправно користувався електричним дрилем або ланцюговою пилою, з легкістю міг користуватися «Батогом-гойдалкою» або «Тремтячим Змієм Кохання». Таким чином, робітники, що втратили роботу на будівництві, знаходили собі нові робочі місця — демонстрували пристрої Максвелла для інтимного догляду. У крамницях. Або працювали комівояжерами.

Камера «Сі-Ен-Ен» показала крупним планом демонстраційну залу в крамниці на П'ятій авеню. Торгівля йшла жваво — чемні продавці вмовляли жінок-покупців придбати продукцію. І не лише продукцію, вони ще продавали дороге гарантійне обслуговування. І, як пояснив кореспондент, фінансові схеми. Аналітики наполягали, що «ДейтаМайкроКом» заробляє величезні гроші на зарядних пристроях, які отримують покупці за допомогою своїх яскраво-рожевих платіжних карток. Будь-яка відчайдушна чуттєва жіночка має опинитися у пастці цих недобросовісних хамів, і, на думку Пенні,

в неї немає вибору! Такої кар'єри в місті гаряче прагнуть кожен чоловік.

На екрані змінилася картинка. Камера показувала довжелезну чергу покупців біля крамниці-флагмана. Серед них Пенні помітила й продавщицю з «Бонвіт Теллер». Від її колишньої елегантності нічого не залишилося — беззуба, з обвислою щелепою жінка-зомбі. Колишні сусідки Пенні — Кван Ксі та Есперанса — теж були тут. Затуманені погляди, пальці міцно вчеплені в яскраво-рожеві кредитні картки.

Останніми тижнями, згідно з даними «Сі-Ен-Ен», гендерний склад покупців змінився. Тепер у чергах стояло порівну чоловіків і жінок. То були спекулянти.

Вони адаптувалися швидше за всіх. Ці лихварі-чоловіки прагнули купити якомога більше новинок. Потім спекулянти у свою чергу продавали ці іграшки жінкам за астрономічними цінами. Для багатих жінок, жінок-інвалідів, нетерплячих дівчат — усіх, кому не ставало терпіння або просто бажання очікувати на вулиці, — вони були наче манна небесна. Вібратори та фалоімітатори стали новою валютою світового чорного ринку. Жодного дня не минало без репортажів про пограбування вантажівок, що доправляли цінний вантаж «Чарівної ти». Грабували склади. Охоронці гинули в перестрілках на дорогах. Новий асортимент товарів доставляли в крамниці з озброєною охороною. Нещодавно навіть покупців стали відкрито грабувати на вулицях під дулом пістолета, а потім перепродавати товари на чорному ринку.

Конкуруючі банди боролися за підконтрольні території. Підпільні цехи з нелюдськими умовами праці

наводнили ринок контрафактною продукцією, яка не приносила задоволення.

Для Пенні вся ситуація здавалася майже таким же божевільям, як плюшеві іграшки «Біні Бейбіз» або ці черевики від Майкл Джордан. Майже.

Коли Монік почала мляво жувати калорійну кашу, якої напхала повний рот, репортер «Сі-Ен-Ен» вилетів на гелікоптері з серця Манхеттена та повільно просувався на північ до величезного стовпа чорного диму, що здіймався з Бронксу. Нью-Йорк із висоти пташиного польоту здавався Пенні місцем зіткнення третього світу. Складалося враження, що міномети гатять навкруги, запалюючи висотні будівлі. Поліцейські машини та машини швидкої купали вулиці в мерехтінні червоних ліхтарів. Палаючі автівки заважали дорожньому руху, виникали затори.

Камера затрималася над Східною 122-ю вулицею, неухильно наближаючись до Гарлем-Рівер-Драйв, повільно переміщуючись у Бронкс. Високо зависнувши над переплетінням вулиць, гелікоптер раптом знизився та нахилився, ухиляючись від ракети або снаряда, який летів саме в нього. Зброя зовні нагадувала оболонку базуки. Вона випхала та протягла за собою хвіст чорного диму. Ще один снаряд полетів прямо у гелікоптер, а пілот різко пірнув, щоб уникнути зіткнення.

На екрані телевізора небо над містом розривували в різних напрямках ці палаючі боеголовки. Кожна розривалася, мов запальна бомба, зачіпаючи будівлі, машини, дерева. Перетворюючи острів на зону війни. Спостерігаючи за чорними дугами, Пенні могла відстежити, що всі вони злетіли з чорного стовпа диму.

Дим валував з центру стадіону «Янкі». Саме тут почалася масштабна пожежа, що лютувала на пітчерській гірці.

З гелікоптера показали команду новин, що працювала на місці загоряння. На стадіоні панував суцільний хаос, оскільки там гуляли купи людей. Усі були чоловіками. Багато хто з них носив футболки з написом: «Хранитель обіцянок». Пенні розгледіла довгі черги чоловіків. Ці черги зміїлися до вогнища з усіх боків, заповнюючи стадіон, подібно до спиць у колесі. Це були виключно чоловічі черги, схожі на ті, що звивалися до кожної крамниці «Чарівної ти» по всьому світу.

Оскаженілі чоловіки співали пісню, яку Пенні знала ще з дитинства. То був релігійний гімн «Кумбайя». Розмірені рухи їхніх живих ланцюгів було продиктовано ритмом мелодії, коли вони передавали один одному якісь речі. І кожну річ, яка діставалася вогнища, без жалю кидали в полум'я.

Камера наблизилася картинку, й Пенні зрозуміла, як виглядало чоловіче уявлення про пекло. Безліч розірваних пенісів корчилися в цьому згарищі. Фалоси звивалися від шаленого жару, покривалися пухирями, судомилися, ніби від тривалого катування. Охоплені вогнищем, деякі чоловічі принади здригалися, подібно гусеням, ніби намагалися сховатися в безпечне місце. Вони зазнали невдачі. Ляскали. Підстрибували. Смикалися. Ніби в агонії. Втікачів ловили та відразу кидали на загибель. А інші члени вивергалися від спеки, фонтануючи рожевою розплавленою лавою.

Пенні упізнала в них продукти «Чарівної ти». Постаті, які скакали та співали мов навіжені навкруги пекла, — то були чоловіки, які приносили в жертву спільного

ворога. Як покоління до них спалювали книжки та платівки диско, ці чоловіки розв'язно волали, передаючи один одному стрекала та любовні палички, які потім купчилися у полум'ї, що кипіло і харкало.

Серед фалосів спопелялися «Бабки» та вибухали спринцівки. Жодного продукту не оминула увага. З пронизливим писком, наче кролики, яких вбиває м'ясник, вибухали батарейки.

Інші фалоси вибухали, мов сигнальні ракети. Вони вискакували прямісінько з вогню. Саме літаючі факели мало не збили гелікоптер «Сі-Ен-Ен». Наче ракетна атака, вони градом хлинули на мешканців метрополісу.

Репортер «Сі-Ен-Ен» пояснив, що ці іграшки для задоволення були придбані, запозичені та викрадені. Не зважаючи на те, яким чином вони потрапили на стадіон «Янки», жодна з них не залишилася цілою. Репортер запевняв, що орди розлючених чоловіків роздмухують похоронне багаття для цих любовних іграшок на кожному стадіоні по всьому світу, від велетенських колізеїв до голих футбольних полів.

Камера без попередження здригнулася. Змінила ракурс з репортера «Сі-Ен-Ен». Хтось невидимий її реквізував, від чого об'єктив зосередився на самотньому брудному чоловікові. Його обличчя почорніло від сажі від палаючого латексу. Рідка борода приховувала майже всі риси обличчя, крім налитих кров'ю очей. Лише коли він заговорив, Пенні зрозуміла, хто це.

То був Юрій.

— Пенелопо Гарриган, — проголошував він з плазмового плоского екрану в її розкішному кінозалі, —

невдовзі ми витягнемо тебе з залу суду та спалимо як відьму на вогнищі!

Манхеттен, до якого повернулася Пенні, явив собою місто чоловіків. Лише чоловіки прогулювалися тротуарами. Самі чоловіки сиділи за кермом автівок та вантажівок, лише чоловіки їхали у метро. Усі стільці в усіх ресторанах займали чоловічі сідниці. І коли Пенні йшла поміж них, то притягувала надто багато уваги. Завдяки напівголодній дієті з органічних грибів та довгим годинам завязаного самозадоволення її тіло набуло довершених форм. Кожен м'яз спокусливо смикався під тонкою гладкою шкірою, коли вона впевнено крокувала вулицями.

Щоб її ніхто не впізнав, вона натягнула величезні сонцезахисті окуляри та бейсболку козирком назад. Окуляри були від Фетч. Стильна оправа з одного боку кричала: «Подивись на мене», а з іншого — «Іди собі далі». Вона відмовилася носити велетенський кулон з рубіном — цей аксесуар стовідсотково вказував, що вона Попелюшка Розумника. Попри власне інкогніто, Пенні легко уявляла, як із хмарочосів на неї можуть хлинути натовпи розлючених чоловіків. Таких, як Юрій. Світ розгніваних атрофованих пенісів. Тих самих чоловіків, які приносили в жертву курей на ганку її будинку. Їх галасливий натовп юрмиться вулицями. Вона уявила, що всі вони несуть факели та зашморги. Якщо вони дізнаються, хто вона, ця чоловіча зграя лінчувальників кинеється переслідувати її, мов монстра Франкенштейна.

Дим зі стадіону «Янки», наче саван, закутав Великий Нью-Йорк. У небі свистіли палаючі фалоімітатори,

чорними сніжинками кружляв попіл. Від сажі у Пенні палали очі, а горло роздирав їдкий сморід. Сажа, кружляючи, чіплялася за рожеві крила будівлі «Чарівної ти», огортаючи її. Від цього башта скидалася на темну пародію сніжного раю, який Пенні нещодавно покинула.

Розтиражовані оголошення зниклих жінок продовжували займати кожен придатну міську поверхню. Вони здиралися, мов рослина кудзу, по телефонних стовпах та стінах. Але через різке денне світло усміхнені фотографії поблякнули — ці кохані жінки та обожнювані матусі почали зникати. Дощ стирав усі кар'єрні досягнення цих успішних фінансових та генеральних директорів. Їхні імена врешті-решт стерлися. І самі вони вже були напівзабуті.

А разом з ними, здавалося, було зруйновано всі політичні та соціальні досягнення, що жінки отримали важкою працею. Стерто.

На розі Бродвею та 47-ї вулиці Пенні примітила знайоме обличчя. На тротуарі незграбно лежала жінка, опираючись спиною об ліхтарний стовп. Наблизившись, Пенні побачила, що на засмученій незнайомці була золота з діамантами брошка «Паломо Пікассо» від Тіффані. Волосся її було майстерно висвітлено попри те, що зараз звисало сальними пасмами навкрути занапашеного, а колись дорого нафарбованого обличчя. Вона була вдягнена в подрані залишки рожевого костюму від Шанель, піджак розстібнутий, оголені груди націлені на перехожих. Спідниця збилася на талії, а жінка устромляла в свою оголену піхву якусь іграшку від «Чарівної ти». На ногах брудні потьйоки, вона обома руками трималася за рукоятку іграшки. Під нігтями грязюка, жінка

крутила брудним від сажі пристроєм, занурюючи та витягуючи його з піхви. Мов божевільна з Вікторіанського притулку, вона хихикала та щось бурмотіла собі під ніс, не зважаючи на перехожих, які юрмилися навколо, відводячи погляди.

Пенні наблизилася до бідолашної та наважилася спитати:

— Брендю! Вас звать Бренда?

Не зупиняючи плотські втіхи, жінка поглянула на Пенні, в її очах мелькнуло розуміння.

— Ви заручені з Юрієм, пам'ятаєте? — Пенні розвела пустими руками, ніби віддавала жінці її колишнє життя. — Ви працювали фінансовим директором «Об'єднаної хімічної корпорації». — Пенні впізнала пристрій: продукт «Чарівної ти» № 2788, зонд «Миттевий екстаз». Оболонка з силікону та латексу настільки зносилася й забруднилася, що його взагалі було важко впізнати. Навіть сам Юрій не зміг би розпізнати той особливий подарунок на день народження, якій він так безневинно презентував. Пенні знайшла в журналі дзвінків номер телефону Юрія. З'єдналася, прислухалася до гудків на іншому кінці.

Водночас кинулася допомагати Бренді: стала стягувати те, що залишилося від піджака, намагаючись прикрити оголені груди. Силуючись врятувати жіночу гідність, Пенні наполегливо потягнула за край спідниці, щоб сховати ноги Брендю, а сама заспокоювала бідолашну жінку. Ніхто не зупинився, щоб допомогти. Усі метушливо проходили повз. Перехожі — всі чоловіки — крадькома кидали зніяковілі погляди на цю сцену та йшли геть. Телефон Юрія продовжував дзвонити.

— Хто-небудь, викличте 911, — благала Пенні, намагаючись застібнути гудзики. — Будь ласка. — Пенні не могла не помітити, що на шиї цієї розмальованої маніячки подвійна нитка дивовижних перлин. Після власних 136 днів серед верхівки шоу-бізнесу вона могла сказати, що ці камінці розміром з кубик льоду в сережках незнайомки — чудові діаманти в два карати.

У свою чергу Брендда міцно вчепилася в фалос, підтягнула коліна до грудей, згорнулася клубочком, ніби задля того, щоб захистити свій трофей. Вона люто заричала і вишкірилася.

— Допоможіть! — благала Пенні бізнесмена в костюмі в тонку смужку — він жахнувся та поспіхом кинувся в протилежний бік. Вона м'яко намагалася вивільнити з пальців жінки її здобич, аж поки відчула різкий біль. Ця божевільна встромила свої білосніжні зуби в руку Пенні. Щоки Брендди заплямовані кров'ю, вона вгризлася в тендітну плоть біля великого пальця Пенні, мов розлючена тварина.

Якийсь кур'єр на велосипеді зупинився лише для того, щоб сказати:

— Пані, сподіваюся, ви зробили щеплення від сказу, — й рвонув геть.

Шокована Пенні від болю випустила телефон, але таки встигла почути голос на іншому кінці:

— Алло! Бренддо! — відкликнувся Юрій, але телефон уже полетів у канаву, його було не дістати.

Пенні силилася вирватися, але зуби жінки міцно тримали. Брендда важко дихала, в куточках рота пузирилася кров Пенні. І лише коли Пенні рвонулася всім тілом, їй вдалося вирвати руку із зубів божевільної. Пенні впала

на спину, несамовита жіночка підскочила на ноги та квапливо, петляючи, побігла геть. Кров струменіла обличчям Бренди, поки вона неслася Бродвеєм, стискаючи брудними руками рожеву пластмасову річ — предмет її ненаситної одержимості. Усі чоловіки-перехожі розступалися, коли вона мчала повз.

Єдиними жінками, крім Пенні, були ті змарнілі зомбі, які стояли в кілометрових чергах, що тягнулися від дверей конічної рожевої башти на П'ятій авеню. Заворожені нещасні виглядали однаково. Довге волосся випадало пасмами, нігті згризені до м'яса. Жінок у них нагадували лише однакові сумочки, черевики та схоже вбрання. Пенні помітила, що їхня одежа не є привабливою або чудовою якості, але вся вона — виробництва компанії «ДейтаМайкроКом» та її дочірніх компаній.

Біля входу до крамниці збирався на марш протесту та задля варти вже переможений натовп чоловіків із сутулими плечима, в однакових футболках «Хранителів обіцянок». Вони тягнулися безладним кільцем навколо будівлі з транспарантами, на яких було написано: «Через власне самозадоволення родину не збудуєш!» На інших були надписи: «Спершу діти, потім оргазм!» Ось так вони і чергувалися: ті, хто переслідував, і ті, хто не звертав уваги.

Щоб протистояти жіночому натовпу за дверима крамниці-флагману, Пенні встала, широко розставивши ноги та розправивши плечі. Руки в боки.

— Сестри! — крикнула вона. — Послухайте мене, мої сестри! Ви повинні припинити гвалтувати свої лона!

Жінки дивилися на неї скося з ворожим прищуром. Мов талісмани, вони притискали до грудей яскраво-

рожеві пакунки. Жодна нічого не відповіла, але багато хто з них голосно щось зашипів.

— Ви отримали доступ до сили, яку не розумієте, — зверталася до них Пенні. — До стародавньої науки самозадоволення, яка вимагає десятиліть навчання та безпечного використання, щоб непоправно не зашкодити тому, хто її використовує. — Пенні сміливо дивилася їм у слиняві розгнівані обличчя. — Більшість із вас, — продовжувала вона, — також інфіковано легіонами малесеньких роботів.

Багато вигуків перервали Пенні. Інші плювалися. Через властиву всім слабкість жодна жінка не могла відверто протистояти.

— Завтра, — постановила Пенні, — я обнародую мерзенний план, завдяки якому К. Лінус Максвелл скористався древніми секретами сексу, щоб поневолити всіх жінок. — У відповідь на свист, що посилювався, Пенні крикнула: — «Чарівна ти» марнотратить ваші ендорфіни. Ви повинні бойкотувати всю продукцію, що виробляє й продає «ДейтаМайкроКом». — Вона закликала: — Я навчу вас для інтимного використання майструвати приладдя з простих матеріалів, дарованих природою. — Ще Пенні запропонувала: — Я принесла мазь, щоб вилікувати ваші запалені, перевантажені вульви!

Ніхто не приєднався до неї, не кинувся на дівчину — натовп просто відвернувся. Насмішки перейшли у загальне ремствування. Гамбіт виявився провальним.

Вочевидь, Пенні недооцінила натовп. Єдиним бажанням тих, хто тут зібрався, було повернутися до головної крамниці та придбати ще товарів. Пенні переглянула стратегію та переорієнтувала удар.

— Сестри! — заволатала вона. — Задоволення — то право людини! Ми повинні знести бастіони задоволення й взяти те, що нам належить! — Вона потрясла кулаком у повітрі, на ньому досі залишилися сліди від зубів, рука червона від власної запеклої крові.

Це викликало позитивну відповідь. Тепер багато хто в натовпі плескав у долоні.

— Не слід чекати, мов покірні вівці, поки ваші спільні хазяї пороздають всі крихти екстазу! — закликала вона. — Беріть його! Виб'ємо ці двері й візьмемо самі!

Таким чином Пенні згуртувала набрід у бунтівну армію. Вона згуртувала їхню ненасить у скажену лють. Ці тисячі жінок-відчайдух хлинули уперед, гамселячи рожево-дзеркальний фасад будівлі. Незграбними підборами своїх потворних черевиків вони били скло. Вони використовували свої еротичні пристрої як кийки. Жінки гамселили кулаками, аж поки по всіх вікнах пішли зловісні тріщини. Двері прогнулися всередину, готові будь-якої миті піддатися.

Біля Пенні непомітно зупинився чорний лімузин. Задне віконце опустилося, і в ньому з'явилось бліде, з високими вилицями, чимось схоже на рептилію обличчя. У салоні сидів Максвелл. Звертаючись виключно до Пенні, він промовив:

— Сідай.

— Ха-ха! — засміялася вона, киваючи на натовп. Зараз усе внутрішнє оздоблення крамниці розчавлювалося під ногами розгніваних бунтівниць, які юрмилися всередині, грабуючи полиці та вітрини. — Тобі несила контролювати своїх підданих, Макс! — Пенні зловтішалася перемогою. — Ми заберемо все, що повинно належати нам!

У відповідь фігура на задньому сидінні лімузина підняла невеличкий чорний пристрій. Квадратний, який легко було сплутати з телефоном або ігровою приставкою. Цим самим пристроєм він грався тієї ночі, як померла Алует. Максвелл великим пальцем натиснув кілька кнопок, немов друкував повідомлення. Натиснув іще кілька разів.

— Ну ж бо, давай! — кидала йому виклик Пенні. — Викликай поліцію. Телефонуй своїм головорізам. Навіть їм несила стримати цю революцію!

— Сідай у машину, сучко! — повторив Макс. — Я в останній раз люб'язно тебе запрошую.

— Та пішов ти в дупу! — вигукнула Пенні.

— Ні, — спокійно відповів Макс. — Це ти зараз туди вирушиш, любя! — З цими словами він натиснув кнопку, та мародери завмерли на місцях.

Дехто, в тому числі й Пенні, схопився за промежину. Коліна у багатьох підігнулися, вони впали, обома руками стискаючи лобок. Невдовзі всі корчилися на землі, забувши людську гідність, жадібно щось вигукували. Революційна армія порушила стрій, попадала, звиваючись від екстазу. Доблесні повстанці перетворилися на живий килим з людських тіл. Їхні переможні крики потонули у хорі сексуальних стогонів. І все це синхронно з несамовитими рухами тазом.

Наступне натискання на кнопку — і у ще більшої кількості жінок пішла з рота піна, вони смикалися в судомах від збудження. Вони всі приречені були загинути, як Алует, від інфаркту або розриву аневризми через занадто сильну еротичну стимуляцію.

Навіть попри те, що її пронизали струмені задоволення, Пенні благала:

— Відпусти їх! — Вона поповзом рушила до автівки. Дівчина намагалася блокувати еротичну силу всередині свого тіла, блокувати, а потім направити на самого Максвелла. Вона уявила у себе всередині розлючений стиснутий кулак. Стала медитувати, як навчала Баба. Випробувала всі тантричні методи, але здавалося, що жоден не працює. Вона повзла бетонним тротуаром, дісталася лімузину. Переможена, прошепотіла: — Відпусти їх, Максвелле. Збережи їм життя, і я поїду з тобою.

Дверцята автівки відчинилися, Макс наказав:

— Сідай у машину, або я натисну ще одну кнопку, і вони всі загинуть.

Коли втягувала себе в салон автівки, в начищеному черевіку Макса розгледіла власне обличчя. «Віддзеркалюй його силу», — скомандувала вона собі, але нічого не сталося. Тільки-но вона, знесилена, тремтяча та виснажена, опинилася на засланій килимом підлозі лімузина, Макс зачинив двері й звелів водію повільно об'їхати Центральний парк.

Врешті-решт нестерпне задоволення вщухло. Макс за допомогою невеличкого пульта припинив свій вплив. Сторонньому спостерігачеві здалося б, що він лише тиснув на кнопки комп'ютерної гри. Коли сила стимуляції вщухла, Пенні спромоглася сісти на сидіння поряд із Максвеллом. Він наповнив келих шампанським з бару лімузина й простягнув Пенні. Рожевим шампанським. Вона насторожено подивилася на келих.

— Не хвилюйся, моя дівчинко, — шепотів він. — Я не збираюся тебе труїти. Я вже і так повністю контролюю твоє тіло.

Пенні узяла келих. Ігристе вино було таким чужим на смак після стількох філіжанок цілющого чаю з лишайнику й маринованих шурів. Виснажені стінки піхви розслабилися.

— Мені все відомо про нанороботів, — задихаючись, промовила вона. — Мені відомо, що вони потрапляють усередину завдяки «Бабкам».

— Розумна дівчинка, — похвалив Макс. — З тебе виїде неперевершений президент «ДейтаМайкроКом».

— Я не буду твоєю маріонеткою, — заприсяглася Пенні.

— Бідолашна Кларісса, — сказав Макс. — Вона теж ніколи не волила бути президентом. Це я навесив на неї ярмо.

Він розказав, як познайомився з Кларіссою, коли та була звичайною продавщицею компанії «Ейвон», ходила по домах, продавала губну помаду. Вона була для нього ніким. Звичайним пустим місцем. Але він знав, що, маючи силу над життям або смертю, він може зробити з неї будь-кого.

Після їхнього 136-денного роману було вже запізно. У неї вже були імплантовані роботи. Жінка не мала вибору: мусила або стати тим, кім він хотів, або померти. Вона ніколи не бажала бути сенатором, тим більше президентом, але якби вона відмовилася або програла на виборах, Максвелл знищив би її та почав усе з початку з іншою жінкою.

— Те саме сталося з Алюет, — задумливо промовив він. — У неї було вродливе обличчя, вона не мріяла ні про що більше — тільки стати звичайною моделлю...

Але коли в неї було імплантовано батальйони нанороботів, у жінки вибору не лишилося. Якщо їй не вдавалося зіграти бездоганно, Макс карав її нищівним рівнем задоволення. Він доводив її до божевілля, коли цілими днями нівечив її клітор екстазом так, що бідолашна не могла ані їсти, ані спати. Провал став неприпустимим, і Алует почала жахатися власних геніталій.

— Щоб вижити, обидві стали тим, ким вирішив я. Якщо б котрась із них комусь розповіла про владу, яку я над ними мав, — віщував далі Макс, — я би знищив їх.

— Саме тому ти вбив Алует? — спитала Пенні.

— Вона хотіла тобі все розповісти, — підтвердив Макс.

Водій Максвелла возив їх нескінченними колами по задимлених, мов знищених війною кварталах. Складалося враження, що минула вічність, відколи вони з Тедом їздили на романтичну кінну прогулянку цією ж самою густолистою алеєю.

Крізь тоноване скло лімузина вона бачила парк. Досі без догляду блукали зграї дитлахів, кинутих напризволяще норовливими няньками. Прикуті до інвалідних візків старі досі були в парку, немов старі ескімоси, яких залишають помирати на арктичній плавучій крижині. Поміж ними стояв Юрій, покинутий чоловік, від якого втекла одержима самозадоволенням наречена. Бородатий лахмітник, самотній у своєму розпачі, він продовжував роздавати у наговпі блідо-зелені папірці. Фотографії Бренді, мов його спогади про неї, з кожним накладом фотокопій все більше і більше блякнули. У Пенні було непереборне бажання вистрибнути з лімузина, підбігти до нього. Вона мріяла показати йому сліди від зубів на своїй руці

як доказ того, що його кохана досі жива. Ці шрами від зубів сповнять його новою надією.

Макс простежив за її поглядом, побачив чоловіка, що втратив наречену. Зневажливо похитав головою.

— Я ніколи не дозволю якомусь божевільному вбити тебе. — Він махнув рукою, здавалося, охоплюючи все місто. А можливо, увесь світ. — Хоч би куди пішла... кожна мить від твого народження... мої охоронці невпинно спостерігали за тобою. Моя охорона перешкодила цим хуліганам підпалити твій дім... А одного разу вони навіть врятували тебе від торнадо. — І вже більш суворо він додав: — Ти належиш мені. Якщо хтось і покладе край твоєму життю, то буду я.

Пенні покірно зітхнула.

— І яка ж мета твого грандіозного плану?

Макс посміхнувся з дивною сумішшю жалю та любові.

— Ти будеш працювати постійним генеральним директором «ДейтаМайкроКом». Кожен день до кінця життя ти вдягатимеш колготки та носитимеш портфель. Ти станеш укладати волосся лакованим шоломом та їсти салати. Будеш сидіти на зборах правління, таких виснажливих, що стануть перевіркою твоєї психіки.

Макс самовдоволено посміхнувся.

— Кожна жінка в світі мріє стати моєю дружиною.

— Ти на мене натякаєш? — спитала приголомшена Пенні.

— Не клей дурня. Я освідчуюсь тобі. — Він знизав плечима, немов зводячи нанівець будь-які дискусії. — З тебе вийде рішуча дружина. Немає причин, з яких кожен з нас повинен жити на самоті.

Королева Англії, китайська медіабаронеса, дочка залізного магната — всі його попередні завоювання жили тим самим цнотливим життям, зберігаючи вірність йому, йому одному. Ця мережа впливових жінок дарувала Максвеллу панування над всім людським родом.

— Завдяки «Чарівній ти», — пихато вихвалявся Макс, — я з успіхом імплантував нанороботів у 98,7 відсотків дорослих жінок індустріального світу.

Він підтвердив, що цими роботами він контролює купівельні звички жінок. Підчас телевізійної реклами окремих товарів виробництва «ДейтаМайкроКом» він передає певний сигнал, який вивільняє еротичні відчуття. Будь що: черевики, кінофільм, роман про вампірів — жінки швидко асоціюють поштовхи зі своїм збудженням і поспішають купити товар.

— Жінки — нові хазяї, — продовжував Макс, — а тепер я став хазяїном усіх жінок.

Пенні знала, що він говорить правду. Принаймні, свою власну правду.

— Тільки не знижуй все до рівня суперечки на дитячому майданчику, — попередив Максвелл. — Річ не у змаганні між дівчатами та хлопчиками. Річ у владі. Ми живемо в світі, де жінкам належить основна частина влади. В уряді, у відділі споживачів, жінки обертають світ, а їхнє триваліше життя сприяє тому, що вони контролюють найбільші багатства.

Він розглядав чорний пульт у себе на долоні. Крутив пристрій, щоб вона краще роздивилася. На його поверхні — мозаїка з чорних кнопок, на кожній літера або цифра. Клавіатура.

— Тільки-но уяви, що цей пульт опиниться в руках тринадцятирічного хлопчика...

Пенні сухо відповіла:

— Він там і перебуває.

Макс натиснув на кнопки, вона закричала від спазмів електричного збудження, яке пронизало її клітор.

Пенні, пригнічуючи оргазм, сказала:

— Ти створив дуже ефективний засіб стримувати дітонародження. — Вона згадала про пошкодження, які отримували ті, хто намагався увійти в неї.

Максвелл таємниче посміхнувся.

— Якщо мене задовольнить твоя робота, я, можливо, дозволю тобі народити. Людські особини не здатні контролювати свою чисельність, тому цим слід зайнятися мені. У моїй утопії лише найяскравішим, найпродуктивнішим жінкам буде дозволено мати нащадків.

Почувши це, Пенні зрозуміла, чому президент наклала на себе руки. Максвелл планував контролювати рівень народжуваності у всьому цивілізованому світі.

— Перенаселеність, — промовила Пенні. — Тому ти й посадив біля годівниці сторожову собаку.

Він кивнув, помітно пишаючись собою.

— Ти згадала про функцію охоронця воріт. Певні нароботи можуть доставляти імпульси палаючої енергії плазми. Їх було винайдено задля руйнування ракових клітин, але я побачив, що вони так само реагують на ереговані пеніси чоловіків.

Пенні криво посміхнулася й сказала:

— Ти будеш радий дізнатися, що з тим самим успіхом вони реагують на пальці містиків з Гімалаїв.

Макс здивовано підвів брову.

— Он воно як! Ти знайшла Сивобороду Бабу, — посміхнувся він і спитав: — Як там стара?

— Вона зневажає тебе, — зухвало відповіла Пенні. Попри всі його намагання приховати реакцію, Пенні помітила, що новина Максвелла зажурила. Пенні додала, користуючись хвилиною перевагою: — Баба ненавидить тебе за те, що ти викрав стародавні таємниці сексу й скористався ними задля власного зиску.

Макс нічого не відповів, зсунув якийсь перемикач на пульті — Пенні відчула хвилю нестерпного бажання.

Вона здригнулася, але швидко опанувала себе. Зіщулилася.

— Завдяки її порадам я спробую довести, що готова кинути виклик хазяїну, на відміну від твоїх попередніх рабинь.

Макс помітив, як вона гнівно стискає й розтискає кулаки.

— Ти більше не слабка дитина, яку я навчив отримувати задоволення... Відчуваю, що під керівництвом Баби ти стала більш небезпечною: ти стала жінкою. — У його очах спалахнуло щось на кшталт захоплення. — Якщо коли-небудь замислиш заподіяти мені шкоду, будь ласка, пам'ятай: вб'єш мене — і наслідки перевершать твої найстрашніші уявлення!

— Післязавтра, — кипіла Пенні, — увесь світ буде тебе ненавидіти. — Вона ковтнула шампанського. — І на відкритому судовому засіданні щодо моїх патентних прав я планую викрити всі твої брудні схеми!

Макс натиснув кнопки на пульті.

Пенні відчула, як тремтить від задоволення подразнений анус. Попередження. Вона не звернула на нього уваги.

Макс погрався з наступною кнопкою, й Пенні відчула, яка збільшилися її соски.

— Певна річ, — піддражнила вона, — ти ще не на таке здатен.

— І я обіцяю, що цим скористаюся, — присягнув Максвелл. — Якщо ти спробуєш викрити мене, я примушу тебе плазувати та гавкати, як собака, чи збожеволіти прямо в залі суду. Зроблю так, що ти втратиш розум від пристрасті. А потім уб'ю.

Того-таки вечора Пенні змайструвала вівтар для стародавніх тантричних богів. Вона принесла жертву з чаю, який заварила зі жмені землі, привезеної з печери Сивобородої Баби. За допомогою прохолодного компресу з вологого лишайнику вона остудила розгярячений лоб своєї найкращої подруги та сусідки. Ця ніч могла стати останньою для Пенні в цьому світі, але навіть смерть ліпше за рабство у Максвелла. Вона уявила, як нанороботи вже скупчилися, щоб атакувати її мозок та лоно. Вона зателефонувала батькові в Омаху. Матері ліпше не стало, але стан і не погіршився. Її тримали на сильних заспокійливих, а щоб вона не померла, примусово годували за допомогою зонду.

Тільки Тед, здавалося, повірив їй. Коли вона подзвонила, він поспішив до її будинку, прихопивши з собою судову справу, щоб передивитися разом із Пенні. Сидячи на кухні за піцою, вона розповіла, навіщо їздила до Непалу. Пояснила про хранителів воріт, що притаїлися всередині мільйонів жінок. Про паралізуючий імпульс зловісної енергії плазми, що розгинає статеві члени.

Пенні все пояснила. І тепер, лише тепер вони мають змогу відверто, повною мірою довершити свої роман-

тичні стосунки. За чаєм зі свяченої Бабиної землі вони сиділи за кухонним столом, обговорювали, яким чином перевести свої відносини на новий рівень.

Тед подивився на неї, між ними остигала піща. Він виглядав як збентежений, заляканий хлопчисько. Очі округлилися від жаху. Кілька місяців він бачив, як Бриллштейн кульгає конторою, явно страждаючи від болю. Він знервовано ковтнув. Юнаку вочевидь не хотілося, щоб його спіткала та сама доля.

— Я гадав, що ти можеш займатися сексом...

За словами Баби, вагіна Пенні — не єдиний доступ до влади. Більше не мало значення, чи вона приваблива, чи потворна, худорлява або гладка, молода або стара. Вона вже була добре навчена, стала довершеною чаклункою сексу. Вона володіла знаннями, які передавалися тисячам поколінь хитрих майстрів сексу. Її руки та рот володіли дивовижною плотською магією. Ці знання глибоко закарбувалися в кожному м'язі Пенні. Одна її добре навчена пряма кишка знала безліч способів дарувати насолоду.

Пенні не стала хвалитися своїми природними талантами Тедові. Натомість вона кивнула в бік холодильника «Сабзеро».

— Тут охолоджується пляшка шампанського, — і звабливим голосом додала: — Чом би тобі не відкоркувати пляшку, поки я підіймуся нагору та вдягну щось сексуальне?

У своїй спальні Пенні витягнула пеньюар з пір'ям марабу, забарвленим у темно-фіолетовий колір. Багато пір'я було заплямовано запеклою кров'ю. Кров'ю Бриллштейна. Але фіолетовий колір ідеально приховував ці закри-

вавлені докази тієї ночі, коли вона спокусила та допитала свого злого боса. Надягнувши оперення, вона взяла черевики від Прада на найвищих підборах, оглянула результат у дзеркалі. Спогади про літнього старшого партнера, що, затиснутий у неї всередині, волав від болю, примусили її хихикати. Пенні подивилася на власну чарівну, гладку вульву, і на неї нахлинули гіркувато-солодкі спогади про те, як вона осідлала чарівне обличчя Алюет у ресторанному туалеті.

Знизу Тед покликав:

— Шампанське готове.

— Дай-но мені ще хвилинку, — озвалася Пенні. Вона поспішила до кімнати Монік. Тут міцно спала її сусідка, надто виснажена, щоб почути, як Пенні збирає липкий оберемок використаних продуктів «Чарівної ти». Їх вона швиденько перенесла у власну ванну та кинула під душ.

Тед озвався:

— Ти готова? Я несучу шампанське.

— Я в спальні, — крикнула Пенні. Вона поспіхом за допомогою душу змивала залишки старого мастила, запеклих рідин організму з різноманітних позичених еротичних пристроїв. Тепер, коли вона знала таємниці Максових винаходів, вона легко пізнавала, що один продукт — це пластмасовий варіант ключиці людини. Ще одна — прогумована лопатка зі скловолокна. Кожен пристрій вона витерла насухо рушником для рук і кинула на ліжку. Коли Пенні почула кроки Теда на сходах, ледь встигла підфарбувати вії, навощити ноги та нанести парфуми за вуха.

Поки готувалася, пригадувала подробиці чоловічої сексуальної анатомії. Дечого навчив Макс. Набагато

більше розповіла і показала Сивоборода Баба, але Пенні жодного разу ще не скористалася на практиці цими знаннями. Вона силкувалася уявити внутрішній ректальний нерв Теда та його вагінальні оболонки яєчка.

Заключний штрих — Пенні повільно широким колом обійшла спальню, запахла любовне гніздечко. Баба добре навчила її, як виділяти сильні феромони, які акумулюються у неї в залозі Говарда, тому Пенні оперативно заповнила романтичне місце характерним гормональним запахом.

Тед стояв на порозі спальні, тримаючи пляшку шампанського та два келихи баккара. У його очах плескалися водночас і хвилювання, і вразливість. Під нечутний шерех пір'я вона провела Теда до ліжка та швидко роздягнула, крадькома розглядаючи його тіло. Кілька пестливих дотиків — і знайдено його лобково-передміхурові зв'язки. Витончено вивчаючи тіло, пальці Пенні все глибше й глибше занурювалися у ректум Теда. Вона вивчила його паховий канал аж до бульбоуретральних залоз та еякуляційного каналу. Якщо він і був проти такого вільного поводження, то принаймні нічого не сказав. Навпаки: мужній зухвалий адвокат здригався, коли спостерігав, як Пенні поєднує рожеве шампанське з попередньо розведеним пакетом запатентованих таємничих інгредієнтів «Чарівної ти». Від її дотиків його юна плоть тремтіла від жаху та передчуття.

Тед і гадки не мав, що кров переможенного минулого коханця заплямувала ложе, де вони стали займатися любов'ю. На щастя, Пенні здогадалася перевернути матрац.

Пенні смакувала його мурашки по шкірі. Так само почувався Макс, коли керував її екстазом, що все збіль-

шувався. То й була влада. Зникла багатослівна декларація про любов, притаманна юним носіям «блакитної крові». Для нього не існувало більше нічого, крім нових еротичних відчуттів. Він здригнувся від погано прихованої пристрасті, коли вона вторглася у сфінктер переляканого юнака кінчиком шприца — і цілюще рожеве вино почало поширюватися та наповнювати його кровоток. Пенні пестощами доводила тіло Теда до того рівня задоволення, який зруйнував би самий кістяк його дійсності.

Якщо Пенні й відчувала якесь збудження, то лише на інтелектуальному рівні. Тедові стогони та здригання слугували доказами того, що вона досягла майстерності у стимулюванні людських задовольень. Вона бачила стількох жінок, яких так само стимулювали. Вульгарно маніпулювали. Було приємно бачити, що вона здатна аналогічно впливати на чоловіків. В одному Макс мав рацію. Йшлося не про боротьбу хлопчаків проти дівчат. Йшлося про те, що розуміння власного тіла давало владу над іншими. Колись Пенні сама була плазуючим, стікаючим слиною об'єктом експерименту. Сьогодні ввечері вона перетворилася на майстра. Тепер вона керувала процесом.

Вона вправно стиснула сім'яносні канали задля того, щоб стримати сперматогенез. Пенні Гарриган більше не була тремтячим шматком м'яса, що очікує, коли його стимулюватимуть. Попри фіолетове пір'я, вона була незрівнянною сексуальною чаклункою. Кожним дотиком контролювала серцебиття молодого адвоката та його температуру. Він хапав ротом повітря. Серце билось зі швидкістю 197 разів на хвилину. Тазове дно Теда капітулювало,

й Пенні майстерно ввела яскраво-рожевий фалос, який обрала з величезної колекції Монік. Використовуючи продукт за номером 371, «Любовну паличку “Ромашка”», вона вбивала п'янку суміш у кишечник свого приятеля. Подібні маніпуляції швидко викликали у Теда вимушену еротичну кому — його внутрішня температура впала до 27 °С, розширені зіниці не реагували — і Пенні довелося приводити його до тями, роблячи штучне дихання. Як Макс доводив її до смерті, а потім знову повертав до життя, Пенні воскресила Теда словами:

— Не помирай. Тепер, коли тобі відомо, яку радість може дарувати тіло, чіпляйся за своє нікчемне життя.

Раніше Тед не стикався з подібним сексом. Знався лише на сексі, що був відомий «Сігмі Чі». Він не вивергнув. Ніжний тантричний дотик подавляв сім'яну артерію. Замість виверження гарячого сім'я на кінчику його виснаженого середнього розміру члена тремтіла єдина дорогоцінна краплина сім'яної рідини. Цю краплину Пенні граціозно змахнула кінчиком пальця й спробувала на язик. Вона мала звичайну фруктову солодкість, притаманну сім'яній рідині, яку виробляють залози Купера, але за нею причаївся тонший відтінок аромату.

Пенні бачила, як робила Баба, тому почала смоктати та облизувати палець, намагаючись увібрати кожен нюанс краплини. Відчула, як у неї по-хлопчачому закоханий Тед. Розгледіла мрії про їхнє одруження та великий виводок дітлахів, з народженням яких не будуть відкладати. У цій єдиній краплині залозистої секреції вона відчула присмак мешканця передмістя, породистого ірландського сетера, мінівена на сім місць. Він знаходився у тих самих вузьких рамках чоловічих мрій, як і вона

в рамках мрій жіночих. За всіма цими подробицями причайлося щось більш невловиме. Вона прицмокнула губами, смакуючи останні натяки. Врешті-решт її смакові сосочки розпізнали головний компонент аромату. Сором.

Втомлений Тед розпластався на скуйовдженому ліжку та з острахом подивився на Пенні. Навіть зараз вона продовжувала змащувати бальзамом із потовчених п'явок запалену шкіру його мошонки.

Правда цієї рідини шокувала Пенні. Але вона не обманювала. Лукаво посміхаючись Тедові, Пенні промовила:
— Тепер я знаю твоє найпотаємніше. Немає потреби ховатися. — Коли вона промовила ці слова, переляканий Тед заплющив очі.

— Я нікому не розповім... — пообіцяла вона. — Але ж ти не навчався у Йелі, чи не так?

І тут амбіційний молодий адвокат розплакався.

Під присягою вона говорила правду і тільки правду за тих, хто говорити не міг, — за Алюет та Кларіссу. Вона говорила за ті юрми обірваних жінок уздовж П'ятої авеню. Коли Пенні увійшла до залу суду, оглянула присутніх — запанікувала. Серед присяжних не було жодної жінки. Як не було їх і серед репортерів та глядачів на гальорці. Усі присутні були чоловіками. Хвилююче та принизливо було опинитися єдиною жінкою. Вона затрималася в дверях на хвилину довше, саме настільки, щоб прикути до себе погляди всіх присутніх. Усі замовкли. Пенні розуміла, що виглядає приголомшливо, кожен її м'яз — підтягнутий. Дівчина підняла доглянуту руку з манікюром і провела по блискучому волоссю,

трохи похитала головою з боку в бік — довгі густі пасма підстрибнули та заблищали. Кожен із присутніх дивився на неї, а вона не дивилася ні на кого.

Пенні примусила себе зробити крок; присутні не зводили з неї поглядів. Їхня ненависть огортала її, мов липка розгарячена імла, поки вона йшла до місця позивача.

До залу суду, кульгаючи, увійшов Бриллштейн. Рани, що він отримав, погано гояться у похилому віці й досі викликають страждання. Він здригнувся, повільно опустився на своє місце поряд із Пенні, зиркнув на неї почервонілими очима. Між ними опинився лише Тед. У конторі погодилися, що ставити Пенні питання, коли вона буде давати свідчення, має більш юний адвокат. Перелік свідків, яких планувалося викликати до суду, був коротким, бо Тед вирішив дослідити в суді в якості доказів блокноти Максвелла.

У коридорі пролунали голоси. Усі присутні в залі суду повернули голови на крики. Чоловічі голоси вигукували:

— Максвелле, ви й досі кохаєте Алюет?

Чоловічий хор вторив:

— Як на вас вплинуло самогубство Кларісси? — Це майже нагадувало сцену, свідком якої стала Пенні в фойє «Бі-Бі-енд-Бі», коли з ліфту вийшла Алюет Д'Амброзія. Зараз десятки журналістів та блогерів змагалися за увагу Максвелла. Вони тримали камери телефонів над головами, щоб зафіксувати, як він входить до судової зали.

Пенні його не бачила — надто щільно його відгороджував натовп охоронців у синіх костюмах. Але вона бачила його зображення на крихітних екранах камер, які знімали з різних боків. Макс був у костюмі від Ральфа Лонера, приглушених тонів, більш доречному на весіллі

або похоронах. Бліді руки пусті — жодної ознаки пульту, за допомогою якого він катує всіх, у кого імплантовані диявольські нанороботи «Чарівної ти». На його безкровних губах грала замріяна посмішка.

Пенні вдягнула стильний брючний, з міцної тканини костюм від Джіл Сандер. Вона не могла ризикувати зі спідницею або сукнею. Дівчина не мала жодного бажання повторити трагічний фатальний стриптиз, який виконала Алюет на сцені Кіноакадемії під час церемонії вручення «Оскара». Вона спершу розмірковувала над тим, щоб потайки, на кшталт президента Хінд, пронести пістолет у сумочці від «Прада», але вбивати Макса надто пізно. У залі суду посилена охорона.

Шлейф репортерів переслідував Макса до самого його місця за столом відповідача. Там один із адвокатів притримав для нього стілець, і Макс кинув побіжний погляд у бік Пенні. Навіть з такої відстані Пенні відчувала, що Максова поведінка сьогодні така ж стримана та прохолодна, як його руки. Де й поділася м'яка усмішка, дбайливість, яку він демонстрував на побаченнях. Куди зник чоловік, який умовляв її поділитися своїми страхами? До того ж було дивно бачити його без ручки та блокнота.

К. Лінус Максвелл дотримав своєї обіцянки й припинив виплачувати відсотки з її довірчого фонду в п'ятдесят мільйонів доларів. Пенні знала, що в разі потреби завжди зможе продати здоровенний рубін, який гойдався на тонкому золотому ланцюжку на її шиї. Вона готова витратити останню копійчину, щоб побачити Максове падіння.

Усі присутні підвелися, коли до зали суду увійшов суддя. Він ударом молотка сповістив про початок засідання.

Підвівся Тед.

— Як адвокат позивача, — проголосив він, — я викликаю для надання свідчень нашого першого свідка — Пенні Гарриган.

Коли підвелася Пенні, всі погляди зосередилися на ній. Завдяки тому, що найбагатші та найзнаменитіші люди в світі постійно прискіпливо її оглядали, Пенні надбала імунітет до подібної публічної уваги. Тисячі незнайомців розглядали її тіло, волосся, навіть намагалися оцінити характер. Плювати на все! Вона попрямувала до місця свідка, мов королева на гільйотину. Поклала руку на Біблію. І лише тоді дозволила собі зустрітися поглядом з Максом. Чоловік відповів їй спокійним поглядом, який нічого не виражав. Суцільна нудьга на обличчі. Напівзаплющені очі натякали на те, що його змагає позіх.

Коли Пенні сіла перед мікрофоном, назвала для протоколу своє ім'я, Макс засунув бліду руку до кишені піджака та витягнув невеличку чорну річ. Тримаючи її на долоні, він вільною рукою почав робити якісь маніпуляції, ніби набирав текстове повідомлення.

Пенні подумала: «То не текстове повідомлення. То текстована корекція поведінки».

Пенні не знала достеменно, чи був то психосоматичний вплив, чи ні, але її груди лизнула заспокійлива тепла хвиля. Загальний ефект був таким приємним, так плекав, що Пенні здогадалася — це лише гра її уяви. Нічого подібного на ті агресивні сексуальні атаки, якими він погрожував їй раніше. Це легке відчуття погладжування між ногами скоріше нагадувало дотик Сивобородої Баби. Пенні ледь помітно завовтузилася. Можливо, саме за допомогою таких відчуттів Макс транслював жінкам

наказ купувати певні книги та черевики. Саме таким чином він забезпечував своєму кандидату голоси жінок-виборців. Цей ефект нагадав їй про фразу, яку колись казала мама: «Задоволений як слон».

Тед підвівся з місця, наблизився до свідка.

— Міс Гарриган, — почав він, — ви незаймана?

Пенні не здивувалася. Вона знала кожне його питання. За їхньою стратегією, вона мала виглядати як блискачка співвинахідниця, а не юна квітка, яку ввели в оману.

— Ні, — відповіла вона. — Я займана.

— Ви були незайманою, коли познайомилися з містером Максвеллом?

Пенні похитала головою.

— Ні, я вже раніше втратила цноту. — Приємні відчуття і далі наповнювали її тіло. Серце почало так сильно битися, що вона майже відчувала, як підстрибує на грудях кулон з рубіном.

Тед суворо подивився на неї.

— Ви вступали в статевий зв'язок із містером Максвеллом?

Пальці Макса завмерли над клавіатурою, ніби він очікував, коли вона його зрадить.

Пенні кивнула.

Втрутився суддя.

— Занесіть до протоколу, що свідок дав стверджувальну відповідь.

Тед продовжував:

— Ви добровільно погодилися використовувати прилади, націлені на розширення еротичного досвіду?

Раптом вщух контрольований пульсом вплив. Тепле дзижчання в сосках та лоні — не її уява. То було попере-

дження. У відповідь на останнє Тедове запитання Пенні промовила:

— Так. Я дозволила містеру Максвеллу випробовувати на мені свої винаходи.

Не зводячи з неї очей, Макс жваво натиснув на кілька кнопок.

Пенні відчула, як спітніло під пахвами. Здавалося, що одяга тліє і ось-ось займеться. Ущелиною між сідницями струмував піт. Довший чуттєвий стогін здійнявся горлянкою, але вона придушила його.

Тед запитав:

— Ви отримали якусь компенсацію за свою роботу для містера Максвелла?

Почувши слово «робота», Макс тихо засміявся, опустивши підборіддя на груди.

Обурена Пенні відповіла:

— Ні. Він дарував мені деякі особисті речі, наприклад вбрання от-кутюр. Але формально я не отримала жодної компенсації, не була визнана ані його колегою, ані учасницею його дослідів.

Макс пильно подивився на Пенні. Його обличчя спотворила лють. Як вона наважилася поставити їх на один щабель? Він натиснув на пульті кілька кнопок.

Тієї ж миті Пенні почала задихатися. Серце затнулося. Тіло напружилось, намагаючись звільнитися від зручного вбрання. Кожен міліметр її тіла став настільки чутливим, що її шовкова білизна нагадувала колючий дріт. Її пальчикам так і хотілося вправно розстібнути різноманітні гудзики та застібки, відчути полегшення, не видаючи свого збудження. Вона не волила приносити Максу такого задоволення. До того ж, якщо вона почне

плазувати, подібно до стриптизерки, що крутиться навколо пілона, навряд чи завоює прихильність виключно чоловічого «журі» присяжних.

Здавалося, Тед нічого не помічав. Він запитав:

— Вам знайоме прізвисько відповідача — «Оргазмаксвелл»?

Пенні пригнітила наступну хвилю пристрасті. Вона повела стегнами, сидячи на стільці, як вона сподівалася, непомітно, й відповіла:

— Так його називала жовта преса. Але саме йому належать усі ці бульварні видання!

Тед продовжував:

— Виключно на ваш власний погляд, міс Гарриган, що б ви назвали головним джерелом великого сексуального досвіду містера Максвелла?

Ось воно — можливість звинуватити його. Пенні поспіхом ковтнула гарячу слину, яка заповнила її рот. Вона стримано промокнула серветкою піт з лоба. Вона всьому світові, що уважно їх слухав, розкриє правду про подорож Максвелла до Непалу, про те, як він був учнем Баби. Опише, як його на це підштовхнуло короткотривале трагічне подружнє життя. Пенні ствердить під присягою, що продукти для інтимного догляду «Чарівна ти» були змодельовані за зразками з кісток паломників, які померли через задоволення. Невдовзі увесь світ дізнається, як Максвелл поцупив стародавні секрети чуттєвості, накопичені історією людства, задля того, щоб зневолити покупців-жінок та контролювати їхні купівельні звички. Ці занапащені жінки стали бранками еротичної сили, яку вони навіть не усвідомлювали, але Пенні звільнить їх. Маску з Макса буде зірвано.

Слова вже готові були злетіти з губ Пенні, але дихання її стало повільним та важким. Стегна Пенні почали звиватися, бажаючи звільнитися з вологих трусів. Ноги скинули черевики, наче ті були капканами. Усі спостерігачі-чоловіки підсвідомо посунулися вперед. Пожираючи її хтивими очима.

— Розкажіть нам, — підбадьорював Тед. Він насправді здавався апетитним у своєму строгому костюмі. Пенні не могла дочекатися, коли вони одружаться, тільки-но все це жахіття буде позаду. Їх чекає цілий медовий місяць фантастичного сексу.

Вона лише крадькома помічала, що Макс натискає на кнопки, несамовито намагаючись перешкодити її свідченням новою, потужною хвилею екстазу. Він навіть спробує вбити її через серцевий напад або інсульт від задоволення. Він нещадно силував кнопки, невідступно спостерігаючи за реакціями її тіла.

Нанороботи, що були імплантовані в її нервову систему, напевно, повідомляли Макс показники її життєвих функцій. Чорна коробочка у його руках змінювала її серцебиття, тиск, рівень гормонів — усе.

Його влада простиралася набагато далі, ніж Пенні передбачала. Макс натиснув кнопку — вона раптом відчула смак шоколаду. Найсмачнішого чорного шоколаду. Її рот наповнився до країв витонченим смаком. Він натиснув іще одну кнопку — і Пенні відчула п'янкий аромат прекрасного садочка з трояндами. Нанороботи, яких він імплантував через безславну «Бабку», зосередилися на тому, щоб стимулювати всі її відчуття. Скрипки заграли в її вухах голосні симфонії. Зсередини здіймалося задоволення від захоплюючої дії спринцювання рожевим шампанським.

Проте Пенні намагалася відповісти. Руки непрохано запурхали над волоссям. Спина вигнулася, груди подалися вперед.

— Він контролює увесь світ... — тремтячим голосом промовила вона. Ткнула тремким пальцем. — Погляньте! На його телефон!

Тед, помітивши стан Пенні, втрутився:

— Ваша честь, — звернувся він до судді, — здається, що свідку несподівано стало зле.

— Будь ласка, зупиніть його! — волила Пенні. — Він контролює мій розум! — Її руки почали розривати блузку. Від її несамовитого тертя та хитання стегнами штани згрудилися біля щиколоток. Піднебіння знесилювала какофонія гострих смаків — фуа-гра, лікеру «Гран Марньє» та лате з карамеллю. У вухах несамовито гриміли арії Моцарта. Пазухи носа запалювали солодкі аромати жасмину та щенят. Усьому світу здавалося, що Максвелл грає у тетріс, а він викликав усі ці вишукані відчуття, бавлячись з клавішами, подібно до піаніста-віртуоза.

Безпорадна Пенні відчувала, як її тіло відповідає невидимому нападнику. Усі отвори її тіла боліли, наче її гвалтували сотні збуджених пенісів. Ноги розсунулися, губи розкрилися — вона відчувала, як до її тіла приликає безліч невидимих язиків. Невидимі зуби грайливо пощипують її соски, а в шийку хтось гаряче дмухає.

Вона закричала, але ніхто не поквапився їй на допомогу. Стенографіст занотовував її благання. Художник робив начерки її боротьби.

Приголомшений Тед витріщився на неї, не вірячи своїм очам. Вона більше не нагадувала вишукану чаклунку

сексу. Як і раніше, вона була спітнілим шматком м'яса, чий еротичні зони контролював хтось інший.

Прибула карета «швидкої», лікарі поклали її на кагалку. Спитали, який зараз рік, хто президент. Спитали її ім'я та в захваті впізнали в ній «Попелюшку Розумника».

Увесь шлях до божевільні один із лікарів продовжував дивуватися:

— Слід було вийти за нього заміж...

Попри холодну зливу, що ніяк не вщухала, вздовж П'ятої авеню тягнулася черга мокрих і брудних покупців. Через дощ їхнє волосся тоненькими пасмами-стрічками звисало на обличчя, ховаючи стомлені скляні очі. У стоптаних розмоклих черевиках покупці стояли прямо в калюжах. Щохвилини якість опудало-страхіття робило крок уперед. Один край черги зникав у рожевих дзеркальних дверях крамниці. Інший край тягнувся до обрію. Подекуди хтось із покупців падав, але навіть ці кволі жінки продовжували повзти навколішках сантиметр за сантиметром до дверей.

Майже ніхто не підвів голову, коли надзвичайно довгий лімузин привіз до собору Святого Патрика молодят. Там новоприбулих гостей захищав навіс. Серед них були світові лідери, королева Англії, китайська медіабаронеса, жінки-призерки з різних видів мистецтва. На тротуарах юрмилися натовпи журналістів. То була новина десятиліття. Найбагатший та найвпливовіший чоловік світу одружувався.

Поки діставалася до місця свого весілля, наречена проїхала позв кілометри й кілометри виснажених покупців. Вона не підіймала вуаль, сподіваючись, що її не

впізнають. Їй, Пенні Гарриган, не вдалося нікого врятувати, і тепер вона сплачувала остаточну ціну. Вона не відкриє нових просторів для нового покоління жінок. Не відкриє жодних меж фемінізму. Вбрана в розкішну весільну сукню від Прісцилли Бостон, Пенні вмовляла себе крокувати проходом та присягнути у коханні й вірності К. Лінусу Максвеллу.

На кожному розі банери у газетних кіосках майоріли заголовками бульварної преси: «Король-Розумник одружується зі своєю Злою Королевою». Ще один заголовок: «Хай живе Королева Пенні». Проте інші бульварні газети сповіщали: «Оргазмаксвелл замислив завоювати увесь світ» та «Корні Максвелл створив таємних секс-роботів». І лише Пенні могла розпізнати його стратегію. Він сам насаджував ці історії задля того, щоб усі сприймали правду як безглуздий жарт. Він підривав довіру до її викриття. Тепер жодна людина їй не повірить.

Її вінтажна весільна сукня була, як ведеться, громіздка. Дівчина навіть кульгала під вагою нижніх спідниць та оборок. Але цього вимагала урочистість моменту. Для всіх в історії це буде виглядати як щасливий кінець казки: Попелюшка одружується з Чарівним Принцом. Максові це було потрібно задля підтримання ілюзії, яку він майстерно створював усі роки.

Чорнильно-чорний дим від горіння латексу щільно накрив місто. Палаючі фалоімітатори продовжували падати на землю, подекуди викликаючи смерть.

Поодинокі покупці «Чарівної ти», мов відсталі від армії солдати, повільно відступали з далекого поля бою. Поранені та пригнічені. З промоклої одежі струмувала вода. Вони й гадки не мали, що стали пішаками у все-

світній змові. Пенні не лише не спромоглася їм зарадити, вона ще й активно допомагала Максвеллу перемогти їх. Саме в її ліжку вдосконалювалася зброя для їх повалення. Реакції Пенні відточували приладдя, яке тепер розчавлювало її статі. Тому це єдиний вихід — віддатися на волю Макса.

Найбільш розумні, талановиті, рішучі жінки в світі тепер стали залежати від його забаганок. Єдиним натиском кнопки він міг наповнити їхній рот неймовірними смаками. Примусити слухати дивовижну музику, якої не існує. Він контролював їхню реальність. Сьогоднішній день знаменував початок темних часів для жінок цілого світу, і Пенні сподівалася, що це триватиме лише одне покоління. Тільки-но правда стане відома всім, можливо, наступна генерація позбудеться продукції «Чарівної ти».

Але Пенні побоювалася, що нанороботи можуть самовідтворюватися, й тоді кожна мати зможе передати цих крихітних чудовиськ власним дочкам. А ймовірно, навіть своїм синам. І вже за покоління увесь індустріальний світ належатиме Максусу. Злому Максусу.

Якщо Макс справді зробив вазектомію, він не матиме нащадків, яким би міг залишити свій спадок. Знаючи Макса, Пенні припускала, що важелі впливу врешті-решт перейдуть до цілковито автоматизованого суперкомп'ютера. Невдовзі якась програма казатиме всім, що вони мають відчувати та смакувати, викликатиме штучні оргазми та солодку уявну музику за допомогою роботів у нервовій системі.

На той час, як розуміла Пенні, вже не матиме значення, що і як смакує. «ДейтаМайкроКом» додаватиме

інгредієнти в їжу, яку вони продаватимуть. Справжні смаки та аромати нівелюються, оскільки нанороботи контролюватимуть, як покупці сприймають усі продукти.

Пенні пригадала свою поїздку в таксі на перше побачення у «Ші Ромейн». Якщо тоді, коли вона вперше ступила на червоний килим, на неї ніхто не звернув уваги, то сьогодні вранці на тротуарах щільною стіною стояли репортери. Вони мало не билися за те, щоб сфотографувати її у весільному вбранні. Безліч Максових лакеїв несли шлейф сукні й тримали чорні парасольки, щоб жодна краплина не забруднила її парадного вигляду. Крізь натовп її супроводжувала юрма охоронців.

Коли Пенні крокувала сходами собору, відчула присмак смажених на грилі реберець. Чула солодкі співи птахів. Вона розуміла, що все це не насправді. Що Макс вкладає ці відчуття у її голову. Задля того, щоб заспокоїти дівчину. Її розум ніколи більше не належатиме їй самій.

Тільки-но увійшла у фойє церкви, розгледіла знайомі лица, але відмахнулася від них як від чергових галюцинацій, що насаджував Макс. Вони всміхалися. Вона всміхнулася їм у відповідь та спитала:

— Ви справжні?

То були її батьки та сусідка. Мати її була слабкою та виснаженою, але Макс вочевидь надав їм достатньо сил, щоб вони змогли бути присутні на весіллі. Мама і Монік більше нагадували заручників, яких привели, щоб усе пройшло безперешкодно, ніж гостей на весіллі. Пенні могла вчинити новий бунт, але тільки не тоді, коли її близьким постійно загрожує небезпека.

За іронією долі, нещодавно її мама та Монік цькували Пенні, щоб та викинула свої протизаплідні засоби та заманила Макса у пастку шлюбу. А сьогодні вранці вони здавалися плакальницями на похороні. Усі четверо тепло обійнялися.

Коли розпорядники стали наготові, щоб посадити її батьків, мати Пенні прошепотіла:

— Тримай, візьми це. — І щось затиснула дочці в долоні. — Прочитай.

Пенні з жахом помітила на маминих зап'ястях сліди від мотузки. Оголені руки цятковані червоними струпами від підшкірних ін'єкцій. Вона простягувала складений аркуш. Пенні розгладила його — то виявилася пожовкла від часу сторінка «Нешнл Інкваіер». Вона знервовано спитала в охоронця, чи є тут туалет.

Як з обуренням помітила Пенні, жодна з благочестивих прибиральниць не з'являлася на роботі вже кілька тижнів. Знадобилася певна вправність, щоб лавірувати зі своєю гігантською спідницею у брудній кабінці туалету. З кожним рухом елегантний атлас всмоктував із підлоги брудну воду, що смерділа сечею. Пенні почула перші звуки «Весільного маршу», поки її очі похапцем читали сторінку бульварної газети. Заголовок гласив: «“ДейтаМайкроКом” розпочала велику гру в технології клонування». Згідно зі статтею, компанія Макса вклала великі гроші в дослідження того, як створити життєздатний ембріон та клонувати його. Аналогічні дослідження проводилися водночас у галузі нанороботів. За твердженням автора науково-популярної «Нешнл Інкваіер», компанія заявила про свою довгострокову мету — генерувати мікроскопічний клон. Цього клона

вводять в анабіоз і герметизують. А потім його можна імплантувати та виносити до моменту дозрівання в суругатній матці.

Пенні читала та перечитувала статтю, а потім змила в туалеті.

Якщо Макс спромігся крадькома імплантувати в жінок нанороботів, що контролюють розум, чому б йому не підсадити в них і ембріон в анабіозі? Ось у чому полягав його генеральний план! Контролювати зростання народонаселення світу. Увічнити владу своєї глобальної корпорації. Він планував, що, мов паразити, вилупляться тисячі, а можливо, й мільйони таких самих Максів у матках жінок, які нічого не підозрюють. Його ідеальний світ буде населений мільярдами його власних версій!

Максвелл стояв біля віттаря. Її батьки сиділи на першому ряду із сотнями сановників та видатних людей в очікуванні нареченої.

Кожна жінка в церкві захоплено всміхалася. Вочевидь, Макс бомбардував їх усіма мислимими приємними відчуттями. Мама Пенні зітхнула, ніби загубилася в екстазі від свіжоспечених брауні. Монік повільно заплющила очі, наче її несла на хвилях музика вальсу. Лише Пенні оминули задоволення, які використовував Макс, щоб тримати інших жінок покірними під час проведення церемонії.

Невдовзі вона стане місіс К. Лінус Максвелл. Вона знайшла свою долю, або це доля її надибала. Відсьогодні вона знаходитиметься за кермом найбільшої корпорації в світі. Вона стане дружиною найзаможнішого

чоловіка на землі. Пенні стала поряд з нареченим. Під вуаллю. З роботами-імплантами. Задля того, щоб кохати, поважати, плекати, але найважливіше — підкорятися.

Єпископ спитав:

— Якщо комусь відома причина, з якої ці двоє не можуть бути поєднані святим шлюбом, нехай скаже зараз або мовчить довіку.

У глибині церкви зашепотіли. Безліч елегантних ший повернулися подивитися на згорблену статуру, що повільно пленталася центральним проходом. З її тонких сивих кіс струмувала дощова вода. Висохле оголене тіло повільно крокувало між рядами лав. Купа сивого лобкового волосся волочилася червоним килимом. Судячи з виразу Максового обличчя, він одразу впізнав цю непрохану гостю-привида. Стара наблизилася, підвела свої сліпі більмасті очі прямо на Макса й заговорила. Носом обнюхала повітря й вигукнула:

— Максвелле, я відчуваю твій страх! — Її іржавий голос нагадував каркання, беззубий рот прошамкав: — Припини цю... пародію!

Максвелл обережно занурив руку до кишені смокінгу та витягнув пульт. Єдиним дотиком він міг вбити мільйони.

Стара, що вторглася без запрошення, наказала:

— Скажи їй, Максвелл! — Відьма ткнула сучкуватим пальцем та повеліла: — Якщо ти одружуєшся з цією дівчиною, тоді скажи їй правду! Скажи своїй юній нареченій правду про те, звідки вона взялася!

Очі Макса розширилися від жаху.

А обірвана жінка, яка скоріше нагадувала труп, продовжувала з середини проходу:

— Повідай їй таємницю, яку я не змогла відкрити. Саме ти це повинен зробити. Скажи їй!

Збентежена Пенні стояла, переводячи погляд зі старої, що кидала обвинувачення, на людину, яка мала ось-ось стати її чоловіком.

Певна річ, то була Баба, яка дісталася до Нью-Йорку з Непалу. Стара розліпила губи та продовжувала:

— Зізнайся їй, чому ти присвятив своє життя задоволенню жінок!

Макс здійняв пульт так, щоб усі бачили.

— Ще один крок, стара, — й смерть мільярда жінок буде на твоїй совісті!

Баба зупинилася.

Тут втрутилася Пенні.

— Бабо, — сміливо вигукнула Пенні. — Мені відомо, задля чого Максвелл поцупив таємниці чуттєвості наших пращурів. Я знаю, що він присвятив своє життя тому, щоб дістатися до найліпших піхв світу!

Присутні жінки продовжували непритомніти в своїх мріях, що пробуджували задоволення. Присутні чоловіки, здавалося, були приємно здивовані неочікуваним втручанням у доволі нудну весільну церемонію. Якщо вони й помітили, що жінки поряд збудилися, то старанно не звертали на це уваги. Ці чоловіки переважно були брехливі донжуани та ділки чорного ринку, які задля власної вигоди користувалися ефектом «Чарівної ти».

Коли палець Макса завис над кнопкою світового вбивства, Пенні сповістила:

— Мені відомо про дослідження в галузі клонування. Мені відомо, що Макс імплантував клоновані власні

ембріони в кожну, хто користувався продукцією «Чарівної ти», а невдовзі він натисне на спусковий гачок, щоб вони почали визрівати. — До неї була прикута увага всього світу, коли вона кричала: — Нанороботи, що дарують задоволення й спричиняють біль Максовим рабиням, ті самі нанороботи пригнічуватимуть імунну функцію організму, який в іншому разі міг би відторгнути чужорідні плоди. Армія мікроскопічних роботів захищатиме ці ембріони, а потім сотні мільйонів жінок дітородного віку народять точні копії Корнеліуса Лінуса Максвелла.

Наприкінці Пенні майже волала. Несамовито розмахуючи весільним букетом. Коли замовкла, натовп гостей недовіриливо дивився на дівчину. Пенні стояла в своїй об'ємній сукні з воланами, очікуючи проявлення Максого обурення. Вона була готова до того, що Макс почне катувати її кількома натисканнями на клавіші. Нічого з цього не трапилося.

Баба повернула на неї свої більмасті очі. Стара глузливо нахилила голову та спитала:

— Про що ти говориш, любя? Річ взагалі не про це.

Хтось із присутніх під склепінням церкви захихикав.

— Ще одне слово, — погрожував Макс, — і я викличу такі страждання, що ви, люди, навіть не уявляєте!

Баба, незважаючи на його погрози, продовжувала:

— Сукня, яка на тобі, Пенні Гарриган, — то була її сукня двадцять п'ять років тому. Це весільна сукня давно померлої дружини Макса, вона вдягала її, коли була твоєю ровесницею! — Її слова відлунювали в усьому величезному кам'яному соборі. — Спитай свого нареченого, чому її сукня ідеально тобі підійшла!

Сукня насправді підійшла бездоганно. Тільки-но Пенні приміряла її — сукня, здавалося, була як на неї шита.

Перш ніж у неї з'явився час поміркувати над цим, Макс натиснув на кнопки пульта. Невидимий супутник змінив сигнал, і Пенні відчула, як її пронизав пекучий біль. Усі присутні на весіллі жінки також закричали та рухнули на холодну підлогу. Лише Баба продовжувала стояти, зухвало дивлячись в очі розлюченого Макса.

— Скажи дівчині, — шипіла вона. — Вона повинна знати, яка доля на неї чекає.

— Ніколи, — відповів Макс.

Пенні помітила, що Баба крадькома скоротила дистанцію між собою та Максвеллом. Два суперники кружляли один навколо одного — вдягнений у смокінг денді та кістлява стара. Максвелл сховав пульт у внутрішню кишеню свого смокінгу та погрозово здійняв обидві вільні руки, готовий кинутися на стару, тільки-но вона відкриє рота.

Єпископ, що стояв над Пенні, шалено почервонів, коли вона почала звиватися біля його ніг, корчитися в агонії та чуттєвому задоволенні, немов божевільна, а з рота лилося якесь гортанне ниття.

— Пенні, крихітко, — закричала Баба, — ти повинна відбивати його злу енергію. Ви з Максом зустрілися не випадково. Лише ти маєш силу його здолати!

Тільки-но ці слова зірвалися з її губ, як Макс кинувся на Сивобороду Бабу, обхопив її висохлу шию зі словами:

— Помри, зла відьма!

Навіть пори те, що Баба задихалася, вона продовжувала кричати:

— Подивись! Почитай у його блокнотах записи, датовані дев'ятьма місяцями до твого народження, Пенні! — Її голос тепер нагадував спотворений шепіт. — Прочитай та сама побачиш, кого він звабив...

Пенні обернулася в своїй пишній весільній сукні. Вона відчувала, як нанороботи пересуваються її венами. Їй хотілося перерізати артерію й очистити кров. Ці роботи ніколи не дадуть їй спокою. Вона ніколи їх не позбавиться. Маленькі Максові стражі живі й завдають їй болю зсередини.

Її шия розторощилася в руках Макса, Баба помирала. Після двох століть навчання паломників сексуальних задоволень тендітна жінка-йоґ згасала від рук свого найкращого учня. Навіть коли його руки перетисли їй горлянку, вона проквакала:

— Дитинко, ти маєш зрикошетити його енергію. Пропусти її крізь себе, а потім поверни назад зі ще більшою силою! — прошепотіла вона. — Жодне дзеркало не опалить промені навіть найяскравішого сонця.

Щоб звільнитися від штучного задоволення, Пенні сконцентрувалася на своїй дружній родині та простій лютеранській вірі. Вона пишалася справжньою дружбою, яка зав'язалася між нею та Монік. Розум Пенні намагався охопити все те, що вона любить у цьому світі. Вершкове морозиво з крихтою. Рона Говарда. Ричарда Томпсона. Після старанної медитації свідомість Пенні почала відхиляти сигнали від Максого пульта. Юрми нанороботів врешті-решт сочилися вниз і концентрувалися в її тазі.

Тієї ж миті церкву сповнив пронизливий свист. Спершу ледь чутний, звук потроху набирав міць. Свист пере-

творився на сирену, голосну, як попередження про повітряний наліт. Цю сирену посилювали мегафони, і так голосно вона лунала, що мозок кожного присутнього, здавалося, от-от лусне. Гості, єпископ, усі присутні в соборі затиснули вуха руками, зіщулилися від болю.

Джерелом цього звуку була Пенні. Приглушений лише спідницями та кринолінами, трубний звук вивергався поміж її ніг. А потім відлуння відлітало від цегляних стін. Вітражі на вікнах задзвеніли. Як труби повалили міцні стіни Єрихона, невеличкі тріщини з'явилися між камінням собору. Посипався вапняний пил. Потім звук переріс у грім — і вибухнув з-під атласу та нижніх спідниць. Усі перлини та блискітки розлетілися, мов шрапнель. Клаптики мережива кружляли, мов біле конфетті, оголюючи місце, де зібралася сила нареченої.

Пенні зосередилася на любові, що вона відчувала до великої Баби, — і краї її піхви спалахнули назовні, й виврався величезний шум. Гримнула звукова гармата. Вибух задмухнув свічки у святилищі.

Зненацька розірвалося велетенське кругле вікно. Не назовні. Вікно вибухнуло всередину, на весільну церемонію хлинула злива гострих мов лезо осколків червоного, блакитного та зеленого скла — його розбив якийсь предмет, що немов ракета прилетів з боку стадіону «Янкі».

Мов блискавка, наче вогняна куля, розплавлена палаюча маса з латексу та батарейок пролетіла через всю величезну залу. Ця смертельна ракета, ніби випущена з дробовика, вразила Макса прямісінько у внутрішній шов штанів його дизайнерського костюма. Ця пекуча

гаряча міна з палаючих продуктів інтимного догляду розірвалася у череслах нареченого — він зігнувся навпіл та завалився на спину.

Чаклунка-довгожителька була мертва.

Максвелла смертельно поранено зброєю з його арсеналу космічних винаходів задля задоволення — жертвенним фалосом, який вилетів з вогнища, що запалили «Хранителі обіцянок»! Кров невпинно струмувала із розірваної промежини його штанів. Пенні не потрібно було навіть придивлятися, щоб помітити: його геніталії знищені. На кшталт героя однієї з книжок Ернеста Гемінґвея, яку вона мала прочитати в старших класах, його приватні принади розірвало на шматки вибухом. Сивоборода Баба померла, а тепер помирав Макс.

Нанороботи у неї всередині припинили катування. Повільно Пенні та інші жінки в церкві почали підводитися, приголомшено кліпаючи. Вони труснули волоссям, яке безладно нависло на обличчя, відкрили сумочки та почали тривалий і важкий процес відновлення макіяжу. І свого життя.

Холодні пальці помираючого зімкнулися у Пенні на щиколотці. То чіплявся Макс, дивився на неї благаючими очима. Його й без того бліде обличчя стало білим як стіна, губи безгучно рухалися, формуючи слова.

— Послухай, — благав він. — Подивись. — Вільною рукою він з внутрішньої кишені дістав відірваний клаптик газети. — Тобі, — промовив він і простягнув дівчині.

Пенні стала навколішки та взяла клаптик. То була стаття з газети, яка вийшла рівно 30 років тому, день

у день. Стаття була з «Нешнл Інкваіерр». Чільне місце займала чорно-біла фотографія. Вона з роками стала шерехатою та поблякла, але складалося враження, що Пенні дивиться у дзеркало. То було її обличчя, та сама вуаль та сукня, що і зараз на ній. То було повідомлення про весілля. Конеліус Лінус Максвелл одружувався з Фебою Брендшо. До першої статті степлером була прикріплена ще одна — некролог, датований рівно 136 днів потому. Молода місіс Корні Максвелл померла внаслідок алергічної реакції на молюсків.

Серце Пенні заповнив страх. У неї теж була алергія на молюсків. Їхня перша вечера у «Ші Ромейн», коли вона ледь не замовила суші з гребінцем. Саме Макс зупинив її. Якимось чином Максу також було відомо про її алергію.

— Моя дружина, — промовив він. Пенні побачила, що звідти, де колись теліпався його член та яечка, тепер із рваної рани фонтанувала кров. Та сама рука умираючого, яка віддала статті, тепер простягнула їй всюдисущий блокнот. Він розгорнув його на певній сторінці й промовив:

— Об'єкт дослідження № 1148, Мірил Гарріган, 24 березня 19... Місце проведення: Шипп, Небраска...

Мама Пенні тихенько схлипувала, коли Максвелл читав уголос подробиці їхньої зустрічі. Двадцять п'ять років тому вона, жителька маленького містечка, щойно вийшла заміж та прийшла на чаювання у велику залу асоціації фермерів. Нетиповою галантною мовою Макс записав:

— Об'єкт експерименту здавалася нещасною, коли вона повідала мені таємницю, що не в змозі виносити дитину. Оскільки я був новою людиною у місті, їй, напевно, здалося, що зі мною цілком безпечно відвести душу. — Покоління тому ця молода жінка з Небраски виплеснула свої таємниці Максусу, так само вчинила Пенні на їхньому першому побаченні в «Ші Ромейн». — Зріст жінки — 168 см, вага — приблизно 54 кілограми...

Ридаюча мати Пенні підняла голову від купи паперових серветок, у які зарилася обличчям, і втрутилася в його монолог:

— Я важила лише 51 кілограм!

Помираючий Макс продовжував:

— У душі я знав, що можу зробити для цієї бідолашної жінки більше, ніж просто довести до оргазму, від якого вивертає нутро. У моїй владі було подарувати їй таку бажану дитину.

Він описав, як звабив цей свій наступний об'єкт експерименту за шматком пирога з гарбузом. Чоловіка тоді поряд не було: він відвідував недільні заходи «Хранителів обіцянок». Знадобилося зовсім трохи шарму, щоб звабити цю самотню молоду домогосподарку. Того ж вечора Макс реалізував свій план на задньому сидінні орендованого ним «Форд Експлорер».

— Коли її серцебиття сягнуло 163 ударів на хвилину, — спокійно доповідав Макс, — я імплантував їй клоновану зиготу разом з останнім поколінням нанороботів, щоб забезпечити її виживання.

Рюмсаючи, мати Пенні продовжувала наполягати:

— Я ніколи не важила більше 54,5 кілограмів, навіть після того, як завагітніла!

Дев'ять місяців потому народилася Пенні. Удаване чудо.

Судячи зі страждання на обличчі батька, Пенні розуміла, що той і гадки ні про що не мав. Жоден із її батьків навіть не підозрював, що вони стали частиною Максого плану копіювати власну давно померлу дружину. Вони наївно допомогли експерименту диявола. Він міг би імплантувати ембріон в будь-яку жінку, з якою в нього були романтичні пригоди. Він міг би підсадити ембріони їм усім.

Пенні більше бентежило те, що вона — це не вона. Погано вже те, що їй транслювали імпульси, які збуджували її центри задоволення. А тепер з'ясувалося, ще сама її ДНК була «уживаною», бо так заповів безумний геній, який волів возз'єднатися зі своєю коханою. Вона, Пенні Гарриган, генетично була воскреслою Фебою Максвелл.

У цій збентеженій тиші пролунав єдиний голос. Запальна, як зазвичай, Монік вигукнула:

— Дівчино з Омахи! Отакої!

Трохи далі, в глибині церкви, Есперанса, ще одна запальна латиноамериканка, закричала:

— Ай, карамба! Чорт забирай!

— Протягом усього твого життя мої агенти стежили за тобою, — шепотів Макс, а кров цебеніла зі рваної рани між ногами. У церкві повисла така тиша, що всі присутні чули його зізнання. Пенні достатньо було глянути на поблякле фото в некролозі, щоб дізнатися, що всі його слова — правда.

Тепер вона зрозуміла, що її янголи-охоронці були не пильними агентами Національної безпеки. З самого

дитинства ті охоронці в костюмах та сонцезахисних окулярах оберігали її за розпорядженням Макса. Вони робили так, щоб ніяке лихо її не спіткало, аж доки вона подорослішає і замінить собою його давно померлу дружину.

— Ти є доказом того, що моя технологія клонування працює, — продовжував Макс. — Я все життя спромався дістатися кожної матки в цивілізованому світі.

Навіть для Пенні то був доволі зворушливий жест. Максвелл таки любив її. Він досить сильно її кохав, якщо воскресив з померлих.

Максвелл віщував далі:

— Ти зі своїми довершеними геніталіями, моя люба дівчино, станеш моїм дарунком всім чоловікам!

Скалічене тіло Баби лежало настільки близько, що його омивала кров Макса. Коли потік Максових живих соків почав вщухати, очі його заплющилися. Легені зробили останній подих.

— Фебо... я так за тобою скучив за всі ці роки... — І Макс помер.

Усамітнившись у печері в Гімалаях — певна річ, оголена — Пенні додавала приправ до бульйону з нашаткованих ящірок. Вона помішала кипляче вариво та піднесла паруючу ложку до рота. Смак сповнив її сумною ностальгією за померлою Бабою. І години не минуло відтоді, як чаклунка та Максвелл змертвіли на підлозі собору Святого Патрика, а Пенні вже сіла на приватний чартерний літак та полетіла до Непалу. Вона здерлася на круті скелі Евересту, вбрана у лахміття, що залишилося від весільної сукні. Вона нікого не попередила, куди прямує.

Батьки Пенні в безпеці. Монік позбавилася залежності від пристрою на батареїках. Монік, судячи з текстових повідомлень, які вона отримувала щогодини, була заручена й збиралася одружитися з Тедом. Вона продовжуватиме мешкати в таунхаусі у Верхньому Іст-Сайді. Привабливий чоловік обожнюватиме свою дружину.

Пенні міркувала, що свого часу до неї потягнеться струмочок учнів, яких вабитиме давня легенда про таємничу чаклунку сексу, яка безперервно наслідуює еротичну спадщину століть. Постійним струмочком фізично довершені люди, що жадають еротичної освіти, самі діставатимуться сюди, щоб стати її учнями. Пенні успадкувала зібрання тантричних знань і вмінь усіх часів, чи не так? Вона, Пенелопа Енн Гарриган, підійме факел, який їй передали такі, як Сивоборода Баба та Белла Абзуг, лідерка жіночого руху в Америці. Вона звільнить жінок від того, щоб вони зверталися до чоловіків за задоволенням. Саме така спадщина — ані вбрання, ані коштовності, ані кар'єра адвоката — була її долею, яку вона так довго шукала. Її влада базувалася на плотських утіхах. Її царство поза міжособистісною політикою.

Пенні дізналася, що важливе в житті. Важлива родина. Найважливіше — любов.

Неквално помішала відвар. Приготований згідно з улюбленим рецептом Баби. На поверхні плавали кружальця пряного гуано. Пенні присіла біля казанка з варивом та насолоджувалася м'яким теплом багаття. Стала у позу сумоїста й мляво пестила себе коротким сучкуватим предметом, що нагадував вологу гілку. То був найдовший Бабин палець, за допомогою якого стара дізналася всі таємниці Пенні. На кшталт того, як стара

чаклунка відрізала палець у власної мертвої матері, Пенні відокремила це нагадування про смерть від холонучого трупа своєї наставниці. Проте цей сувенір, навіть змащений підшкірним салом місцевих кроликів, виявився надто коротким, щоб утамувати меланхолію, що все зростала.

У голові промайнули слова «схильність до збудження», але вона від них відмахнулася.

Коли занурила ложку, щоб спробувати ще раз, вона турбувалася, що мільйони жінок по всьому світу так само плазують, намагаючись самореалізуватися. Після спекотного випробування з «Чарівною ти» вони, вірогідно, більше ніколи не дістануться подібних висот вивільнення.

Рудиментарні засоби задоволення, зроблені Бабою, — вони ставали у пригоді. Але, позбавившись високотехнологічної стимуляції Максових гібридів, не кажучи вже про увагу стікаючих слиною репортерів, Пенні захандрила. Напевно, розумники мали рацію. Як хлопчаки-підлітки чіпляються за власні відеоігри та порнофільми, так і Пенні не вистачало її яскраво-рожевих приладів. Ймовірно, схильність до збудження таки справді була. Її лімбічна система жадала допамінів. Гіпоталамус остаточно оскаженів! Вона страждала через відсутність ефекту від «Чарівної ти». Вона подвоїла зусилля з висушеним пальцем, але то мало втішало.

Вона підвелася від багаття та пошкандибала по занедбаній підлозі печери, щось шукаючи. У своїх несамовитих пошуках вона кидала вбік і старі сухожилля, і сумки від «Прада». Врешті-решт знайшла річ, яку так гарячково шукала.

То була невеличка чорна коробочка, не більше за ігрову приставку. Максів пульт. Вона сховала його в останню мить свого зіпсованого весілля. Після того, як Макс дістав смертельного поранення від палаючого фалоімітатора, вона поквапилася втекти з його дорогоцінним блокнотом. Відтоді вона довгими зимовими годинами розшифровувала ці кодовані записи його чуттєвих досліджень. Мозаїка з чорних кнопок мала загадкові позначки, але вона навчилася, яку комбінацію натискати, щоб отримати найліпші результати.

Почала вона з заметіллю за порогом печери. Удень і вночі завивали вітри — постійне роздратування. Пенні швидко скористалася пультом, щоб настроїти свої відчуття.

Вона натиснула перший код — і майже миттєво отримала через супутник результат. Вона відчула, як ковтає червоно-оксамитовий пиріг з шоколадною глазур'ю й веселковими вкрапленнями. Жоден швейцарський годинникар не зміг би підібрати код більш акуратно та спритно. Задля того, щоб ще більше відволіктися, Пенні натиснула ще одну комбінацію й відчула присмак неймовірного вершкового морозива з крихтою. Попри все, її невгамовні пальці не мали спокою. Поспіхом потикавши клавіші, вона спонукала нанороботів у голові й крові створити неймовірне задоволення від того, що Том Беренджер і Ричард Томсон вкривають вологими поцілунками її губи та груди.

Наступної миті трапилося щось дивовижне. Якийсь звук. Хтось заговорив, і поцілунки перервалися. Голос був знайомий. Жіночий голос. Пенні обвела очима брудну печеру, але пояснення звуку не знайшла. Лець чутні

слова були млистими, наче сон. Але помилки не було: говорила Сивоборода Баба. У прохолодному печерному повітрі з'явився запах ферментованих яечок круторогого яка, характерний запах важкої задухи чаклунки сексу.

Невже Пенні відважиться сподіватися? Невже привид великої жінки-містика повернувся, щоб зайнятися з нею любовною магією, поки вона спить? Але неприємніша версія полягала в іншому: нанороботи якимось чином продовжують підпорядковувати емоції. Ледь чутним, як подих вітру, голосом Баба наказала:

— Знищ його! — Голос став таким слабким, мов луна луни від луни. Дух попередив: — Крихітко, така влада розбестить тебе, як розбестила Макса... — Дух наполягав: — Знищ клятий пристрій, розчави двома громіздкими каменюками, доки він не підкорив тебе!

У відповідь Пенні прошепотіла:

— Бабо, ти тут?

Вона прислухалася, але почула лише завивання вітру. Вона сіла та розмірковувала про самотнє майбутнє з єдиними знаряддями старої, яка створила їх із кісток та сухожиль. Вона дорухувала до ста по п'ять. Подивилася на свої занедбані кутикули, потім порухувала до тисячі по двадцять. Більше привид старої-чаклунки не розмовляв. Юна учениця не знала, що робити далі.

Раптом її осінило. Супутники «ДейтаМайкроКом» досі перебувають на орбіті. Чом би їй не надіслати повідомлення легіонам дівчат, які так само, як і вона, страждають через брак «Чарівної ти»? Безкорисливо вона потискала кнопки, доки ці неймовірні відчуття стали бомбардувати всіх жінок, які мали імплантанти завдяки продукції «Чарівна ти». Маму Пенні в Омасі.

Зухвалу Монік. Навіть Брендю — щойно одружену наречену Юрія та водночас фінансового директора «Об'єднаної хімічної корпорації». А також Кван Ксі та Есперансу! Хай би де вони були, відчуватимуть смак жирного десерту та благословенні поцілунки кінозірок.

Імпульсивно вона наповнила їхні пазухи легким бризом з ароматом манго. Пенні вмовляла себе: нехай зрадіють усі жінки-сестри. Через неї вони досягнуть солідарності.

Поки реальні умови їхнього проживання можна охарактеризувати як «кричущу бідність», вона дарувала їм заможну штучну реальність. Вона даруватиме їхнім смаковим рецепторам нескінченний бенкет вишуканих делікатесів. Безконечну трапезу без жодної зайвої калорії! Їхні повсякденні думки вона замінить натхненною поезією, яку буде декламувати вголос інтелігентна Меріл Стріп.

Кілька натисків на потрібні кнопки — вона обстріляє їх самоповагою та назавжди вирішить проблеми, пов'язані з зовнішнім виглядом.

Вона охопила долонями груди, підняла їх, оглянула соски зі зрослим острахом та подивом. Вони були дивовижні. Її серце, ні, кожна її клітина розбухла від усвідомлення власної вроди та величі. Наступна комбінація — і жінки по всьому світу — високі, скалічені, гладкі, старі, молоді, худорляві — вони відкриють себе повновому. Хоч би де перебували цієї миті — ласували на пікніках, їхали в автобусах або робили складну операцію на мозку — вони зупиняться й оглянуть власні тіла з новим, потужним схваленням. Пласкогруді, кривоногі, горбаті чи лисіючі — Пенні примусить їх упізнати власну вроджену красу. Завдяки її підказці через супутник

усі жінки почнуть пестити себе, насолоджуватися якістю своєї шкіри. Електронні імпульси, що посилатиме Пенні, примусять їх миттєво звеличити свої тіла енергійним пестощами.

Оце і є влада. Вона, Пенні Гарриган, правитиме світом, великодушна диктаторка, яка даруватиме заслужене задоволення мільйонам. Вона перевершить владу, якою володіли її героїні — Кларісса Хінд та Алует Д'Амброзія. Щоб спокутувати наслідки диявольської технології Макса, вона власноруч принесе світу мир та порядок. Вона винагороджуватиме за гарну поведінку та каратиме за погану.

Цілі покоління жінок надто довго витримували образи та несправедливість. Пенні закидає їх радістю та подарує щастя. Щасливий кінець. Прихованими, обережними маніпуляціями з їхніми центрами задоволення вона м'яко підведе жінок до того, що вони на повну розкриють свій еротичний потенціал. Політичні активістки можуть сперечатися через свої стратегічні цілі, платформи та порядок денний, але Пенні припинить усі їхні чвари, подарувавши цунамі фізичного збудження.

Давня, загальновідома істина: «Самовдосконалення — це мастурбація...» Нарешті істиною стане протилежне.

— Бабо, — вигукнула вона, — покойся з миром, моя наставнице! Я не дозволю цій силі підкорити тебе!

«Це, — прошепотіла про себе Пенні, — будуть найкращі часи в історії для жінок».

Вона подарує жінкам найкращий секс без обов'язків. Еріка Джонг пишалася б нею. Ремесло сексу, практична магія плотських утіх стануть новими межами для наступних поколінь юних жінок-дослідниць.

Керуючись шляхетними імпульсами, Пенні натиснула кілька кнопок, щоб подарувати люблячі, сестринські обійми далекій феміністці Глорії Стайнем.

Виконавши це, вона поквапилася до багаття, щоб не википів її бульйон з ящірок.

Сповнена задоволення, слабка від радості, вона знову звернулася до Максогового блокнота з кодами. Попри те, що сама мить була довершеною — дорогоцінний палець глибоко занурений усередину, булькотить смачний напій, вогнище зігріває її оголене, надзвичайно привабливе тіло — навіть таку сцену можна було б вдосконалити.

Втомленими тремтячими пальцями вона із задоволенням натиснула кілька кнопок на пульті.

Те, що трапилося потім, — лише галюцинація, яку викликали нанороботи, але Пенні могла бачити, відчувати, навіть ловити аромат.

Із заметілі з'явилася міцна, кремезна фігура. Вона, нахабно оголена, стояла біля входу в печеру. Танцюючі блакитні очі сповнені пристрасті. Між ногами важко бовталася рожева, вкрита ластовинням чоловіча гідність. І розв'язно й пихато до неї попрямував вродливий Рон Говард.

Автор висловлює подяку таким фантазерам за їхню неослабну віру та підтримку мистецтва. Нехай тантричні боги навідують вас уві сні — постійно, так, щоб пульс прискорювався та ви змокали від поту через повне звільнення від усього.

Меллорі Мосс
Кейті Додд
Уільям Клейєр
Ребекка Д.
Кейсі Боссерт
Ян У. Арсенолт
Хейл Каспер
Меган Маккрейрі
Менді Боулс
Кейл Бекер
Адам Стреттон
Дональд Г'юго III
Чак Криттенден
Пітер Уоллсен
Стефані Джин Рей
Ніколь Доро
Валерія Кульчихіна
Меган Шерар

Анджеліна Бігхем
Захарі Гленн Хаброу
Ендрю Дж. Гахол
Пітер Осборн
Кристофер Сіверс
Керстінн Лейн
Майкл Джон Сілвін
Менді Марес
Джо Уілсон
Уесслі Форд
Стефані Вайлі
Патрик Д. О'Коннор
Генрі С. Розенталь
Брайен Меннінг
Паркер Кросс
Маргарет Деннісон
Шарон Леонг
Кевін Стевулак

Шарлотт	Мередіт Алдер
О'Нейл Голден	Тіффані
Майкл	Джой Атенсіо
Андерсон-Макгі	Кайл Адамський
Кейті Маккартні	Джон Мішель
Жаклін Ніколь Тауні	Квентин Р. Вогланд
Гейрі Ітон	Джеймс Бендос
Майк Паркінсон	Габріель Сезана
Дастін Шульц	Джейсон У. Бохрер
Джина Черноби	Шейн Голліг'ю
Мішель Макданіель	Скотт Трулок
Джейк Ричард	Аарон Блейк Флінн
Райан О'Нейл	Бретт Кернс
Джордж Вашингтон	Джультет Уолкер
Андерсон III	Кристина Валенсія
Айша Мартінес	Джеймс
Трев Піерс	П. Джиакопеллі
Джон Хардестайн	Карен Закконі
Беттина Холбрук	Сін К. Сміт
Майкл Боухей	Ріта Шу
Марк В. Полі	Уїлл Таппер
Кевін Шарп	Майкл Педроса
Пагріція Скотт	Расс Робертсон
Петі Уеллс	Тег
Майк Хардін	Саманта Джейд Шні
Томас Уейн Харві	Рубіанн Байбо
Ендрю Гринблатт	Яссаман Таражар
Елизабет С. Ніколь	Ширин Ломбарді
Брайен Форстер	Ешли Блейк Ральф
Бріс Хайнс	Майк Дайсон
Тетяна Абастофлор	Лорн Шерман

Рональд

Грин-молодший

Аліша Ол

Коді Маасен

Брайен Крейг Уард

Джессіка Дуган

Меттью А. Еллер

Петті Ванті-Маккінлі

Шон Шарма

Кристин Стрилекіс

Тринадцять романів-бестселерів Чака Поланіка — «Doomed», «Damned», «Tell-All», «Pygmy», «Snuff», «Rant», «Haunted», «Diary», «Lullaby», «Choke», «Invisible Monsters», «Survivor та Fight Club» — було продано в США накладом понад 5 мільйонів екземплярів. Він також є автором «Fugitives and Refugees», виданого як частина серії «Crown Journey», та документальної збірки «Stranger than Fiction». Мешкає автор на узбережжі Тихого океану.

Літературно-художнє видання

ПОЛАНІК Чак
Чарівна ти

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактор *О. М. Хвостова*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *І. Г. Веремій*

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail *trade@bookclub.ua*
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail *kyiv@bookclub.ua*

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail *odessa@bookclub.ua*

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: *support@bookclub.ua*

Інтернет-магазин: *www.bookclub.ua*

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Поланік Ч.

П49 Чарівна ти : роман / Чак Поланік ; перекл. з англ. І. Паненко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. — 288 с.

ISBN 978-966-14-9421-2 (PDF)

Пенелопа Гарриган була приголомшена, коли Лінус Максвелл, мільярдер і коханець найрозкішніших жінок, навіть не доторкаючись до неї, подарував їй неймовірні відчуття... Але невдовзі Пенні дізналась, що стала жертвою експерименту: саме на ній тестували нову секс-іграшку, яка поступила до мережі секс-кранниць «Чарівна ти». Прилад дарує жінкам неземну насолоду... та спричинює маніакальну залежність. Але чи так це погано? Чи треба чинити опір?

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО